SF
108

NOAPTE cu VAMPIR și STEAG

MIRCEA LIVIU GOGA

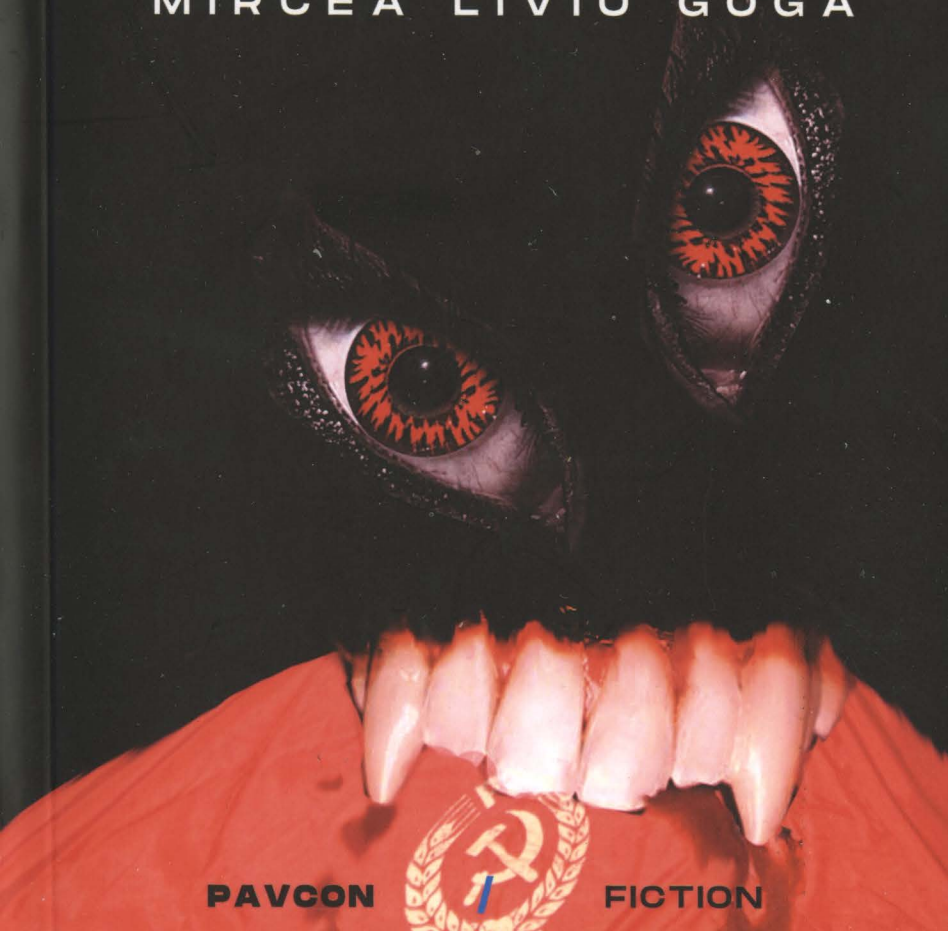

PAVCON FICTION

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG

Povestiri

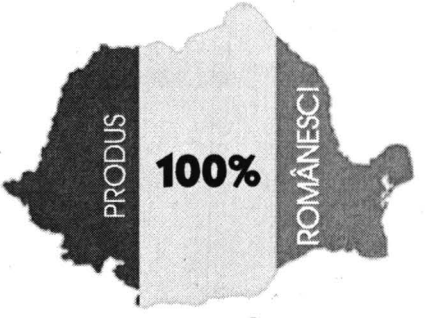

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # HORROR # FANTASTIC # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

#108

Mircea Liviu Goga
NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG

© 2019, Mircea Liviu Goga
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, MIRCEA LIVIU
Noapte cu vampir și steag : povestiri / Mircea Liviu Goga. – Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-9057-35-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Mircea Liviu Goga**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-35-3

MIRCEA LIVIU GOGA

NOAPTE cu vampir și steag

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

NOAPTE CU VAMPIR ȘI STEAG

Povestea asta am auzit-o înainte de 1989. Nici măcar nu ştiu precis în ce măsură e reală, cu toate că există anumite dovezi indirecte ce sugerează asta. Ar fi, de pildă, stenograma acelei deja legendare şedinţe de partid, întocmită meticulos de domnişoara Miţa, proaspăta, pe-atunci, secretară a directorului Georgescu. Care director, mai târziu, când s-a pus problema reabilitării anumitor tovarăşi, s-a dat la fund şi a negat cu înverşunare că l-ar fi cunoscut pe acel misterios Ionescu despre care multă lume povesteşte şi acum cu groază şi milă – şi că stenograma ar fi fost modificată ulterior.

Desigur, mai există mărturia lui Stamatoiu, de la cadre, care afirmă azi că ştie foarte bine cazul Ionescu şi că ar exista şi alte dovezi, chiar un dosar la Securitate, rămas clasat **Top Secret** în ciuda schimbărilor sociale; alte dovezi ar putea aduce vecinii, cum ar fi domnul Grigoraş, de la finanţe, coleg de scară cu numitul Ionescu sau doamna Finlanda, ţigancă get-beget, dar pe care partidul o cadorisise cu un apartament în acel bloc, imediat sub

apartamentul ocupat de Ionescu, pentru că-şi declarase la fisc aurul din salba primită la nuntă de la bărbatu-său, de pe vremea când amândoi locuiau într-un cort, în şatra aciuită lângă oraş, unde munceau la confecționat cazane de țuică din cuprul furat de la Intreprinderea „Voința". Ar mai fi şi povestea pisicilor doamnei Martalogu, de la etajul patru, care dispăreau de-acasă zile întregi şi reveneau slăbite, abia târându-se, cu zgârieturi urâte pe gât, primite, pasămite, de la alți mârtani – dar doamna Martalogu cunoştea foarte bine castitatea şi putibondia pisicilor sale, ea însăşi ducându-le pe rând pentru a-i fi castrate de veterinarul din colț!

Peste toate, trebuie adăugată mărturia domnişoarei Clemantina, colegă de serviciu cu răposatul Ionescu şi pe care, spun unii, acesta o curta înverşunat pentru simplul motiv că nu puteai fi primit în partid altfel decât căsătorit, om la casa ta, cum s-ar zice. Din păcate, Clemantina, care, ce-i drept, dorea şi ea să fie primită-n partid, apucase să se îndrăgostească lulea de Ionescu, propunându-i chiar, după o furtunoasă şedință în care casierul unității fusese făcut harcea-parcea fiindcă fusese prins ciupind din gestiune câteva sute de lei, o altfel de şedință – *altfel* furtunoasă. Se pare că politica avea şi atunci asupra femeilor acelaşi efect ca şi azi: le excita teribil. Din păcate, n-a găsit destulă înțelegere la Ionescu, acesta pretextând probleme urgente pe care le avea de rezolvat în seara aceea. Clemantina, topită de dragoste, l-a iertat, dar i-a propus să

rămână **musai** pe altădată, altfel va vedea el pe dracu', chiar dacă marxismul nega insistent existența acestuia.

Nu ştim ce promisiune i-a făcut Ionescu, dar se pare că nu s-a ajuns niciodată la o întâlnire intimă între cei doi. Ionescu avea o anumită reticență pe care nu i-o înțelegeau absolut deloc colegii de serviciu. Mai ales Stamatoiu, de la cadre, îl trăgea mereu persuasiv de cot făcând cu ochiul către domnişoara Clemantina: „Bună bucățică, este? Hai, mă, ce eşti fraier!?"

Dar Ionescu se făcea că plouă, chiar dacă altădată părea dispus să depună armele; ba chiar se zice că odată i-ar fi propus Clemantinei căsătoria, ceea ce fata n-ar fi acceptat, considerând că nu-l cunoştea destul de bine pentru un asemenea gest, care, oricum, obligă.

Până şi intenția recunoscută (agreată şi de colegii de serviciu) de-a intra în partid, nu părea la Ionescu o dorință permanentă. De pildă, Mirescu, de la TESA, pretindea că, într-o seară, Ionescu i-ar fi făcut confesiuni la un pahar de tărie şi, printre altele, i-ar fi spus că nici măcar nu se gândeşte la una ca asta, mai ales că viața lui personală îl predispunea la singurătate. Mirescu l-ar fi combătut atunci, explicându-i că nimeni nu are dreptul să renunțe la implicarea socială, iar carnetul de partid oferea o mulțime de satisfacții notabile, cum ar fi accesul la cantina partidului, de unde se mai putea cumpăra parizer şi unde, din când în când, aduceau chiar şi pui congelați. Omul s-a mirat când l-a auzit pe Ionescu afirmând că nu-l

interesează puii congelaţi; oare individul mîntea sau îi lipsea o doagă? s-ar fi întrebat Mirescu, şi a hotărât că încă un rând de vodcă l-ar fi putut împinge pe Ionescu la anumite explicaţii demne de menţionat în viitoarea notă informativă către Securitate, pe care deja şi-o cizelase în minte. Din păcate, n-a fost să fie – Ionescu s-a scuzat că nu se simte bine şi a părăsit brusc restaurantul, cu o mână pe stomac, pusă aşa cum şi-o mai aşeza şi Mirescu uneori, la o criză de gastrită, drept pentru care acesta a simţit o simpatie aparte, uşor condescendentă, faţă de un coleg de suferinţă care avusese, în plus, amabilitatea de-a plăti toată consumaţia înainte de-a pleca.

Sigur, astea pot fi luate ca simple bârfe, dar rămâne demnă de interes mărturia coanei Stavrache, de la spălătoria de vis-á-vis. „Mumă, – afirma – Ionescu ăsta venea cu multe haine pătate, mumă, pătate cu sânge, nu ieşeau petele neam, vai de capu' meu ce mă chinuiam cu ele! El zicea ba că de la bărbierit, ba se tăiase-ntr-un geam, ce mai, o groază de scuze! Da' erau multe pete, mumă, nu una-două, că-ţi venea să anunţi Miliţia!"

În intreprindere, Ionescu, deşi singuratic, era cotat ca un bun coleg. Ajutase chiar de două ori fetiţa juristului să rezolve temele la matematică pentru a doua zi. Altădată făcuse o adevărată faptă eroică, reuşind s-o recupereze din liftul care se blocase pe tovarăşa Ştirboiu, colegă la cadre cu Stamatoiu, deşi acesta ar fi dat din umeri zicând că Ionescu făcuse nu o faptă eroică, ci o greşeală

eroică, ținând cont cât de bârfitoare şi veninoasă era acea tovarăşă – şi cât de ruptă de colectiv.

Şi directorul Georgescu îl prețuia pe Ionescu – altfel n-ar fi trecut pe ordinea de zi a vestitei şedințe din aprilie propunerea de primire a acestuia în partid. Altul s-ar fi bucurat la auzul veştii, dar Ionescu a părut mai degrabă trist şi chiar puțin speriat de idee. Colegii l-au felicitat şi i-au promis tot sprijinul la votare, dar lucrul acesta l-a întristat şi mai mult. Domnişoara Clemantina l-a tras deoparte să-l întrebe ce are, iar acesta i-ar fi spus: „Oamenii ăştia au încredere în mine, iar eu..."

Atât. Nimic altceva n-a mai reuşit în acel moment să scoată de la el Clemantina. În Ionescu părea că se dă o luptă, iar fata l-a mângâiat cum s-a priceput şi i-a adus chiar cu mâna ei o cafea pe care Mița, secretara, o preparase pentru director, dar pe care acesta nu mai apucase s-o bea, întrucât fusese chemat în grabă la minister.

Şedința fusese pregătită cu minuție. Dosarul lui Ionescu fusese studiat şi aprobat, se demonstrase că avea origine sănătoasă, că n-avea rude în străinătate, că nu era spion, că nu se lăsase dus de nas de duşmanul de clasă, că era cinstit, că nu asculta posturi interzise la radio, că era un funcționar model etc. Pe de altă parte, colegii erau pregătiți sufleteşte să aibă printre ei un nou membru de partid, un sprijin loial în acele vremi tulburi în care capitalismul odios de peste graniță tenta clasa noastră muncitoare cu blugi, kent, muzică rock şi reviste pline de femei obraznice, despuiate provocator.

Astfel că, în acea după-amiază, toată lumea părea bine-dispusă. După ce s-a trecut în revistă ordinea de zi, Tănăsie, secretarul de partid, a cerut sălii propuneri sau eventuale obiecţii referitoare la programul şedinţei. Era sigur că nu va fi niciuna, dorinţa multora fiind ca totul să se termine cât mai repede şi să se plece acasă. Dar, desigur, trebuia să se ţină seama şi de şedinţomanii orgolioşi sau de chiţibuşarii pricepuţi să despice firu-n patru şi să consume cu sadism timpul celorlalţi. În orice caz, neexistând propuneri de modificare a ordinii de zi, Tănăsie, în comun acord cu directorul Georgescu, a început prin a discuta cazul tovarăşului Lisandru, care a lipsit de la plantarea puieţilor din faţa clădirii birourilor, deşi acţiunea de voluntariat fusese anunţată din timp. Întrucât tovarăşul Lisandru n-avea nicio scuză, toată lumea îl văzuse la bufetul de peste drum în vreme ce colegii munceau, s-a hotărât acordarea unui avertisment. Au mai urmat două subiecte organizatorice lipsite de importanţă şi s-a trecut la marele moment. Tănăsie şi-a dres vocea, s-a ridicat şi a făcut propunerea ca tovarăşul Ionescu să devină membru de partid, motivând vreme de cinci-şase minute şi prezentând şi o scurtă biografie a acestuia.

Toată lumea părea de acord, aşa că Tănăsie i-a cerut tovarăşului Ionescu să vină la masa prezidiului şi să depună jurământul. Ochii tuturor s-au îndreptat spre Ionescu, care s-a ridicat confuz, a privit timorat în jur şi a zis:

— Tovarăşi... nu pot...

Tănăsie s-a strâmbat şi s-a uitat la ceas.

— Hai, tovarăşe Ionescu, hai să terminăm...

— Ştiţi... există o problemă – a explicat Ionescu. Eu... eu sunt vampir.

A plecat capul pleoştit şi a rămas în aşteptare, în timp ce asistenţa a căscat gura, stupefiată.

— Adică, cum? a închis primul gura directorul Georgescu.

— Sunt vampir – a rostit moale Ionescu. Eu, ştiţi, nu mă pot hrăni decât cu sânge...

A urmat un moment confuz, în care sala a prins să murmure din ce în ce mai puternic, iar cei aflaţi la masa prezidiului şi-au dat coate, au râs sau au mârâit furioşi.

— Tovarăşe Ionescu – a încercat să pună lucrurile la punct Tănăsie – pe ordinea de zi n-avem trecut niciun punct privind autocritica. Din partea mea, poţi să fii şi gibon. Dacă mai are cineva ceva de zis...

Da, din păcate toţi aveau ceva de zis. Mai întâi s-a ridicat Stamatoiu, care a ţinut să-l roage pe Ionescu să precizeze: era într-adevăr vampir sau făcea mişto de ei? După ce Ionescu a mărturisit încă o dată că da, era vampir, vampir get-beget, nu fusese vorba de nicio glumă, Stamatoiu a explicat că, la o adică, asta ar putea fi o boală, întrucât nu înţelege cum s-ar fi putut naşte un vampir autentic, ca ăia din filmele americane, în mijlocul unei societăţi socialiste multilateral dezvoltate. Un alt coleg a ţinut să afle

dacă Ionescu sugea doar sânge de om. Ionescu a clătinat din cap spunând că nu, nu conta de care sânge, putea fi de pisică sau de porumbel (adevărul era că porumbeii şi pisicile se cam răriseră de la o vreme prin cartier), dar sigur că sângele de om are un gust deosebit şi e mult mai hrănitor decât sângele de animal. Altul a vrut să ştie dacă Ionescu obişnuia să-şi ucidă victimele. Nu, nu le ucidea, putea să nu sugă chiar tot sângele, nu era nicio problemă.

— Asta-i bine – a răsuflat uşurat Tănăsie şi l-a întrebat dacă fiinţele pe care le mușca se transformau şi ele în vampiri.

Ionescu a precizat că nu, boala asta a lui nu era transmisibilă.

De data asta, a răsuflat uşurată toată sala.

— Ei, – a zis directorul Georgescu – cazul nu e chiar atât de grav. Colegul nostru e puţin bolnav, dar sunt sigur că ştiinţa poate face, în cazul lui, adevărate minuni. Avem la cabinetul medical pe doctorul Gruia, e medic priceput, poate că...

Ceilalţi s-au grăbit să-l oprească, iar Tănăsie i-a şoptit la ureche că n-are rost să promită aşa ceva, toată lumea ştie că doctorul Gruia e stagiar, că a încheiat facultatea cu nota minimă de trecere, că şi-a luat negaţie de la Puricaţii din Dos, unde fusese repartizat, şi a rămas în oraş pentru că e finul lui Goldeanu, de la Ministerul Transporturilor, forul lor tutelar – şi că nu e în stare nici să facă o injecţie ca lumea. Evident, asta nu exclude posibilitatea ca tova-

răşul Ionescu să se trateze la un medic cu adevărat priceput. În acel moment, Ionescu a recunoscut că fusese la mai mulţi doctori importanţi, dar nimeni nu găsise niciun leac bolii sale.

După această destăinuire, majoritatea colegilor au început să-l privească cu milă şi cu simpatie. Omul încercase – dacă nu s-a putut, nu s-a putut. Ce, parcă Vătăşescu, de la cadre, n-a murit astă iarnă de cancer, cu zece doctori la căpătâi? Face şi medicina ce poate, nu e nimeni vinovat. Important e ca ştiinţa să avanseze, să existe progres.

— Eu consider – a zis atunci Tănăsie – că putem să-l primim pe tovarăşul Ionescu în partid şi aşa. E adevărat că e vampir, dar, la urma urmei, nimeni nu-i perfect. Că doar ştim beţiile tovarăşului Boaţă sau faptul că tovarăşa Zgaibă vrea să divorţeze. I-am criticat destul în şedinţă şi degeabă. Tovarăşul Boaţă a luat chiar şi vot de blam şi tot nu s-a potolit; ce-i drept, a început să-şi organizeze chefurile mai mult pe-acasă decât pe la crâşme, cum obişnuia. Însă ce face omul la el în casă e treaba lui, partidul nu se bagă, dacă nu cheamă nimeni Miliţia...

Şi directorul Georgescu a clătinat îngăduitor din cap:

— Eu îl ştiu bine pe tovarăşul Ionescu şi n-are rost să-i căutăm nod în papură. Totuşi – a ridicat el în sus degetul arătător – trebuie să-l rog aici ca de-acum înainte să încerce să se abţină. Să sugi sânge nu prea cadrează cu normele eticii şi echităţii socialiste. Păi, dacă toată lumea ar suge sânge, unde-am ajunge?

Cineva din sală a sărit în sus şi-a zis:

— Are dreptate tovarăşu' director. Nu e bine ce faci, tovarăşe Ionescu! Înţelegem că boala-i boală, da' nici aşa! Ce naiba, nu-s mai bune un platou de mititei şi-o navetă de bere, colo, în parc, la iarbă verde, decât sânge, sânge şi iar sânge?

Ionescu privea în jos spăşit şi recules.

— Ne bucurăm – a rostit în încheiere Tănăsie – că tovarăşul Ionescu şi-a mărturisit cinstit greşeala, nu s-a ferit de colectiv. Asta-i bine, e o atitudine pozitivă şi rog să se consemneze – s-a întors către Miţa, secretara, care stenografia de zor. Aşa că, tovarăşe Ionescu, fii bun şi spune odată jurământul şi hai să mai mergem şi noi acasă, că s-a făcut târziu...

După depunerea jurământului şi completarea carnetului de membru, Ionescu a cerut cuvântul.

— Tovarăşi! a zis emoţionat, cu ochii plini de lacrimi. Nu pot decât să vă mulţumesc, vouă şi partidului. Şi jur, adică mă angajez că de azi înainte voi încerca să mă ţin departe de orice tentaţie şi să nu mai sug sânge niciodată!

— Doamne-ajută – completă cineva din fundul sălii şi se alese imediat cu uitături urâte din partea celorlalţi şi cu un deget acuzator din partea directorului Georgescu, care era totdeauna gata să taxeze orice deviaţie spre misticism.

Apoi toată lumea s-a grăbit să plece. Clemantina, excitată de lucrul nou pe care-l aflase despre Ionescu, s-a

mai învârtit puțin, dar, înțelegând că nu era chiar un moment propice, s-a retras. Ionescu a plecat şi el, mulțumind tuturor încă o dată şi strângând mâinile celor care-l felicitau.

A trecut o vreme, poate o săptămână. Colegii îl priveau pe Ionescu respectuos, niciunul nu aducea vorba, în fața lui, despre vampiri sau vampirism şi toată lumea evita, din bun simț, să amintească de ceea ce se petrecuse la şedință. O singură dată, la vreo trei zile, pe madam Iordan a scăpat-o când s-a apucat să povestească unei colege ce-a pățit noaptea din cauza țânțarilor, dar s-a oprit la sâsâiturile celorlalți şi la privirile echivoce, pricepând în cele din urmă că subiectul deranja.

Ionescu însă nu-i băga în seamă şi părea să aibă probleme. Arăta rău: slăbise, se stafidise şi căpătase o paloare de om cu adevărat bolnav. După mai mult de-o săptămână, Tănăsie l-a chemat şi au discutat o vreme în birou, cu uşile închise. S-a aflat apoi că secretarul de partid încercase să-i explice că înțelege bine eforturile şi chinurile lui Ionescu de a se ține de cuvânt în chestia cu sângele; de pildă, el, Tănăsie, se străduise odinioară să se lase de fumat şi recunoaşte cinstit că n-a reuşit. Aşa că e bine ca Ionescu să înțeleagă că nu se supără nimeni dacă se va hotărî să mai sugă, din când în când, ceva sânge, dacă nu se poate dezbăra cu totul de viciu, mai ales că abstinența pare să-i provoace mari neplăceri. Colegii vor să aibă alături un Ionescu optimist, binedispus, care să ajute la men-

ținerea moralului întregului colectiv. Dar Ionescu părea hotărât să meargă până la capăt, afirmând că va face totul pentru a deveni un om nou, că se va obişnui încet să mănânce şi altceva – aseară chiar a încercat nişte roşii cu brânză – şi că un membru de partid trebuie să arate voință acolo unde altul ar lăsa repede totul baltă.

Tănăsie l-a aprobat, dar n-a părut prea convins, iar îngrijorarea i s-a adâncit după încă o săptămână, când a constatat că Ionescu se târa absent pe holurile instituției şi părea că are halucinații. Arăta tot mai slab, mai scheletic şi era clar înnebunit de foame. L-a luat din nou în birou, dar n-a putut discuta cu el mare lucru. Tentativa cu hrana normală nu dăduse niciun rezultat – i-a explicat, sughițând, Ionescu. În timp ce vorbea, fixa insistent cu privirea o floare roşie de muşcată poziționată lângă geam. Tănăsie l-a rugat iar să lase prostiile, să revină la un regim normal, dar Ionescu a dat cu îndârjire din cap, mormăind mereu că se va obişnui.

Colegii au aflat repede ce se întâmplă şi au încercat, la rândul lor, să-l ajute. Unul i-a propus să-l ducă la un abator de lângă oraş; altul, să-l cheme pe-acasă, că are de gând să taie o rață. Dar nimic nu-l clintea pe Ionescu din hotărâre. Până şi Clemantina, îndatoritoare, amintindu-şi că la şedință Ionescu afirmase că sângele omului e mai hrănitor, l-a rugat să vină pe la ea, promițându-i că-l lasă fără probleme să-i sugă sângele aproximativ o dată pe lună. Mița, secretara, a jurat chiar că-l poate hrăni regulat, întrucât are o groază de prietene şi cunoştințe necăsătorite...

Ionescu a refuzat totul cu hotărâre. Slăbea mereu şi fixa tulbure cu privirea câte-un obiect de culoare roşie. La un moment dat a început să întârzie sau chiar să lipsească de la serviciu. Clemantina îl descoperea acasă şi i se rupea inima văzându-l că abia se mai ţinea pe picioare.

Între timp, instituţia fierbea: toată lumea se pregătea să întâmpine ziua de 1 Mai, Ziua Internaţională a Celor ce Muncesc. Se comandau ghirlande şi steaguri, se făceau pregătiri şi repetiţii pentru defilare. Directorul se gândea chiar la un car alegoric, dar pentru asta trebuia demontată platforma unui camion şi era cam mult de muncă.

În orice caz, în toiul pregătirilor se ştie că Ionescu a lipsit. Clemantina l-a căutat în vreo două rânduri pe-acasă, dar, deşi a sunat insistent, n-a răspuns nimeni. A presupus că Ionescu era plecat la prieteni sau, cine ştie, la vreo rudă, cu toate că nu se cunoştea a avea rude în oraş.

În seara dinaintea Marii manifestări, în centrul oraşului fusese ridicată Marea tribună. De aici urmau să admire defilarea oficialităţile: primari, secretari, preşedinţi de CAP din judeţ – tot felul de aleşi ai poporului sau, mă rog. În jurul Marii tribune, o banderolă subţire preciza că nimeni n-avea ce căuta în incintă până la Marea oră la care oficialităţile urmau să-şi ocupe locurile prevăzute şi să salute mulţimea ce urma să scandeze lozinci, să dea drumul din cuşti unor porumbei albi simbolizând pacea planetară şi să vânture baloane colorate mai ales în roşu, bannere cu citate din Marx, Engels şi Lenin şi steaguri,

nenumărate steaguri purpurii. Doi-trei miliţieni au fost puşi de pază lângă tribună, dar au declarat ulterior, la anchetă, că n-au văzut şi n-au auzit nimic, drept pentru care au şi fost destituiţi.

În fond, n-a fost mare lucru de văzut şi de auzit. Undeva, în spatele tribunei, panglica fusese ruptă parcă fără intenţie. Dar dimineaţa, când s-a luminat de ziuă, un măturător de stradă a trecut dincolo de ruptură, încercând să se asigure că n-a deranjat nimeni curăţenia făcută cu o seară înainte – şi l-a găsit acolo. Mic, gheboşat, zăcea culcat pe-o parte şi părea că doarme. Când măturătorul s-a aplecat asupra lui, se zice că ar mai fi scos un oftat. Unul fericit oarecum, ca şi când fiinţa lui ajunsese să-şi găsească tihna în acel gest ultim: un steag al partidului lipsea din panoplie, iar Ionescu îl adunase în gură şi îl supsese în tihnă vreme îndelungată, după cum s-a consemnat în procesul verbal. Măturătorul a povestit apoi mulţi ani, cui a dorit să audă (deşi fusese anchetat de două ori pe această temă şi bătut în beciurile Securităţii, cu un meritoriu simţ de răspundere), că nu faptul că Ionescu a murit chiar în clipa în care a fost descoperit l-a marcat, cât mai ales imaginea gurii acestuia: largă, înfometată, pe la colţurile căreia se scurgea, ca un val de sânge închegat, culoarea de proastă calitate cu care fusese vopsit măreţul drapel...

TABLOU CU MAESTRU

Se descălță încet, pipăind cu atenție covorul îmbâcsit de la intrare cu vârful piciorului. Apoi își căută din nou papucii, cam pe unde-și închipuia el că-i azvârlise dis de dimineață. Reperă unul lângă oglindă, apoi și pe celălalt. În fața ușii sufrageriei își curăță tălpile de firmiturile împrăștiate pe covor și se grăbi să-i încalțe. Abia acum își scoase hanoracul. Afară plouase mărunt toată ziua, o ploaie în perfect dezacord cu luna iulie. Asta îi aminti brusc că nu mai rupsese cam de multișor filele calendarului de perete. Cufundat în gânduri, plin de un sentiment indefinibil, pe jumătate de satisfacție, pe jumătate de nerealizare, pătrunse în bucătărie și bâjbâi cu mâna după întrerupător. Îl nimeri, în cele din urmă. Lumina relevă brusc o încăpere murdară și igrasioasă, mormanele de vase ce așteptau nespălate în chiuvetă, prosoapele și tricourile umede agățate deasupra aragazului. Undeva, pe un perete, ochii bărbatului alunecară peste coala de hârtie pătată de unsoare, pe care propria-i mâna, mai demult, caligrafiase: „Faustin, ai viața înainte! Luptă! Afirmă-te!". Uneori îi făcea bine citirea îndemnului; alteori,

ca acum, de exemplu, îi provoca o senzaţie puternică de greaţă. Fu nevoit să se sprijine de masa ce se clătină de câteva ori în jurul unui precar punct de echilibru aflat undeva la intersecţia diagonalelor duse de la un picior strâmb la piciorul opus, şi mai strâmb, şi de la colţul caloriferului – veritabilă cârjă pentru una din laturi – până la al patrulea şi ultimul picior, de altfel şi singurul mai zdravăn. Până la urmă, Faustin descoperi scaunul înghesuit sub chiuvetă şi se aşeză. Privi în jur trist, cu ochi mari şi lucizi. „Asta e – gândi. A mai trecut o zi – sunt oare satisfăcut? Şi iată-mă acasă. Acasă!". Îşi spuse că, în fond, exista totuşi în acest univers un loc unde putea să-i uite pe toţi, un loc în care lucrurile nu mai aveau ţărmuri, iar viaţa lui reală era înlocuită subit de zeci, de sute de alte existenţe posibile – de fapt, niciodată posibile, dar, oricum, imaginabile –, existenţe pline de aventură, de eros excesiv, de renume şi bogăţie. În acele clipe era fericit. Visul îl hrănea atât de bine, îl umplea cu senzaţii atât de unice, de reliefate, încât aştepta adesea să se întoarcă de la serviciu aşa cum aşteaptă uneori elevii trecerea orei de matematică şi sosirea celei de sport. Căci pentru el, visul nu era un simplu surogat: era chiar viaţa lui – el aşa vedea lucrurile – era însăşi esenţa, ambrozia zilelor, spotul colorat ce contrasta violent cu cenuşiul murdar şi rece al oraşului. „Într-adevăr – se gândi – totul e cenuşiu în oraş. Şi zidurile şi birourile şi oamenii şi, mai întotdeauna, cerul. Existenţă cenuşie de şobolan cenuşiu şi bolnav, înotând prin miro-

suri cenuşiu-putrezite de gunoaie şi benzină arsă, unde imaginea norilor devine un lux inimaginabil, unde câinii şi pisicile sunt sterili şi numai şobolanii contează: ei reprezintă şi forţa şi înţelepciunea civilizaţiei – şi cariera mea de şobolan, pe care, după orele de program, mă străduiesc s-o fac să rateze". Faustin scuipă într-o parte. Gândi că înnebunise prea devreme şi înjură calm spre cerul cenuşiu închis, înrămat de giurgiuvea. Era trecut de ora opt, făcuse de serviciu în locul unui coleg ce plecase în concediu mai devreme decât era prevăzut. Se ridică agale şi deschise larg frigiderul cam învechit, căutând ceva de mâncare. Din frigider îl priveau rafturi goale. „Ce obscen! facu haz de necaz Faustin. Un frigider gol şi dezonorat. Sigur, toţi trebuie să ţinem la onoarea noastră. Un frigider gol este, în mod automat, şi fară onoare. Mai mult: până şi personalitatea i se depreciază vizibil". Ar fi trebuit să se ocupe mai devreme de onoarea frigiderului său, dar prea ieşise târziu de la serviciu pentru a mai avea chef să treacă şi prin magazine. Aşa că, oftând, scoase din rezervele cămării două ouă, le sparse şi le puse într-o tigaie. Căutând, dădu la o parte câteva oale din cele azvârlite de-a valma în chiuvetă, pentru a descoperi o furculiţă rătăcită. Îşi aminti de Anton. Plecase. Sigur că plecase. Acum se afla, probabil, pe celălalt mal al Dunării. Venise la el ca la singurul prieten, pentru a-i mărturisi intenţia de a „spăla putina", cum se exprimase. Avea în rucsac un acvalang şi un costum de cauciuc, impermeabil, iar în ochi o hotă-

râre de nestrămutat. „De ce?" îl întrebase. Anton se arătase puțin mirat. S-a gândit o vreme, apoi a dat din umeri. „Aha – s-a lămurit Faustin – vrei aventuri". Celălalt zâmbise: „Vreau să plec din țara asta împuțită. Vii?". Nu, nu dorea să plece. Niciunde în lume n-ar fi putut întâlni aventuri ca în visele lui. Mai ales, niciunde n-ar fi putut exista asemenea aventuri, complet lipsite de pericole pentru el. Visa să zboare pe Marte. Visa să-l întâlnească pe Robinson Crusoe. Visa să se plimbe, seara, prin palatul califului din Bagdad şi să tragă foloase maxime de pe urma haremului acestuia. Vise colorate, de adolescent întârziat şi trist. Anton îl ascultase o vreme, plictisit, cum încearcă să se scuze, apoi deschisese gura şi îi spusese: „Eşti laş!". Laş? El? Era oare laşitate sau curaj renunțarea la o viață socială confortabilă în favoarea visului? Cu studiile sale ar fi putut ajunge chiar director. Avea origini sănătoase, putea intra în partid, putea pleca apoi în Bucureşti. Doctorat, uşi deschise în orice institut de cercetare, în orice minister. Dar nu era, pur şi simplu, făcut pentru asta. El nu ştia decât să viseze. Nu era nici laşitate, nici curaj: doar un mod de a înțelege viața şi de a o trăi. „Eşti laş!" – a repetat Anton, apoi a plecat, neuitând să trântească după el, cu zgomot, uşa de la intrare. „Ei, bine – îşi zise Faustin – dacă a trăi cum îți place înseamnă a fi laş, sunt laş". Ouăle se fripseseră demult. Dacă n-ar fi înotat în ulei, s-ar fi făcut, probabil, scrum. Le răsturnă pe o farfurie relativ curată, apoi scurse uleiul înapoi în sticlă. Uleiul

se dădea pe cartelă, nu era de aruncat nici după zece utilizări. Înainte de a se aşeza la masă, merse în spălător, se dezbrăcă până la brâu şi se privi în oglindă. Avea ceva muşchi, pe vremuri luase chiar parte la nişte competiţii de înot. Ce-ar fi dacă...

Se grăbi să se îmbrace, parcă de teama gândului neformulat până la capăt. Se întoarse în bucătărie, înghiţi din câteva mişcări de maxilar ouăle şi două bucăţi mari de pâine, după care îşi azvârli papucii prin odaie. Îmbrăcă hanoracul, merse în hol, se încălţă. Se întoarse apoi să caute cheia de la intrare. Lăsă intenţionat lumina aprinsă şi ieşi în casa scării. Încuie grăbit uşa şi, cu mers elastic, tineresc, se repezi în stradă. Afară continua să plouă mărunt.

Mergea prin ploaia călduţă, făcând din când în când semne maşinilor care-l ajungeau din urmă. După o bună bucată de vreme, un autocamion condus de un şofer ce părea mai milostiv se opri lângă el. Faustin nu aşteptă să fie invitat. Deschise portiera şi se ghemui pe banchetă. Maşina porni. Acum, când se eliberă de gluga hanoracului, îl putu în sfârşit cântări în voie pe omul de la volan. Remarcă în primul rând paloarea feţei acestuia. Ochii aprinşi ca nişte tăciuni străluceau sub sprâncenele negre şi uşor încruntate. Buzele, aproape la fel de palide ca obrazul, se arcuiau destul de domestic. Ceea ce îl miră însă pe Faustin fu barba şoferului – o ţăcălie neagră, anacronică şi care împrumuta feţei acestuia un aer aparte. Şapca decolorată completa portretul.

— Mergi spre Orşova? întrebă Faustin.

Şoferul încuviinţă cu un gest scurt.

— Mă poţi lăsa puţin mai înainte de intrarea în oraş? Mă duc la nişte rude, e un cătun mai încoace...

— Lasă şmecheriile – i-o întoarse celălalt. Vrei să treci graniţa, aşa-i?

Faustin se pierdu un moment, apoi spuse hotărât:

— Eu? Cum îţi permiţi?...

— Lasă... – i-o tăie şoferul. Nu eşti primul. Vă cunosc. Nu ştiu cum să-ţi explic, aveţi un aer aparte, de ajun de hotărâre capitală...

Faustin nu mai spuse nimic.

— Da – continuă şoferul – vrei să treci graniţa. Vrei aventură, aşa-i? Senzaţia aceea sfâşietoare şi atât de jinduită a primejdiei... Vrei să vezi lucruri noi, eşti sătul de banal, de viaţa plină de restricţii, simţi că ai putea deveni în propriii tăi ochi erou şi nu ştii cum? Nu ţi s-a ivit prilejul, îl cauţi, aşa-i? Nu eşti destul de idiot pentru a te mulţumi cu viaţa obişnuită, nici destul de inteligent pentru a înţelege că nu locul îl face pe om. Eşti undeva la mijloc. Simţi cum te macină, în acelaşi timp, ascetismul şi depravarea, pofta de a iubi şi pofta de a ucide...

— Încetează! scrâşni Faustin. Nu vreau să ucid pe nimeni!

— Da – nu-l luă în seamă şoferul – te înţeleg! Şi, crede-mă, simt un nu ştiu ce în mine care mă îndeamnă să te ajut.

— Să mă ajuţi? prinse Faustin din zbor cuvintele şoferului.

— Da, sigur, să te ajut. Crezi că ai fi primul pe care l-am ajutat să treacă granița?

Faustin privi tăcut prin parbriz. Ploaia se oprise, dar şoferul încă nu întrerupsese pendularea fantomatică a ștergătoarelor. Pomii de pe marginea şoselei, pe măsură ce erau descoperiți de faruri, se făceau din ce în ce mai clari, pentru ca până la urmă să dispară cu o ultimă fulgerare spre stânga sau spre dreapta. Două rânduri de pomi înfofoliți cu frunze, două rânduri înfipte de la naştere până la moarte într-unul şi acelaşi pământ. Faustin oftă.

— Vrei să mă ajuți? Ce-mi ceri?

— Răspund în ordine: vreau să te ajut. Cât despre ceea ce-ți cer... hm, pentru început, o nimica toată: un act...

— Ce? sări Faustin.

— Da, nu te mira. Vreau o declarație cum că ai trecut granița de bunăvoie şi nesilit de nimeni. În dublu exemplar, dacă se poate...

— Bine, dar...

— Niciun „dar" – ripostă şoferul. Vreau ca, formal, să nu fiu implicat, înțelegi? Să am o garanție. Ia ține asta...

Îi întinse un fel de notepad.

— Şi asta...

Faustin luă pixul din mâna şoferului.

Un pix cu pastă de un roşu sumbru, ca sângele închegat.

— Scrie – zise şoferul. „Subsemnatul... mă rog, cum zici că te cheamă... declar că doresc să trec granița. Punct.

Nu o fac îndemnat de nimeni şi cu ajutorul nimănui. Punct." Ai scris? Aşa. Acum semnează.

Faustin semnă.

— Asta-i tot?

Şoferul îi smulse din mână hârtia. O mare uşurare îi lumină faţa.

— A apărut Luna, vezi? îi zise. Cred că e momentul cel mai potrivit.

— Şi cum o să faci? se miră Faustin.

Maşina se zmuci brusc într-o parte.

— Nu, – cântări şoferul – nu vom putea fi văzuţi...

Maşina se mai zmuci de câteva ori.

— S-a terminat benzina? întrebă Faustin.

— Oarecum – rânji şoferul. Să ştii că ai făcut o afacere grozavă.

Motorul mai bătu de câteva ori în gol, apoi se opri.

— Ce are? scânci Faustin. Observă însă că maşina continua să alerge pe şosea cu aceeaşi viteză. „Inerţia" – gândi el, şi se linişti pentru o clipă. „Dar nu ţine mult..."

— Da, grozavă afacere – chicoti şoferul. Îţi va plăcea dincolo de graniţă. Nu e chiar aşa cum se vorbeşte, însă...

Maşina mai făcu un ultim salt. Faustin crezu că s-a oprit, dar pomii continuau să dispară în urma lor. Apoi remarcă o schimbare subtilă a poziţiei trunchiurilor şi şoselei.

— Zburăm! urlă el cu ochii căscaţi de groază. Se învârti livid către şofer. Acesta îi urmărea reacţiile şi zâmbea malefic.

— Aşa sunteţi toţi la început. Hai, că o să te obişnuieşti, crede-mă.

Faustin deschise brusc portiera şi sări. Degete puternice, înarmate cu gheare pe care le simţi înfigându-se în mijlocul spinării, îl prinseră la timp şi îl traseră înapoi.

— Era s-o păţesc – bombăni şoferul. De ce nu stai liniştit? Ţi-am spus: mă angajez să te trec graniţa, oricare ar fi aceea...

Îi vârî sub nas notesul. Pixul roşu lăsase o dâră subţire şi întortocheată pe hârtie. Scrisul era al lui, dar nu şi sângele...

— Ştiu la ce te gândeşti – îi surâse şoferul. Sângele e al tău, dragul meu. Mai ţii minte seara când ai încercat să te sinucizi? Ţi-ai tăiat venele, apoi, speriat, ţi-ai bandajat încheietura. Te-ai mirat grozav când, întorcându-te în baie, n-ai mai găsit nicio picătură de sânge pe plăcuţele de faianţă. Am anticipat corect. De-acum, avem un pact, este?

Faustin îşi chinui memoria. Un amănunt... lipsea un amănunt! Şoferul îşi scosese şapca, descoperindu-şi pe craniu cele două umflături micuţe, ca ale mieilor din primul an. „Dumnezeule – constată mirat şi îngrozit Faustin. Dumnezeule!".

— Nu vine. Pactul e cu mine, nu cu el. Nu-l mai chema. De-acum eşti în puterea Maestrului.

Dar tot lipsea ceva. Brusc, îşi aminti de vecina din apartamentul de vis-a-vis, o şatenă care-i împodobise uneori visele erotice şi dezlânate.

Domnişoara Maria T. Margareta.

„Dumnezeule!"

Prin parbriz, Luna, albă şi rece, creştea cu fiecare clipă.

GHERETA

Într-o zi, Frederich constată că numărul peştilor din acvariul său, în loc să crească, aşa cum ar fi fost firesc, scădea. Când soarele trecu de trandafirul sângeriu ce umbrea uşa locuinţei lui Frederich, acesta îşi zise că, în fond, problema se putea rezolva deosebit de simplu, cumpărând alţi peşti de la magazinul doamnei Urban, cea mai păroasă femeie din câte văzuse Frederich vreodată. Închise încet uşa de lemn sculptat în urma lui, apoi, aranjându-şi din mers pălăria, ieşi pe poartă.

Era o zi frumoasă dar înăbuşitoare, cu miros greu de bălegar pârjolit şi cu multe muşte care bâzâiau şi se azvârleau în lumina ce curgea consistentă ca pasta de dinţi de undeva, de sus. Când Frederich trecu pe lângă oficiul poştal, o maşină mare îl stropi cu noroi – nu foarte rău, suficient însă pentru a-l face să înjure printre dinţi. Frederich se întristă, intuind că în următoarele minute i se va mai întâmpla cel puţin încă un lucru neplăcut. Şi avu oarecare dreptate, dat fiind că doamna Urban tocmai închisese magazinul. „Am făcut drumul degeaba!" – oftă Frederich şi se răsuci pe călcâie dând să plece. Dar chiar

în acel moment ochii îi căzură pe colțul opus al trotuarului, unde cineva înălțase peste noapte o gheretă. „Asta-i bună!" – îşi zise Frederich. „Ce naiba vinde ăla aşa, în mijlocul străzii?" Într-adevăr, ghereta înainta niţeluş şi pe partea carosabilă, făcând destul de dificilă deplasarea nu doar a pietonilor, ci şi a automobilelor.

Frederich se apropie, din ce în ce mai intrigat de forma ciudată a gheretei. Era construită din scânduri, avea un coş care fumega, iar la colțuri tronau heruvimi auriți, de ghips. Uşa din lemn masiv, purta o broască uriaşă de cristal, sau poate din sticlă, de forma unei inimi. Ferestrele lipseau, singurul punct prin care lumina pătrundea înăuntru părând a fi doar broasca de cristal. Deasupra, o firmă anunța cu litere roşii: VINDEM CÂINI, sub care cineva, cel mai probabil chiar proprietarul gheretei, adăugase cu cretă: NU AVEM DECÂT MASCULI.

Frederich se gândi câteva minute, privind în jur. Nimeni nu-l băga în seamă, după cum nimeni în afară de el nu părea să bage prea tare în seamă ghereta. „Foarte bine!" – mormăi Frederich – şi bătu la uşă. Auzi o voce subțire care-l invită să deschidă. Se supuse.

— Bună ziua, domnule! se auzi iar vocea. Poftim, intră. Doreşti un câine, nu-i aşa?

Acum, Frederich începu să vadă niţeluş prin încăpere. Ciudat cât de mare părea ghereta, privită din interior! Ar fi putut să jure că distanța dintre el şi femeie e de aproape zece metri, când toată ghereta abia depăşea lățimea unui trotuar.

— Eu...

— Ah! râse femeia, sau poate nu râse. Încă nu te-ai hotărât. Ei bine, eu mă aflu aici ca să te ajut să te hotărăşti. Apropie-te, domnule!

— De fapt – făcu Frederich timid câțiva paşi – eu doream nişte peşti. Ştii, sunt acvarist. Aveam o mulțime de peşti, din toate speciile lumii. Sau aproape toate. Din păcate, peştii mei au început să moară. Se poate spune că ăsta e semn rău pentru un acvarist.

— Poate n-ai ştiut cum să-i păstrezi.

— Glumeşti, desigur, sau vrei să mă jigneşti – o cam repezi Frederich. Sunt acvarist de câțiva ani buni, am ajuns aproape un profesionist...

— Nu aşa – zise femeia. Adică... poate n-ai ştiut cum să te porți cu ei. Fiecare animal necesită o îngrijire anume şi dacă nu încerci să înțelegi asta şi cum se face, atunci...

— Fiecare animal? se minună Frederich.

— Fiecare animal în parte – adeveri femeia. Animalele au tot felul de toane. Seamănă cu bărbații...

— Crezi? întrebă cu jumătate de gură Frederich. Sper – continuă el – că analogia nu merge mai departe.

Femeia începu să râdă. Râsul ei îi amintea lui Frederich de un schelălăit de cățea.

— E îngrozitor – zise ea. Îngrozitor. Dar nu poți să anulezi cu vorbe legile naturii. Poate că undeva, altundeva... dar n-are importanță. Vrei un câine?

— N-am spus că...

— Da, n-ai spus. Femeia păru nemulțumită. Uită-te la mine, zise. Uită-te foarte atent la mine. Ştii ce tristă sunt uneori?

Frederich începu să se gândească la drumul pe care-l avea de străbătut înapoi către locuința sa. Totuşi, ochii calzi ai femeii din fața lui îl făcură să ofteze adânc. Înțelese că burlăcia nu-i va putea oferi niciodată o senzație atât de stranie şi de sfâşietoare. Femeia îi zâmbi. Era frumoasă. Frederich simți deodată nevoia s-o vadă goală.

— Cum te cheamă?

Întrebarea venise pe neaşteptate.

— Fre... Frederich...

— Ce nume frumos! se extazie ea. Pe mine mă cheamă Penelopa. Caraghios, nu?

— Da' de unde! zâmbi Frederich. Asta-mi aminteşte de ceva...

— De ceva frumos?

— Hm, da, frumos...

— Cât de frumos?

Din nou o întrebare dezarmantă. Frederich dădu din umeri.

— Ştiu şi eu? E greu să-ți explic...

— Încearcă!

Femeia era acum aproape de el. Îi simțea răsuflarea precipitată şi mirosul acela ciudat, aprig ca sângele, care-l făcea să se clatine înainte şi înapoi, după cum adierea i-l aducea mai aproape sau mai departe de nas. Înghiți în sec.

— Nu!... – gemu deodată ea şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Frederich tresări îngrozit de propriile-i gânduri; privirea, împăienjenită de dorinţi, deveni iar limpede.

— De ce?... Ce?...

— De când te-am văzut... de când...

Apoi începu să plângă. Frederich simţi mirosul înnebunitor cum îl învăluie ca într-o plasă subţire, lipicioasă. Aşa cum plângea, încet, cu buzele răsfrânte senzual şi părul blond întunecându-i ochii, femeia atrăgea încă şi mai mult.

— N-ai să înţelegi – suspină ea.

— Ce să înţeleg? reuşi cu greu să rostească Frederich. Gâtul i se uscase şi-şi simţea limba aspră şi sărată ca nămolul unei mări dispărute.

— Nu sunt aidoma celorlalte. Şi nimeni, nimeni...

Femeia îşi strânse convulsiv mâinile peste piept. Frederich încercă să le dea la o parte, iar ele cedară, alunecară încet în jos, desfăcând treptat bluza ai cărei nasturi se rupseseră sau doar se desfăcuseră şi pielea aurie a sânilor erupse năvalnic în ochii lărgiţi şi bezmetici ai lui Frederich, care respira şuierător şi-şi înghiţea cu greu saliva care-i năvălea mereu în gura deschisă. Pupilele sale se umpluseră deja cu sânii tari, cu vârfurile ascuţite şi cărămizii, dar bluza alunecă necruţător mai jos şi un al doilea rând de sâni apăru de sub pânza umedă de sudoare şi, aiurând, mai apăru încă un rând şi, în convulsii, al patrulea, mergând din aproape-n aproape spre marginea pan-

talonilor cafenii, pe burtă; apoi, când pantalonii începură să alunece, la rândul lor, Frederich nu mai auzi nimic din plânsul Penelopei şi din acel „înţelegi?" pe care-l repeta ca o obsedată, iar când ultimul rând de sâni, mici, împungând aerul, se iviră de sub burtă, nu mai văzu nimic dincolo de pielea netedă şi catifelată şi de aceşti sâni multipli din care muşcă flămând şi însetat, căutându-i pe rând cu dinţii pe pieptul şi pe abdomenul femeii care se lăsase pe spate şi-şi ridicase faţa-n sus către tavanul întunecat, închizând ochii şi gemând; nu mai simţea nimic înafara cărnii pe care o rupea, a sânilor pe care ea îl lăsase să-i muşte şi să-i sugă, iar mirosul, mirosul acela excitant îl făcu să creadă că înnebuneşte, că scuipă sânge, viaţă şi moarte în acelaşi timp peste trupul de aur vechi al femeii pe care o iubi multă vreme, multe şi multe veşnicii, până când, într-un târziu, s-a strecurat în conştiinţa lui ideea că ar fi timpul să se oprească, să plece, că iată: s-a făcut târziu şi ar putea să-l caute cineva acasă, poate şeful lui, sau vreo rudă...

Aşa că a ridicat capul şi a zărit lumina stranie din ochii partenerei sale şi n-a înţeles decât târziu de ce Penelopa l-a scărpinat încetişor pe cap, zicând „bun băiat!", i-a legat în jurul gâtului o cureluşă de piele şi l-a împins către cea mai apropiată cuşcă. Mai târziu, pleoştit şi de-abia mişcându-şi coada, a văzut cum femeia trage lanţul ancorei printr-o gaură din podea şi a simţit cum ghereta începe să se balanseze şi să se ridice încet. Dar toate astea nu mai aveau nicio importanţă pentru el.

REPARTIȚIA

Era dimineață și mergeau tăcuți: Cris, Vlad, Ema, Alexandru, Vali, Cazimir, Adriana, Lill și Mario.

Soarele smulgea fâșii galben verzui din teritoriul amorf al junglei. Cei nouă priveau atenți în toate părțile. Șirul lor indian era deschis de Cris, cel nai mare dintre ei. Avea 16 ani și mult simț practic. Simțul practic fusese acela care-l povățuise să nu-și termine studiile înainte de a se apropia suficient de maturitatea biologică. Din păcate, nu toți colegii lui gândeau așa – copiilor le place să învețe, să descopere, să inventeze. Și sunt din ce în ce mai inteligenți, raportat la media de vârstă. Din ce în ce mai inteligenți, de la un an la altul. De exemplu, Vlad, al doilea din șir. Terminase facultatea la 14 ani. Sau Adriana, blonda seducătoare încă de pe-acum, care avea tot 14. Cel mal mic era Mario, un adevărat geniu, de o rară precocitate: nouă ani și spera, dacă scăpa cu viață, să mai urmeze încă o facultate. Ceilalți aveau vârste variind între 11 ani (Ema) și 13 (Alexandru și Cazimir).

Dacă scăpau cu viață. Cris, conducătorul grupului, avea mari îndoieli, dar și mari speranțe. Și chiar dacă ar

fi ajuns primii la țintă, tot ar fi trebuit ca șase dintre ei să fie sacrificați. Oricum. Cris nu-și prea punea probleme în legătură cu asta, era sigur că muşchii săi bine antrenați în zilele de chiul îl vor ajuta să fie unul dintre supraviețuitori. Armamentul îl favoriza în egală măsură – ca şef al grupului, nu avea pe umeri extinctorul greoi sau la brâu antibiosurile celorlalți. Se mulțumise să comande şi, ca armament, să-şi aleagă două trasoare termice şi un paralizor. Îi plăcea să comande.

— Mișcați-vă mai repede! Imbecililor! Vreți să ne lăsăm oasele pe-aici chiar acum?

Ceilalți îl ascultau, în măsura posibilităților. Jungla se îndesise – în curând, ştiau, vor străbate un teritoriu mlăştinos, plin de făpturi dezgustătoare şi ucigaşe, rod al experiențelor genetice. Cris, cândva, parcursese într-un elicopter zona, înainte de a fi declarată zonă de examinare. Acest fapt părea aici, în mijlocul junglei, un avantaj minor, dar, în realitate, Cris ajunsese astfel să dispună, prin intermediul memoriei sale, cu care se mândrea, de o hartă aproape exactă.

Altfel, nu se puteau orienta după nimic, neavând nici măcar busolă.

— Mişcă! strigă Cris către Lili care, lipsită de orice antrenament de genul mersului pe jos printr-o junglă, rămăsese în urmă.

Cris se gândi că ar putea s-o părăsească. Aici, în fond, doar supraviețuirea lui conta. Privi în urmă. O zări tâ-

rându-şi picioarele şi având obrajii mânjiți de țărână amestecată cu lacrimi. Fetița era foarte drăguță, venise în grupa lor în ultimul moment, de la o grupă cu personal excedentar, iar Cris o plăcuse şi-i spusese că poate să rămână cu ei.

Dar acum era altceva.

„Şi-aşa va muri – gândi Cris. Mai bine aş lichida-o cu paralizorul, nu va putea să meargă prea mult."

Privi către ceilalți şi înțelese că nu e încă momentul să facă asta. Ar fi slăbit moralul grupei; în plus, el era în frunte, ceea ce însemna că în orice clipă s-ar fi putut trezi carbonizat din spate de jetul unui extinctor. Şi ceilalți aveau interesul să-şi elimine adversarii. Apoi Cris se mai gândi că, în cazul întâlnirii cu o altă grupă, lipsa unui om ar fi putut constitui un dezavandaj deloc de neglijat.Aşa că se strâmbă uşor, promițându-şi că fie o va trimite pe fată în prima misiune de sacrificiu, fie o va lăsa să le acopere celorlalți, la nevoie, retragerea – ceea ce era cam acelaşi lucru – şi-i făcu semn lui Cazimir s-o ajute. Totuşi, când fata îi ajunse din urmă, nu reuşi să se stăpânească şi murmură abia auzit:

— Dacă vom fi reperați de alții din cauza ta, te curăț!

Lili ridică spre el un chip palid pe care ochii albaştri, măriți de plâns, cerşeau milă. Cris îi întoarse spatele şi-şi reluă locul în fruntea grupei.

— Înainte, marş!

Văzuse destule filme istorice despre modul în care se comandau cândva trupele terestre. Azi, practic, asemenea

trupe nu se mai foloseau, dar în cazul aterizării pe o planetă străină ar putea fi nevoie de marşuri lungi şi de comenzi cu voce de oţel. Aşa gândea Cris, deşi ştia că zborurile în afara sistemului solar fuseseră încă demult sistate.

În aer se simţea apropierea apei. Cris se opri o clipă să adulmece pe direcţia vântului. Mlaştina, din câte îşi dădea seama, nu putea fi ocolită, lucru care nu-l entuziasma. Puteai muri uşor şi fără eroism, indiferent de calităţile tale de luptător, datorită vreunui accident stupid. Cât despre echipamentul lor, nu era absolut deloc propice înaintării pe un astfel de teren. Ca, de altfel, nici înaintării printr-o junglă ostilă, dezvoltată pe resturile unui imens depozit de reziduri radioactive. Costumul lor era el însuşi produsul unui calcul al organizatorilor. Nu trebuia să protejeze, chiar dimpotrivă. Cizme înalte până la genunchi, pantaloni scurţi şi o bluză de pânză ordinară, fără mâneci. În rest, doar armamentul ce se cerea utilizat la întâlnirea dintre două grupe, dintre care doar una trebuia să câştige lupta.

Nu se luau prizonieri – n-avea sens.

Nu puteau rămâne decât trei câştigători. O loterie care lăsa puţine şanse fiecăruia. Dar şansa exista.

Toţi se strânseră în jurul lui Cris.

— Mlaştina? îngână Vlad.

— Îhîm – răspunse Cris fără chef. Nu putem ocoli. Mi se pare ciudat că n-am înâlnit încă, până aici, niciun grup rival. Unde naiba s-or ascunde?

— Mai bine – făcu Adriana. Ascultaţi!

Pe sub desişuri se rostogoli un ţipăt răguşit.

— Un artecon – tresări Vlad. L-am văzut mai demult într-un film, poate hipnotiza la distanţă. E mai puternic ca vasiliscul. L-a realizat un centru militar din America.

— Americanii ăştia sunt daţi naibii – exclamă Cazimir. Au obţinut în ultima vreme nişte monştri genetici extraordinari.

— Lipitorile de sticlă cu digestia externă – se arătă la curent Adriana. Sau ţânţarii cangrenatori...

— Ăştia ce fac? întrebă Ema.

— Lipitorile dizolvă ţesuturile vii – explică Adriana. Când se dezlipesc de piele, lasă o gaură de poţi vârî degetul. Muşcătura ţânţarilor produce cangrenă.

— Cum ne putem apăra? se gândi cu voce tare Vlad.

— În niciun fel – strâmbă din nas fata. Echipamentul nu ne protejază, animalele astea sunt făcute să te ciuruie fără probleme dacă le-ntâlneşti.

— Ei, n-o fi dracul chiar aşa de negru – exclamă enervat Cris. Vom vedea. Şi ceilalţi vor avea aceeaşi problemă: mlaştina. Fiţi cu ochii în patru. Feriţi-vă şi de „liubele" zburătoare. Dacă se lipeşte vreuna pe voi, nu se mai desprinde decât după ce ajunge la os. Hai, mişcaţi-vă!

Cris îşi reluă locul şi porniră iar. Zăriră curând printre liane primul ochi de apă.

— Fiţi atenţi – îi preveni. În apă mişună peştii carnivori. Am auzit că ar exista şi un anumit peşte spadă care-şi depune ouăle în organisme străine, după ce le omoară...

Cu vergeaua lungă a extinctorului lui Vlad, sondă apa îmbâcsită de alge şi mâl.

— Nu pare să depăşească o jumătate de metru – constată el. Lili – se întoarse către puştoaică – tu porneşti prima.

Fata înțelese brusc ce i se cere.

— Eu?...

O groază indescriptibilă îi aburi azurul privirii. Cris îndreptă către ea paralizorul.

— Da, tu.

Lili căută ajutor către ceilalți, dar fiecare părea preocupat să privească în altă parte. Începu să plângă şi înaintă intrând în apă. Nivelul mocirlei îi depăşea cu două palme genunchii, dar mai departe mlaştina părea a se adânci.

— Mai bine am căuta un vad – îngână Cazimir.

— De-asta am şi trimis-o – rânji Cris. Hai, e rândul nostru acum.

Mergeau prin apă la câțiva metri în urma Lilianei. Pe măsură ce se apropia de amiază, căldura creştea. Cris transpira abundent, în parte şi din cauza încordării. O undă subțire despică suprafața apei, iar Lili scoase un țipăt de spaimă.

— O lipitoare de sticlă – îi strigă Cris. Mergi înainte, nu poate fi dezlipită!

Fata ridică piciorul stâng şi toți văzură lipitoarea verzuie atârnată de coapsă.

— Las-o dracu'! se enervă Cris. Asta ni se poate întâmpla şi nouă! O să se sature şi o să plece. Ştiu că doare ca naiba, dar nu-i da atenţie!

Lili privea cu ochii holbaţi când la lipitoare, când la Cris.

— Mergi sau trag! tună vocea acestuia.

Fata se supuse şi porni mai departe. Lângă Cris, Vlad înjura cu sete. Mai dură cinci minute şi terenul păru că începe să se ridice. Într-adevăr, printre tufişuri se zări malul.

— Mai avem puţin – strigă aproape vesel. În aceeaşi clipă, Lili păru să se poticnească. O bolboroseală învineţi lângă ea suprafaţa apei.

— Ce-i? întrebă Cris.

Lili se întoarse şi porni ca în transă. În locul în care se afla, apa îi ajungea până la brâu. Dar continuă să înainteze menţinându-şi echilibrul şi curând ieşi pe mal, printre tufele care o mascară imediat. Când ceilalţi o ajunseră, o găsiră întinsă pe pământ, palidă, privindu-şi picioarele ca pe un lucru străin. Cris se aplecă şi o examină.

— Ce naiba o mai fi şi asta?

Lili se uita la el pierdută.

— Doare – scânci. Arde! Arde peste tot!

Privind cu atenţie, Cris descoperi o mulţime de umflături pe toată suprafaţa coapsei, între genunchi şi şold. Pipăi cu degetele un fel de chisturi aflate imediat sub piele.

Pupilele fetei deveniră deodată fixe. Ochii se măriră, gata să iasă din orbite, apoi căzu pe spate şi eliberă un ţipăt sfâşietor. Micile chisturi păreau că prinseseră viaţă, începând să se agite colcăitoare sub pielea care se înroşi brusc. Cris nu mai rezistă curiozităţii. Scoase cuţitul şi, aplecându-se, despică una dintre umflături. Mai întâi ţâşni sîngele, apoi un vierme negricios, cu mandibule chitinoase, ieşi, îşi învârti prin aer partea de dinainte a trupului şi se scufundă iar în rană.

— O mănâncă de vie! ţipă Ema.

Părea gata să vomite.

Fară un cuvînt, Cris ridică trasorul termic. Vlad îl opri gesticulând:

— Las-o! Cine ştie? Poate scapă!

Cris îşi dădu seama de stupiditatea ideii, dar nu mai reacţionă. În el reuşi să învingă curiozitatea. Se simţi interesat să afle cum va muri fata, cât se va chinui, ce fel de animal era acela care o ucide.

Trecură astfel mai multe minute în care priviră trupul care se contorsiona urlând. Rugăminţile Lilianei către ceilalţi de a-i scurta suferinţele dovedeau că durerile atroce nu-i anulaseră luciditatea. Până la urmă, Vlad îi arătă lui Cris pe gâtul fetei o urmă roşie palpitând energic şi amândoi se aplecară şi-i sfâşiară bluza, ca să observe continuitatea procesului de răspândire a viermilor pe sub pielea întregului corp. Lili tăcu şi înţepeni pierzându-şi cunoştinţa abia când unul apăru de sub pleoapa ochiului stâng

şi începu să-şi rotească triumfător mandibulele pe deasupra pupilei albastre şi aburite acum de pânza morţii.

— Ştiu ce-a fost asta! îşi sterse cu mâneca năduşeala feţei Cazimir. E un Krep.

— Hm?

— Un Krep e un animal multiplu cu timp de ecloziune aproape inexistent. Toţi viermii formează, de fapt, o singură fiinţă. În curând va ieşi afară şi se va construi ca entitate. Cât despre modul de înmulţire: saliva lui modifică însăşi codul genetic al celulelor atinse. Un Krep, aflat pe fundul lacului, a „scuipat-o" – arătă Cazimir către Lili. Mulţimea de picături a cancerizat instantaneu pielea în locurile de contact şi a dirijat celulele subcutanate să se înmulţească rapid şi să devină aceşti viermi care vor compune curând Krepul cel nou...

— Nu se poate! exclamă uluit Cris.

— Sudamericanii au avut ideea – completă Cazimir. Cred că brazilienii, dar nu pun pariu.

Cris privi admirativ trupul Lilianei, în care Krepul îşi strânsese părţile componente formând un fel de gogoaşă mare pe piept, în dreptul inimii.

— Cum dracu' pot avea unii idei atât de grozave? Cred că i-au întrecut şi pe americani!

— Da, sunt buni – admise Cazimir. Cel care ajunge să te mănânce de viu eşti, de fapt, tu însuţi.

— Amuzantă stratagemă! Stăm să vedem cum iese Krepul?

— Ne poate face rău?

— Nu ştiu. Cred că nu, până nu se compune.

— În sfârşit, nu contează. Suntem aici pentru altceva – şi-şi lovi, demonstrativ, cu palma dreaptă tocul trasorului agăţat de şold. Gata, pornim.

Părăsiră cadavrul. Adriana se aşezase cât mai aproape de Cris. Acesta o privea cu coada ochiului. Până nu demult, între cei doi se ţesuse o mică poveste de dragoste. Apoi se certaseră. Şi acum? „Acum – gândi Cris – vrea poate să fac pe cavalerul. Cândva se obişnuia asta. Instinctul speciei de a apăra femela care-i asigură perpetuarea. Azi nu mai e nevoie de fete decât pentru distracţie. Bioreceptoarele dau un randament mult mai bun decât uterul şi sunt mai sigure".

Apa mustea sub picioare la fiecare pas. Lângă un trunchi negru şi putred, Alexandru se alese cu o „liubă" zburătoare pe umărul stâng. Se abţinu cu greu să nu urle şi încercă s-o dezlipească.

— Nu te mai chinui – îl sfătui Vlad. Bine că nu e pe braţul drept, aşa mai ai o şansă, poţi utiliza arma.

„În realitate – îşi spuse Cris fără să bage-n seamă incidentul – fetele sunt mult mai iraţionale decât băieţii şi mai mult încurcă. De pildă, Lili. Era foarte simpatică, dar nu merita să câştige competiţia asta. Şi Adriana va muri, e aproape sigur. Nu ştiu ce va păţi, poate o voi omorî chiar eu, cine ştie? Poate va fi necesar". Fuseseră obişnuiţi încă de mult cu ideea asta, precum şi cu aceea că victimele n-au importanţă: câştigătorul ia tot.

Între timp, nivelul mlaştinii crescuse iar şi noroiul depăşise genunchii. În dreapta şi în stânga, Cris zări lame subţiri, negricioase, brăzdând apa. Şi mult mai încolo, o pată ceva mai deschisă, pe care i-o arătă lui Vlad:

— Aia e mlaştina carnivoră inventată de ruşi în vremea de după cel de-al treilea război mondial.

— Toată zona asta – îi răspunse băiatul – e plină de crema speciilor mutante.

— Aşa e. Mlaştina i-a lăsat cu gura căscată pe toţi şi a rămas un produs de referinţă în cadrul armelor biologice, chiar dacă au trecut ani buni de la inventarea ei. Are şi câteva inconveniente. De pildă, culoarea: e destul de uşor observabilă.

— Ştii, Cris, m-am gândit adesea că examenul ăsta are şi rolul de a descoperi valenţele unor arme noi, experimentale, biologice sau nu.

— Poate – mormăi Cris. I se păru că Vlad ar dori să se vâre, oarecum, sub pielea lui. Îl simţise cel mai puternic şi mai bine adaptat dintre toţi? Cu atât mai rău...

— Vlad! Preia vârful de atac al şirului!

Băiatul păli. Îl privi pe Cris drept în ochi, dar mâna acestuia se odihnea deja pe tocul trasorului. Plecă privirea şi se grăbi să-şi ocupe noua poziţie. După doar două minute, alunecă şi se prăbuşi în mocirlă. Se ridică repede, scrâşnind.

— Ce-i?

Împreună cu noroiul, pe trupul lui Vlad se amestecau alge verzui, urzicătoare.

— Nu sunt mortale – rânji Cris. Doar incomode. Să le porți sănătos!

Câțiva râseră mânzeşte. Vlad porni mai departe făcând un fel de pârtie printre alge, iar ceilalți, venind din urmă, scăpau neatinşi. Băiatul aruncă o clipă privirea peste umăr. Avea fălcile încleştate şi fața albă parțial de durere, parțial de furie.

— Ieşim din nou din apă – îi anunță Cris.

Malul era aproape, iar Ema, grăbită, îi depăşi pe toți alergând. Urcă sprintenă şi mai făcu doi paşi. Apoi ridică piciorul să-l facă pe cel de-al treilea, dar deodată mişcările ei se încetiniră; piciorul se împotmoli în aer, nemaivoind să înainteze, iar restul corpului împietri, păstrând o poziție grotească, un echilibru absolut imposibil sfidând legile gravitației. Semăna cu instantaneul unui start la proba de 100 de metri plat. Cris ridică uimit brațul făcând tuturor semn să rămână pe poziții. Observă imediat că, privind în direcția în care se afla Ema, vântul nu mai legăna frunzele şi tulpinile lianelor.

— Acola *a stat vremea* – zise Alexandru. E marele păianjen cronofag.

— Cronofag? Ah, ştiu! înțelese Cris.

Mario, mezinul, dădu din cap.

— Nu e chiar cronofag. Dar are posiblitatea să-şi construiască o „pânză" temporală, relativistă, unde timpul îşi încetineşte curgerea până aproape de oprire.

— Ei, şi? întrebă Cazimir, care nu aflase încă nimic despre acest păianjen bizar.

— Se hrăneşte cu bioplasma victimei. Îi consumă întreaga cantitate de energie biologică. Vrilul, ştii? Energia vitală...

— Deci, a omorât-o? întrebă Adriana.

— Încă nu. Deocamdată îi soarbe câmpul. Când o lichidează, îi dă drumul din plasa temporală – explică Vlad. În acest spaţiu aproape lipsit de timp, evident, victima nu poate să se mişte, chiar dacă, din punctul ei relativist de vedere, i se pare că se mişcă normal. Nici nu va observa că moare – pentru ea, totul va însemna o bruscă epuizare şi „stingerea luminii". Păianjenul e imun la efectul pe care-l produce.

— S-o ştergem – îngână Cazimir. Oricum, ea a murit uşor.

— Arată ca un fluture prins într-un insectar – oftă Adriana, aranjându-şi pe umăr extinctorul greu şi privind „statuia" Emei.

Porniră ocolind zona păianjenului, bucuroşi că se află din nou pe uscat.

— De-acum, atenţie în toate părţile – îi preveni Cris. Mlaştina se va termina curând, zone întinse de apă nu mai avem de străbătut. Când ieşim, s-ar putea să fim aşteptaţi.

— Nu-i sfătuiesc – făcu naiv Mario.

Adriana îl privi cu o undă de milă. Îşi aranjă iar pe umăr extinctorul şi spuse:

— Îl ştie careva pe Erwin?

— Erwin Victor? întrebă Cazimir. Îl ştiu eu. Nu e tipul care făcea parte din organizaţia aia antiguvernamentală... cum naiba-i zice?

— „Organizaţia pentru apărarea drepturilor omului". Da, ăla. Zicea că examenul ăsta ar trebui interzis...

Cris o privi peste umăr.

— Gura – strigă. Asta-i o tâmpenie. Cum s-ar putea altfel? Mai bine fiţi atenţi în jurul vostru...

— Adevărul e – şovăi Cazimir – că a interzice examenul e totuna cu a resuscita făţiş teoria darwinismului social. Am reveni, pur şi simplu, la vremurile alea capitaliste cu milioane de şomeri, la pluripartitism şi alte asemenea rahaturi.

— Ştiu. De altfel, Erwin a şi fost arestat.

— Gura! urlă iar Cris. Sunteţi nebuni?

— Iar noi fundamentăm o societate perfectă, în care fiecare se naşte pentru a muri sau pentru a căpăta un loc de muncă – rosti nonşalant Adriana, apoi se întoarse către Cris: Ai spus ceva?

Cris o privi tulbure, simţind atacul la adresa autorităţii sale. Mâna i se încleştă pe mânerul unuia din trasoare.

— Hai, trage, dacă ai chef – scoase limba la el Adriana. Omoară-mă. Crezi că n-am simţit că ai vrea s-o faci? Eşti un împuţit de mercenar! Auzi? Un mercenar!

Cris nu cunoştea cuvântul.

— Demonstrează că ai motive să mă consideri aşa, orice-ar fi însemnând – zise el pe un ton deodată relaxat.

— Doar un mercenar e gata să-şi lichideze tovarăşii în clipa în care nu mai are nevoie de ei!

— Eşti sigură că n-ai face la fel?

— Da, sunt sigură – îl înfruntă fata.

— Atunci, poate ar fi mai bine să te sinucizi – vorbi Cris cu o voce de gheaţă şi îi întoarse spatele.

Adriana tăcu dezorientată. În acelaşi moment, două fulgere despicară văzduhul. Unul dintre ele îl culcă la pământ pe Alex. O jumătate de secundă încremeniră, apoi fiecare ţâşni în altă direcţie, în căutarea unui adăpost. Cris nimeri alături de Vlad, într-o scobitură nu prea adâncă.

— În pădure, acolo – şuieră Cris. Ia-o târâş prin dreapta, eu o iau prin stânga...

Probabil la fel gândeau şi ceilalţi, căci îl zăriră pe Cazimir sărind dintr-o tufă şi azvârlindu-se către baza unui trunchi, în clipa în care un jet radiant reteza coroana acestuia. Ţâşniră şi ei înainte. În faţă, inamicul era adăpostit de un grup masiv de arbori. Cris îl văzu pe Vlad scoţând dintr-un buzunar al husei extinctorului o grenadă paralizantă. O montă în vârful ţevii armei şi trase. La adăpostul efectului exploziei, se ridicară toţi şi parcurseră în goană aproximativ cincizeci de metri, până când Cazimir flutură braţele şi scoase un ţipăt. Cris îl văzu căzând, dar nu se opri. Din urmă, Vlad lansă către grupul de copaci singura lor grenadă electrică. Fulgerul descărcării îl surprinse pe Cris încă în picioare şi-i arse faţa. Se prăbuşi pe-o coastă, apoi se ridică iar, urlă o înjurătură la adresa lui

Vlad şi, trăgând mereu cu trasoarele sale termice, năvăli în spatele tufişurilor aflate la baza arborilor ce-l separau de inamic. Odată ajuns acolo, gâfâind, aruncă o privire rapidă în toate părţile şi se linişti. Şase cadavre zăceau pe pământ, unele carbonizate şi devenite aproape de nerecunoscut, altele părând neatinse. Cris se apropie cu băgare de seamă de trupul unui băieţel ce nu părea mai vârstnic decât Mario. Deodată, acesta gemu şi întinse mâna către extinctorul care zăcea alături. Fulgerător, Cris şi-l imagină ridicându-se, întorcând spre el arma, rânjind bestial şi trăgând...

Rânji el.

Şi pentru a economisi energie, scoase paralizorul cu al cărui toc, aplecându-se puţin, îi zdrobi ţeasta puştiului, împrăştiindu-i creierii prin iarba cenuşie şi aspră.

Se întoarse apoi către Vlad, care încă mai alerga spre el, şi-i făcu semn că totul e în ordine. Reveniră împreună la ceilalţi, trecând la câţiva paşi de cadavrul lui Cazimir.

— Nu trebuia să lansezi grenada electrică – zise.

— Mi-am pierdut capul – dădu Vlad din umeri. Asta e!

Se regrupară.

— Aşa? pufni Cris. Deci, ţi-ai pierdut capul. Nimic mai mult!

— Ce vrei să insinuezi?

— Terminaţi! încercă să intervină Adriana.

— Gura! o repezi Cris.

Apoi, către Vlad:

— Știi bine ce vreau să insinuez!

Mâna lui pipăia unul din trasoare.

— Aí vrut – continuă – să mi-o plăteşti pentru algele alea. Sperai ca raza de acțiune a grenadei să fie suficient de largă. Uite că n-a fost!

În ciuda celor afirmate, Cris avea fața pârlită de descărcare şi el ştia asta foarte bine.

— Ei, iată – rânji Vlad, cu toate că sub rânjet se simțea de la o poştă frica – suntem chit.

— Nu – spuse Cris, calm ca în mai toate momentele periculoase. Nu suntem chit.

Scoase trasorul.

— Stați! țipă Adriana.

Dar Cris ridică arma. Trase ochind ierburile de sub picioarele lui Vlad. Acesta sări în sus, se azvârli în dreapta şi, încă în aer fiind, îşi smulse de la brâu propriul trasor, lansând către celălalt radiația ucigaşă. Cris apucă să se aplece la timp. Iar în momentul în care trupul lui Vlad atinse pământul, trase din nou, de data asta în plin. Se întoarse apoi către ceilalți:

— Primul meu foc a fost un simplu avertisment. Nu trebuia să riposteze. Iar dacă a ripostat, înseamnă că i-am dejucat planul mai repede decât s-a aşteptat. Asta e.

O tăcere de gheață se aşternu în urma cuvintelor lui. Stăteau muți, pătrunşi de gravitatea evenimentului.

Într-un târziu, Vali şopti:

— *„Cinci membri de partid*

Seara au plecat la teatru;

Unul n-a aplaudat
Și-au rămas doar patru"...

Vali era cea mai cuminte din grupă. Până acum, vocea ei nu se făcuse auzită.

— Mmm? mormăi Cris.

Apoi, înțelegând, începu să râdă.

☆ ☆ ☆

Undeva, la marginea junglei, în cabina de control, membrii comisiei urmăreau atenți desfășurarea examenului. Edi, şeful lor, îşi muşca buzele. Ceva îl incomoda: reprezentantul guvernamental care, aflat pentru prima dată în postura de observator al unui examen de diplomă, cerea mereu amănunte.

— De pildă, țintele – tocmai întreba acesta. Țintele din ce se compun?

Edi zâmbi cât putu de frumos.

— Sunt constituite dintr-un pachet de senzori. Atingerea lor ridică pe o rază de cinci metri de jur-împrejur o barieră transparentă, dar eficace, împotriva oricărei agresiuni.

— Bine, dar ce rost are? dori amănunte reprezentantul guvernamental.

— Pentru că s-ar putea să apară mai mulți absolvenți – zise Edi. În acest caz, cel care ajunge primul trebuie protejat de invidia celorlalți. Înțelegeți ce vreau să spun: un

altul l-ar putea ucide chiar după ce acesta a atins borna – şi să-l înlocuiască. Ori, asta nu avem voie să se întâmple. Asigurăm astfel un concurs perfect loial.

Reprezentantul guvernamental dădu din cap satisfăcut.

— Da, e bine, e foarte bine. Am să-l informez personal pe preşedinte. Da, nu se pot face niciun fel de matrapazlâcuri... Care e situaţia acum?

— Patru grupe au ajuns destul de aproape de ţintă. Cea mai avansată e condusă de un oarecare Cris. Doriţi să-i vedeţi?

— Puteţi face şi asta? se minună reprezentantul.

— Desigur. Există, după cum ştiţi, posibilitatea de a transforma orice punct al spaţiului în receptor informaţional. Distanţa nu contează. Vreţi asta?

— Dacă se poate, fireşte.

Edi îl conduse în faţa unui ecran uriaş.

— Iată-i.

— Da – zise, concentrat asupra imaginii, reprezentantul guvernamental.

☆ ☆ ☆

Cris zări primul borna placată cu senzori. Surâse. Nu, nimic nu-l mai putea, de-acum, opri. Apoi zâmbetul i se stinse când îşi aminti că erau patru. Aşeză mâna stângă pe mânerul trasorului. Ceilalţi zăriră între timp şi ei borna

şi se opriră. În aceeaşi clipă, Cris scoase trasorul şi-l îndreptă spre ei.

— Nicio mişcare!

Încremeniră toţi.

— Da, e o problemă – continuă Cris. Ştiţi şi voi: o problemă spinoasă. Patru oameni – şi numai trei locuri. Unul din voi trebuie să renunţe, îmi dau seama cât e de greu – spuse, cu falsă părere de rău. Dar, ştiţi darwinismul...

— Ştim – nu mai putu răbda Adriana.

Cris o privi curios, parcă o vedea pentru prima dată.

— Ştiţi. Sigur că ştiţi. Iar eu sunt unul dintre câştigători, pentru că am deja arma pregătită. Nu-mi place să pierd, mai ales dacă e vorba să-mi pierd viaţa. În timp ce cretinii geniali se grăbeau să termine facultatea asta împuţită la vârste derizorii, eu am preferat să amân momentul, să trag chiulul, să rămân repetent... Altfel spus, să aştept. Să fiu matur, nu un mucos care n-a văzut în viaţa lui o armă şi crapă cu ea în braţe de la primii paşi. Copiii prea deştepţi mor repede. Aşa se spunea acum vreo sută şi mai bine de ani. Mario, ce zici? Ţi-ar plăcea să mori?

Mario tăcea.

— Nu zici nimic? chicoti Cris. Nici nu-i nevoie. Toţi ştiaţi încă de când aţi intrat în facultate ce vă aşteaptă. Ţara n-are nevoie de şomeri; atâtea locuri, deci: atâţia absolvenţi. Dar dreptul la învăţământ e garantat de constituţie. Ce să-i faci? Nu poţi împiedica un copil genial să-şi manifeste geniul...

— Lasă ironia – interveni Adriana. Fă ce ai de făcut şi să terminăm odată!

— Da, să terminăm. Ca o concluzie: pe lângă examenul de licență, absolvenții oricărei facultăți mai trebuie să mai dea un test: ăsta. Unul dintre voi l-a pierdut. Dar cine?

Cris îşi plimbă privirile de la unul la altul.

— Mario? Hm! Nouă ani – şi rezultat maxim la testele de inteligență. N-ar fi păcat să întrerupem o carieră atât de promițătoare? Să vedem, să ne mai gândim. Vali? Simpatică fată; cuminte, tăcută, ascultătoare. Un membru ideal al societății. Are, ce-i drept, şi ea mici scăderi: ştie pe de rost nişte poezioare interzise. Dar, ce să-i faci? Nimeni nu-i perfect! Iar tu, Adriana? O blondă seducătoare...

Cris rămase parcă visător două clipe.

— Da – continuă. Tu vei fi cea sacrificată, Adriana!

Ridică trasorul.

— Odată m-ai iubit – se albi ea.

— Tocmai. E şi ăsta un examen.

Trase, lăsând deschis materializatorul armei. O explozie zgudui trupul fetei, sfârtecându-l. Sângele împroşcă bluza lui Mario, care tresări de parcă el ar fi fost cel lovit.

— Hai, copii – spuse Cris, aproape părinteşte. Să nu mai zăbovim. Ar fi culmea ca tocmai acum să ne ajungă din urmă alții...

Alergă spre borna senzorială urmat de ceilalți. Odată ajunşi, îngenuncheară, apoi o atinseră cu degetele. Aşteptară crearea barierei. Cris fu primul care ridică privirea mirat.

☆ ☆ ☆

— Rezultatul – ceru Edi.

— Prima bornă, – vorbi un operator – zero câştigători. A doua, unul. A treia, trei.

— Nu înțeleg – făcu observatorul guvernamental. Trei borne?

Plictisit, Edi se întoarse spre el.

— Sigur că trei. Dacă n-ar fi decât una singură, am putea risca să nu avem trei câştigători, ci mai puțini. N-avem nevoie nici de locuri vacante.

— Și ce faceți acum? Sunt patru!

— Veți vedea. Celalți copii, din pădure, cum stau? întrebă spre operator.

— Mai sunt vreo zece, dar îi exterminăm imediat.

Și apoi, gânditor:

— Da... Pe care? Tu ce zici?

— Nu ştiu, domnule – răspunse operatorul.

— Cineva ne-a criticat recent în fața preşedintelui pentru faptul că media de vârstă a absolvenților e mult mai mare decât a studenților – interveni subtil reprezentantul guvernamental, care înțelesese ce va urma.

— Ce vrea să însemne asta? se miră Edi.

— Asta – explică reprezentantul, nemulțumit – înseamnă că examenul îi defavorizează pe cei mai mici, mai puțin dotați fizic, dar foarte bine dotați intelectual.

— Ah! exclamă Edi.

Apoi, către operator:

— Pe cel mai bătrâior. O societate perfectă trebuie să țină seama de dorințele preşedintelui său, nu-i așa?

☆ ☆ ☆

Cris ridicase privirea mirat. Un trăsnet veni din senin îl străbătu, aproape carbonizându-l. Îl azvârli câțiva metri mai încolo, cu pieptul peste un muşuroi de furnici roşii. În urma lui, bariera semitransparentă decupă în spațiul junglei un cerc în care, treptat, își reveniră din spaimă învingătorii...

IMAGINEA TA

Norii cafenii ecranează totul. Ei se rostogolesc cu alura unor piscuri golaşe şi mişcătoare peste întinderile uriaşelor cenuşi aduse de vânturi sălbatice trezite peste trupul încă viu al pustiului, vânturi care nu știu aduce niciun miros care să se deosebească de mirosul uscat al pulberii vinete și pretutindeni stăpânitoare, care să le transforme în agenți purtători de nelinişti, vibrații sau sensuri. Aici vântul nu transportă nimic. Doar pătrunde, avid să-ți soarbă sudoarea dac-ar putea-o atinge, să lingă nesătul metalul straniu ultrarezistent din care e confecționat trenul de aterizare al modulului tău. De-aici, de la piciorul stâng al acestui modul obligat să aterizeze dincolo de voința ta, se întind urmele paşilor ce-ți aparțin. Ele seamănă, imprimate în sol, cu primele picături ale unei ploi poate binefăcătoare, se desfăşoară cadențat, monoton, în ciuda adierii străvezii care caută să ucidă această tentativă existențială absurdă, din punctul său de vedere, absurdă prin singularitate, prin izolarea ei extremă. Bine, şi? te întrebi. Sunt singur, sunt prizonier, dar nu datorită motivului acesta sunt mai liber decât oricine, oare nu mă

pot eu învia oricând împărțit în ființe şi lucruri cu care sunt sigur că aş reuşi să acopăr nisipul, să fac o lume nouă dintr-o zare în cealaltă zare, zări maronii care azi, acum, mă sfidează, n-aş putea – îți zici – să-mi închipui că sunt, într-adevăr, o ploaie de lucruri vii, clare, efervescente, că sânge din sângele meu de s-ar depune aici n-ar mai trebui să mă tem de arșiță şi de radiații – sau nu, mint – chiar această teamă ar fi elementul în numele căruia m-aş împărți, m-aş nega pentru a mă multiplica, pentru a plânge şi surâde, a prevesti sau a uita: această teamă ce azi mă revoltă şi din această revoltă m-ar naşte întru ea şi-ntru mine copleşindu-mă, dar copleşind-o eu în ultima clipă, legîndu-mă cu ea ca ea să mă dezlege pe mine cel suferind, iubind şi cugetând? Noi ne-nchipuim adesea că suntem ploi; plouăm cu fapte încoace şi-ncolo şi nu privim în urmă pentru a ne păstra certitudinile. Jos pot să fie ele câmpuri, pot fi păduri sau râuri, dar când creăm, când visăm, ne aflăm în noi doar – şi nu ne pasă de câmp şi de râuri. Și suntem convinşi, ucigător de convinşi de necesitatea ploirii noastre, altfel am muri lucizi şi neplouați nicăieri, n-am exista decât prin potențialități, iar acelea nu fertilizează, nici nu ucid, ci sunt icoane, proiecții bete, nesigure sau, de ce nu, absolut sigure, căci nu putem pierde nimic prin intermediul lor şi nimic câştiga. Am ajuns aici – îți zici tu – să fac cu paşii mei ploaia, să fiu ploaia care va veni, să deştept amintirea nisipului din nisip. Nici teamă de rost, nu, nici teamă de fără rost. Ci-

neva a greşit, cineva suferă, cineva are nevoie de mine. Lucizi şi ridicoli. Lucizi. Am – ai un nume, îţi vei spune, aplecat de povara costumului etanş – un nume, adică o explicaţie. Iar explicaţiile ucid fiinţa; debordează ele de golire a cuvântului de sens. Mă trezesc că sunt gol, că e gol el, cuvântul, că dacă mă strigă, cineva îmi va scoate din carne numele şi mă va-nconjura cu el, mă va prinde şi clasa, mă va pune undeva în insectar, în raft. Un singur lucru scapă de sub controlul oricărui ins care-ar încerca să mă suprime definindu-mă: este Imaginea; este fereastra bunătăţii, a frumuseţii şi a adevărului. Lucrurile făcute să-i cutremure pe toţi au ciudata proprietate de a se compune din lucruri făcute să-i cutremure doar pe unul sau altul. Poate de aceea descoperim istoria toată a umanităţii în existenţa fiecărui ins. Aceleaşi greşeli, aceleaşi momente de indiferenţă, apoi de dragoste, apoi de ură, apoi, în sfârşit, de indiferenţă lucidă, necreatoare, dar lucidă. Ca eu să sper, au sperat milioane de generaţii înainte de mine; ca să sper, şi din speranţa mea să crească milioanele de generaţii ce vor urma şi vor valorifica speranţa răbdătoare şi mută, treapta mea, contribuţia mea la scara speranţei universale. Ca să vină el, viitorul, la mine şi să-mi ceară celule din trup şi flăcări lungi din întreitul meu foc lăuntric. Ca să vin de-acolo eu, să mă ridic singur din centrul gol al cuvântului ce-mi este nume, singur eu pe mine, fără alt punct de sprijin decât pârghia temporală ce leagă pe „azi" de „atunci" şi în numele existenţei căreia mă aflu

aici. Mă trezesc gol, deşi pot umple visele cenúşii cu corpusculii lumii mele care se era, care se va fi, care se este. În numele frumosului, al bunătăţii şi adevărului. În numele unor principii, iată, relative. Să mă-ndoiesc însă de ele ar fi cum m-aş îndoi despre Imagine, iar Imaginea se confirmă căci exist, sunt confirmarea „acestuia" părăsit şi al „aceluia" spre care mă îndrept...

Urmele tale vor continua să se înmulţească supuse, vei zări turnul principal al oraşului, vei trage adânc în piept un aer al tău pe care aerul de-aici îl invidiază. Îţi vei privi mâinile, mănuşile, întrebându-te căror obiecte le vor fi acolo ele de folos, îţi vei imagina tâmplele tale şi carnea ta – şi ce mâini vei putea tu scoate din tâmple şi carne, te întrebi? Şi târziu, la poarta oraşului, vei bate ca un străin istovit şi cineva, iată, răspunde, iată, deschide o trapă şi ochiul său te cercetează suspicios, neîncrezător – de unde străini aici, unde înstrăinarea tronează pretutindeni şi astupă venele memoriei colective care a legat cândva omul de oameni? Amintirea – o evanescenţă, o ramificare întru pierderea fiinţei proprii...

— Tu eşti prizonierul pe care trebuie să-l primim? Eşti om? vei fi întrebat. „Om bun" ar fi prea mult, prea pretenţios, oameni buni şi răi nu există decât acolo unde cantitatea lor îndreptăţeşte încercarea de a-i categorisi. Iar crima mea... nu contează. N-a fost decât o greşeală. Probabil voi găsi aici calea de-a o plăti, de a mă plăti pe mine însumi în faţa mea.

— Da, răspunzi. Om al stelelor.

Încet, poarta se deschide, lăsându-te să vezi o alcătuire bizară de carne şi păr. Un trup gol, butucănos, pe două picioare scurte; apoi, la etajul superior, capul cu fizionomia lui complexă, amestec de trăsături umane şi caprifere, iată coarnele, botul cu nări dilatate şi, lateral, ochii perfect omeneşti, inteligenți, care te țintuiesc cu o privire aurie şi şovăitoare.

— Intră, omule!

Printre dinții lungi, cuvintele sunt completate de şuierături şi țăcănituri prea puțin plăcute.

— Intră, – repetă arătarea – şi tu intri şi-ți zici; de-asta am venit, de-asta am îmblânzit cu privirea mea atâta nisip, atâta nor cafeniu şi-atâta neviață. Aştepți într-un fel de culoar întunecos pe pereții căruia desluşeşti locuri negre de-a binelea, poate nişe, poate firide ce îmbrăcau cândva statui de naiade şi fauni, reprezentări aberante ale viselor omului despre perfecțiune şi la care ar fi trebuit să se-nchine şi să se supună ori, poate, de-abia demne de exprimat şi deci exprimate, ele, deja de ucis sau alungat din istoria atârnării omeneşti în sforile propriei reflexii.

— Copilul doarme, spune păzitorul porții şi tu te răsuceşti şi-ți scalzi privirea în tina scânteietoare a privirii lui. Puternic şi grav înaintezi – puternic, fals puternic, căci nu ți-ai ierta nicăieri, niciodată, o clipă de slăbiciune afişată în fața acestui umil slujitor al celor ce intră aici şi ies, dar cu adevărat grav, frământat ca nisipul de afară, mort şi

viu, înţelept şi nebun în numele Imaginii pe care-o porţi în tine. N-ai arme, n-ai heraldă alta decât chipul pietrificat; nu iubeşti pe nimeni, deşi – îţi spui – dragostea te consumă şi te transformă. Am – gândeşti – iubirea cea mai curată dintre iubiri, neîntinată de vreo formă care-ar putea îmbătrâni ori să piară, am prin ea tinereţea unică şi profundă, am viaţa, vieţi fără număr, şi nu e necesar s-o întâlnesc nicicând obiectivată: e pretutindeni. În iubire, gelozia se naşte din sentimentul posibilităţii pierderii, dar ceea ce mă animă nu poate fi pierdut, ci doar câştigat iar şi iar, mai mult, mai profund, mai inconfundabil. Dacă mi-aş imagina-o, dacă aş numi-o, dacă aş încerca să-i confer proprietăţi şi limite, atunci ar muri, aş muri. Pierdere din tine afară, nu anulare a ta, nu; moartea ne învaţă doar cum s-o atingem pentru a o supune...

— Pot să te duc la înţelepţi, rosteşte lângă tine pocitania, iar tu priveşti botul ei de capră şi înclini uşor din cap fără să ştii dacă ochii umani, inteligenţi, îţi observă mişcarea executată la adăpostul căştii. Dar iată, slujitorul vede tot ori cumva un al şaselea simţ îi relevă mişcările fiinţei de-alături; îţi face semn, iar tu îl urmezi printre şirul compact de case ce se reazemă una de cealaltă în aşa mod încât, mental, îţi reprezinţi amuzându-te (cu toate că rămâi grav, aşa cum se cuvine, tu grav, iar slujitorul conducându-te către o destinaţie pe care n-o ştii) că ai extras din şir una dintre clădiri, iar celelalte se prăbuşesc de-a valma aidoma cărţilor înghesuite pe rafturile străve-

chilor biblioteci, cărți care ți-au compus şi ție ca şi multor altora, ființa totuşi irepetabilă. Lespezile pe care calci sună clar sub ropotirea neistovită a paşilor tăi, iar ecoul se reflectă şi revine să umple aerul, să-nghesuie sunetul următor şi să-l lipească înapoi de tălpile de care el s-a descleştat; paşii tocesc o fracțiune infimă, insesizabilă, din ceea ce ating, totul curge, îți fulgeră prin mintea altfel ocupată de alte gânduri şi-ți spui că nicio trecere nu e inutilă, există urme ca să le vezi dacă nu eşti orb, ca să le simți, ca tu să alegi drumul şi chiar şi umbra ta, dacă n-ar fi norii maronii, ar lăsa azi o urmă, ar obtura (câte-o clipă pentru fiecare din rarele fire gălbui de iarbă crescute din rosturile ce mărginesc lespezile) lumina ce vine – ar veni – de sus... Priveşti spinarea gheboasă a călăuzei tale, treceți împreună pe sub un portic, apoi pătrundeți, tot împreună pe un coridor întunecat şi te miri de boabele minuscule de sticlă atârnând de tavan, îți pui problema originii lor, dar nici asta nu te frământă prea mult, căci la ce bun? Dar le compari o clipă cu ochii – o ființă cu o mie de ochi acest tunel şi toți, toți orbi şi toți, toți fără pleoape, căci pleoapele îşi pierd rostul grănițând doar orbirea şi-ți spui, gândeşti, că le semeni, că străbați existența ca o corabie oarbă lansată în vremuri la voia lor şi-a logicii unui joc totdeauna străin şi orice tentativă de a privi în față e una cu a cerşi acea față a lucrurilor sau a încerca să ți-o închipui. Ele, evenimentele, chiar de vor fi cum crezi, te vor găsi mereu nepregătit căci forma în care vor fi îmbrăcate va ajunge să te uimească şi nu te vei pricepe să le presimți.

— Copilul doarme – spune din nou slujitorul. Intră, străinule!

Pereții culoarului se îndepărtează brusc la o distanță indeterminabilă înghițiți de negură şi croind între ei o încăpere în centrul căreia o masă-nvelită-n brocart străjuieşte solemn tăcerea celor doisprezece bătrâni adunați în spațiul luminat de banda cu leduri fluorescente ce atârnă deasupra. Razele acesteia, incolore, terne, aşază pe chipurile, oricum degradate, o paloare cadaverică, dându-ți senzația pătrunderii într-o peşteră ale cărei ființe cavernicole țin un sobor bizar, sprijinindu-şi argumentele cu doar liniştea dintre cuvintele lor – cu adevăratele cuvinte. Mâinile, cu degete unite sau lipsind, membrele inferioare încorsetate de membrane care atârnă ca nişte zdrențe murdare, apoi fețele, citadele ale decrepirii, stând parcă gata să se dezlipească aidoma unor măşti de latex; priveşti toate acestea şi te simți deodată obosit ca ei și bătrân ca ei toți la un loc. Înaintea ta, unul se ridică şi te scrutează bănuitor. Are doi ochi, unul mic, albastru, înfundat în orbită, iar cel de-al doilea galben şi de patru ori mai mare decât celălalt.

— Bine-ai venit, străinule!

Vocea hârâită se sparge de pereții sălii şi se înfundă pe coridorul pe care ai venit.

— Cum te numeşti? De unde vii?

— Numele meu e Homer – te hotărăşti să minți, căci nu ți se pare a avea rost să-ți dezvălui adevărata identitate

în fața acestor aberante creaturi ale radioactivității planetei. Am fost trimis aici să ispășesc o pedeapsă și să caut pentru cineva un răspuns.

Bătrânii par a zâmbi şi-şi apleacă frunțile către tine, parcă aprobator. Cel cu ochi de culori diferite, pronunță:

— Ti-e frică de moarte?

Tresari, te repliezi rapid şi răspunzi cu o naturalețe ce te uimeşte întâi pe tine:

— Prea des plecăm în lume părăsindu-ne casa în căutarea unui adevăr doar al nostru, plecăm visând o întoarcere voioasă pe un cal alb şi purtând în mâini steaua albastră şi dragă a fericirii. Umblăm mulți ani, dar fericirea nu e de găsit. Și ne pătrunde în ochi praful răscolirii şi, tot mai sceptici, învățăm că adevărurile sunt ale tuturor şi numai ea, dreptatea, e doar a noastră; ne întoarcem târziu, răniți, cu lancea ruptă, târându-ne genunchii; ne întoarcem acasă, dar casa nu mai este. În locul ei, singurătatea a crescut şi s-a urcat peste ruine ca o iederă însângerată. Deocamdată nu mă tem decât de singurătate și neizbânzi. Nu ştiu dacă mi-e frică de moarte, dar îmi voi pune această întrebare cu o clipă înaintea morții, când răspunsul nu va mai avea rost.

— Ce crezi tu, – intervine un bătrân cu nas cornos, răsucit vultureşte către bărbie peste gura prăbuşită în sine ca o ventuză roz – ce crezi tu, străinule, despre dăruire?

— Mi-am închipuit uneori – rosteşti – că dincolo de cuvinte se întinde oceanul şi că marginile oceanului sunt

tocmai cuvintele spuse sau gândite de noi. Și mi-am mai zis că oceanul acela face ca din toate cuvintele să răsune foşnet înălbăstrit şi molatic de val şi clinchet melodios de cochiliii. Undeva, dincolo de rostire, e cu totul o altă rostire. Cuvintele sunt goale când în spatele lor nu se află acest ocean care să le dea tărie şi speranță fără de capăt, să le adâncească între ele și să le măsoare cu lumea către care tind. Cât despre dăruire, ea e una cu acel cuvânt unic din care suntem făcuți fără să ştim.

— Crezi că oamenii au posibilitatea de a-şi alege destinul?

— Oamenii, – răspunzi tu – cât sunt vii, au mai ales dreptul de a se alege înşişi ori de a-şi alege cărările, indiferent de sensurile pe care acestea le conțin.

— Și dacă ai fi mort? Ai mai putea tu oare alege?

Eziți o singură secundă, apoi rosteşti hotărât:

— Dac-aş fi mort, n-aş mai putea alege. Aş fi **Alesul**.

Bătrânii par a fi mulțumiți – oricum, citeşti pe chipurile lor ceva ce aduce a mulțumire şi te întrebi, îți spui, în vreme ce slujitorul pocit te îndrumă către începutul întunecos al unui alt coridor: o civilizație în agonie nu alege, ea se agață cu disperare de oricare amănunt venit dintre stele, ea nu respinge a priori nicio mână, oricum ar arăta aceasta, căci disperarea nu lasă loc niciunui fel de alegere, ea este panică pură care dezarmează pe oricine din câți o simt. Constați uimit, mergând pe coridorul acum plin de laborioase întortocheri că, în dialogul încheiat, ei, bătrânii, nu ți-au

părut în nicio secundă inferiori ţie, n-ai citit în ochii lor acea umilinţă amestecată cu implorare prezentă în ochii oricărui animal sau om gonit din urmă de colţii albi şi necruţători ai vreunui destin potrivnic, nu i-ai auzit cerându-ţi nimic – şi-ţi spui că e ceva putred aici, ceva de neînţeles, căci nu cer doar cei ce se află într-un echilibru perfect cu mediul lor, cei ce nu sunt dependenţi de nimic şi n-au, de fapt, nevoie de niciun ajutor. Ai fost egalul lor – această egalitate are o bază, sau e o simplă impresie ? Doar trăim adesea din impresii! Ori poate cumva războiul care a pustiit totul a reuşit aici, în această Ultimă Thule, să fertilizeze germenii unui crez nou, ai unui mod nou de a răspunde problemelor existenţei?... Oare nu cumva aceşti sărmani bătrâni nu sunt deloc doar resturi încă fierbinţi ale flăcării unei civilizaţii în agonie, ci şi apostolii unei civilizaţii noi ce mijeşte deja în fiinţele lor ca o presimţire? Slujitorul slut deschide o uşă grea, masivă, cu ornamente ruginite de metal; îţi face semn să intri şi tu intri şi-ţi roteşti privirea peste interiorul mohorât, peste pereţii şi tavanul înnegrite de vreme şi te răsuceşti apoi către patul de piatră semănând atât de bine cu un jertfelnic ce tronează în puţin luminatul mijloc al încăperii şi alături de care remarci un mic tablou de comandă, singurul punct colorat din peisaj.

— De-aici – spune slujitorul şi vocea lui cu inflexiuni guturale pare a trezi în colţurile odăii la viaţă păianjeni uscaţi – poţi să ceri deschiderea uşii, dacă doreşti cumva

asta. Iar de-aici poți să chemi pe cel care-ți va aduce mâncarea.

Nu scoți un cuvânt, orice cuvânt asemănător unui „mulțumesc" te-ar face să scazi în ochii pocitaniei, te-ar mânji, ştii, simți, aşa că preferi să te lungeşti pe patul de piatră prefăcându-te obosit; şi chiar eşti obosit, altfel sigur ai fi remarcat plecarea bizarului personaj, dar tu deja te-ai cufundat în gânduri, în interiorul tău în care nu totdeauna eşti capabil să priveşti fără spaima că te-ai afla pe marginile unei prăpastii. Acolo, ființa ta îți locuieşte corpul în pur şi simplu, fără a-şi căuta o poziție, acolo dispare acea gravitație interioară, mentală, care te coerentizează şi-n numele căreia lumea are pentru tine un rost şi tu lupți pentru a-ți afla în ea rostul. Copilul – şi îți reprezinți mental un copil de trei-patru ani şi te sperii, căci te întrebi cum vei reacționa în fața lui atâta timp cât nu mai ştii nimic despre copilărie; sigur, ai fost şi tu copil, dar copilăria a murit în tine demult; aleatorul, ludicul a fost înlocuit de claritatea, poate mai puțin fecundă, dar mult mai sigură, a ordinii, a ierarhizării... o ierarhie în numele căreia tu te afli aici s-o impui unei lumi lipsită de ierarhii... sigur, cuvintelor le lipseşte miezul – asociezi la întâmplare – ele sunt moarte, altfel n-am crede în ele cum doar în moarte ştim noi a crede. Și parcă te-ai desprinde cumva, parcă te-ai afla în afară de tine, singur – şi jos un trup pe care nu-l recunoşti, încorsetat de un costum inutil... de ce inutil? El e util, el... dar acolo, în cochilia lui, nu eşti liber, tu

nu... doar Imaginea e cea care... ea eliberează. Și femeia aceasta care se apropie acum de tine şi-ți deblochează cu mişcări uşoare, abia presimțite, mecanismul de etanşeizare al căştii şi te priveşte cu ochi mari şi luminoşi – o, câtă lumină acolo, în ei, şi nici ea nu cere nimic, vezi sau visezi? Dar costumul... o piedică, o întrupare a constrângerii, el, interpunere barbară între om şi alt om, între oameni şi stele generalizezi acum – şi ce vis, tu n-ai mai, nu ții minte să mai fi visat aşa nicăieri, nicicând, sau... el, costumul, alunecă de-a lungul trupului tău, se pliază uşor şi curge dincolo de marginea tăioasă, de piatră, a altarului, a jertfelnicului, sau... sau dormi – şi părul care-ți intră în ochi, în gură, părul negru ca o înfiorare a nopții, ca un vis al ei, nebun, nu aparține nimănui, Aralda (îi găseşti tu numele, deodată în tine), o flacără mistuitoare, neagră, ce te cuprinde şi te înalță, dar vai, cum simți în spatele tău duritatea şi răceala pietrei şi cum zbori aşa, zidit în materie, zbori legat de munte cu munte cu tot, amețindu-te de atingerea ei răcoroasă pe fruntea ta goală, lipsită de cască... lipsită de cască... lipsită? Cum adică, lipsită? *Lipsită?*

Te ridici buimac şi te zăreşti, într-adevăr, gol; lângă pat zace mototolit scafandrul autonom, iar alături, de partea cealălaltă a trupului tău, Aralda stă ghemuită şi te contemplă, zâmbind cu un zâmbet ce parcă pluteşte undeva, la câțiva centimetri în fața buzelor.

— Radiațiile... – bâigui, dar Aralda se apleacă peste tine şi-ți explică fără cuvinte, cu tot trupul, că nu există

radiații aici, că aici nu vă aflați decât voi şi ceva semănând cu un fel de păsări, când lucide, când oarbe, păsări pe care uneori – şi asta doar ca să le puteți aduna şi avea asupra lor o putere – le numiți gânduri.

— Aralda... te cheamă Aralda?

Deodată renunți la cuvinte; le simți inutile şi goale ca şi voi, iar gesturile tale încep să semene zeilor. O apleci către tine şi-ți îngropi din nou fața în părul negru. Îi simți aroma, ea există, e vie, ce-ți pasă? Zeii n-au scrupule. Vai, iluzie, cu iluzii te vindeci! În încremenirea care urmează nu-ți mai semeni ție, cel făcut doar să acționezi să gândeşti şi iar să acționezi; atât e de curată îmbrățişarea voastră încât nu mai lasă loc pentru nimic altceva ea, aceasta. Şi abia târziu, când faci un gest care o îndepărtează, cuvintele îşi recapătă în tine logica şi conținutul ştiute:

— Cum ai intrat?

Întrebarea e stupidă, înțelegi instantaneu, dar îți oferă cel puțin posibilitatea sfărâmării castelului tăcerii, a sentimentului ciudat ce te năpădise ca un roi de furnici.

— Nu e nevoie – îngână Aralda. Te cunosc, Homer. Ajungerea ta aici a fost demult vestită.

Imaginea? te străbate un gând, dar îl alungi imediat. Imaginea nu previne niciodată pe nimeni. Tu însuți ai fost trimis aici fără să ştii cu exactitate ce trebuie să faci, ce trebuie să cauți. Şi de fapt asta are, o ştii, puțină importanță. Nu căutarea contează, cum îşi închipuie cei mai mulți, ci găsirea; altfel spus, fericirea sau, oricum, mulțumirea ta

lăuntrică – o eternă regăsire a eului, o strălucire egală, bătând ca o inimă puternică în lungul şi în latul vremii pe care tu o ţeşi. Ea e şi detaşare şi întreg, o stare mai degrabă asemeni celei oferite de câştigarea unei logici hermesice: ea există fără să caute; niciun râu nu urmăreşte să ajungă la mare – el numai curge...

— Cine mi-a vestit aici sosirea?

— Aşa spune Cartea, Homer!

— Ce spune?

— „El se va întoarce din stele. Lăuntrici vor fi paşii lui, îmbogăţiţi cu făptura unei alte cetăţi. El ţine flamura cu o mână diferită de carnea lui. El vede lucruri ce nu ne deosebesc, de-aceea e mai bun decât lucrurile ce ne deosebesc"... eşti Cavaler al Imaginii, Homer!

Te ridici brusc.

— Nu te speria – continuă Aralda. N-am să te trădez...

Privirea ta alunecă de-a lungul umerilor ei mângâindu-le conturul palid ce dizolvă parcă lumina subţire care vine de sus ca o ploaie...

— Îmi ştii cumva şi cărările, Aralda?

Ea tace, tace zâmbind şi te lasă să speculezi ideea ca şi când n-ar fi alături, ca şi când nu te-ar auzi decât tavanul şi pereţii negri de vremuire.

— Drumurile, Aralda. Spune, ce crezi tu despre mine?

— De ce ar trebui să le ştiu? Până azi ţi-au aparţinut numai ţie.

Tresari uimit:

— Şi cele de mâine, mai departe? Ar putea fi greşite. În dezvoltarea ei, fiece fiinţă vie pare să repete greşelile întregii umanităţi. Aceeaşi copilărie, aceleaşi vise ale adolescenţei reflectate şi refuzate mai apoi de civilizaţia ce se mai înfruptă totuşi din ele în clipe de tensiune maximă. Omul rămâne mereu departe de ideal.

— Şi de ce ar fi altfel, Homer?

— Ai dreptate – recunoşti tu. De ce-ar fi altfel? Fiinţele noastre par să repete drumurile umanităţii. Dar nouă, ca indivizi, ne lipsesc posibilităţile umanităţii de a se reînnoi şi de a înfrânge prin includere. Victoriile civilizaţiei sunt altceva decât micile noastre victorii personale care ne lasă, în cele din urmă, reci şi mai fără încă un ideal, şi fără încă unul...

— O faci în numele unei alte perfecţiuni – şopteşte Aralda.

Camera e la fel de întunecoasă, dar pielea Araldei a căpătat parcă o fosforescenţă stranie. Nu ne aude nimeni şi nu ne vede, gândeşti. Dar astfel valoarea de adevăr a gesturilor mele va creşte, sau doar îmi închipui, ne-închipuim că suntem adevăraţi când ne aflăm alături cu noi, când ne simţim lângă celălalt ca şi cum am fi singuri – şi la ce bun, atunci, există celălalt dacă rămânem aceiaşi, dacă el sau ea nu ne schimbă, nu ne face mai buni – sau mai răi, cine ştie? Ce-ar face Aralda în cazul în care-aş respinge provocarea izvorâtă din buzele ei, din coapse şi sâni, ar plânge legătura ce nici nu există sau pe care eu o

ucid în faşă, ar plânge, zic, potenţialitatea anulată, ori ar râde prefăcându-se, ori m-ar urî – şi-atunci nu s-ar preface, m-ar urî pentru a-nlocui cumva ceea ce a murit între noi înainte încă de a se naşte?... Totuşi, gândeşti, oamenii nu lovesc: ei se apără. O fac îndepărtându-se mai ales de cel din tine rău şi îndoielnic şi gata prăbuşit, de cel ce înspre ei cere protecţie sau milă. Aşa cum oricine tinde să se-ndepărteze de ciumaţi, de leproşi, de condamnaţi. Oamenii îţi iubesc siguranţa; îţi detestă însă îndoiala, care-i obligă să privească mai atenţi către îndoielile lor. Le place să le fii oglindă în ceea ce au ei mai bun; dacă te prăbuşeşti, lovesc în corpul tău căzut nu din inconştienţă sau cruzime, nu. Nu suntem niciodată cruzi, niciodată destul de cruzi. Ei în tine lovesc doar răul care-ar putea să devină şi-al lor odată. Ei te-ar ucide atunci, dacă ar fi convinşi că prin tine ucid partea lor nenorocită şi subumană.

Şi crezi că înţelegi, ea nu te va urî şi nu te iubeşte şi nu te va iubi. Îi e indiferent totul, căci se supune poruncilor jocului. O simţi dezlipindu-te de tine şi încerci – paradoxal, tu eşti cel care încerci – un sentiment de milă. Joc, gândeşti, joc cauza mea şi cauza ei, cauza acestei lumi, eu, trimisul, mesagerul unui infinit superior venit să ordoneze infinitul inferior generat de jocul Copilului.

— Regula – o întrebi pe Aralda. Spune-mi regula Copilului!

— Regula se află în Carte – oftează Aralda. Se aşează din nou lângă tine, aţintindu-şi asupra ta o privire ciudat incoloră.

— Ce e Cartea?

— Cartea e Cartea – ridică ea din umeri încetişor. A scris-o un Erou, înaintea catastrofei atomice. Ea povesteşte toate câte au fost şi vor fi.

— Şi Copilul? Ce rol are Copilul?

— Cartea are două părţi – explică, răbdătoare, Aralda. În prima parte se povesteşte doar despre viitor. A doua parte e legea. Ea e azi...

— Şi Copilul?

— Din cea de-a doua parte a cărţii, Copilul alege la întâmplare un vers. Acela va deveni legea perioadei care urmează până la o nouă alegere.

Închizi ochii şi te gândeşti intens.

— Vers? întrebi. Ai spus, vers?

— „Va veni vremea când balaurul dintr-o mie de fumuri va ajunge/ să aibă un fum/ când oamenii vor zmulge dintr-înşii ce i-a înfrânt"...

O asculţi pe Aralda uimit, cuprins de o puternică senzaţie de déjà vu. Un cleşte subţire îţi prinde gândurile răsucindu-ţi-le unul peste altul.

— O carte de poezie, Cavalere. Am citit-o de mii de ori. O ştiu întreagă... O ştiu ca şi când...

Aralda se opreşte, ezită o vreme.

— Hai, spune! exclami.

— Ca şi când ar fi fost scrisă pentru mine...

Ai fost trimis aici, ghiceşti, să vindeci o rană care nu este a ta – fals ar fi dacă ai crede că nu e a ta, căci toate

sunt interconectate, au o logică a lor şi logica oferă legături între antipozi, ca şi între culturi ce nu s-au atins totuşi niciodată, ca şi între ei, oamenii ce niciodată nu s-au întâlnit. Dar ce rost are să-ţi torturezi fiinţa explicându-te acum, aici, fie şi doar ţie, ce rost are să despici în patru firul vieţii, în loc de a-i aduna toate firele într-un mănunchi? Doar lucrurile unice sunt irepetabile.

— Nicio regulă... – oftezi tu, mângâind pletele fumurii ale Araldei, ce par animate o clipă de o viaţă proprie.

— Te înşeli, Cavalere. Lucrul sigur se află la est de oraş. Chiar şi anarhia are o logică.

— Ce e la est de oraş?

— Acolo se află labirintul – te lămureşte ea, lungindu-se alături de tine. O intuieşti caldă, calină şi strângi dinţii orbit de dorinţa ce începe să-şi clatine iar în tine lăncile fumurii.

— Da, Homer, dacă într-adevăr te chemă aşa. Un labirint imens.

— Şi cine se ascunde în labirint?

— Minotaurul – răspunde prompt Aralda. De-asta te afli aici.

Ai auzit bine?

— Deci... cine se ascunde în Labirint?

— Minotaurul. Aşa spune Cartea. Îl vei învinge, Cavalere.

— Nu înţeleg – şopteşti cu buze arse de neliniştea răsuflării tale.

— Fericirea nu există – îi explică parcă deja gândindu-se la altceva Aralda, apoi realizezi că, de fapt, recită. Nu mai există când ți-o asumi. Cunoaşterea e lacrimă, ignoranța e zâmbet de aur. Zâmbeşte, Cavalere...

O îndepărtezi doar o clipă, împingîndu-i umărul stâng care arde.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Clipa. Acum e vremea să fiu lângă tine; atunci când nu suntem singuri și responsabilitatea se împarte.

Cuvintele, îți spui, sunt goale, golite, cuvintele sunt asemeni morții; deci, se împarte totul, ca pentru mine acest tot să devină mai ușor de purtat. Mâine va fi altfel, altceva. Și ea, Aralda de azi, cândva decât un nume care va pierde pe drum esența tare a cărnii, licărul mişcător al privirii şi buzele chemătoare de sensuri ce vor fi pentru tine, ele, moarte atunci, numai pulbere...

— „Şi pulberea glasului tău – recită Aralda – va chema pulberea glasului meu"...

O privești contrariat – ți-a citit gândurile sau acționează sincronicitatea? La ce mai suntem noi buni decât de spus cuvinte, întrebi fără grai, şi de ce ne temem şi de ce credem mereu că moartea e singurul lucru în fața căruia e destul că ne arătăm laşi? La naiba, e încă un lucru care ne sperie doar pentru că o sorbim singuri. Există, sigur, există şi morți colective, războaie, catastrofe, dar un vierme rău şi lucid continuă să ne şoptească indiferentul numărului de morți în față cu faptul că moartea ta

este doar a ta şi că împărtăşirea ei nu e decât uşuratică amăgire...

În zadar analizezi moartea – îți spui în continuare nemulțumit – ştiința nu poate face nimic pentu tine nici cât trăieşti. Ea nici nu are apostoli, căci nu poți propăvădui altceva decât inefabil, nu poți câştiga fanatici ai adevărului arătat, ci doar ai adevărurilor promise sau bănuite. Dar un sentiment nu e oare un ceva mai mult decât principiul rațiunii dominante ce ne coordonează procesele fireşti ale ființării; ceva mai mult, şi prin aceasta nu, oarecum, mai pur?

O săruți, eşti împăcat cu lumea şi cu marea, îi şopteşti vorbe fără şir; îi spui că focul singur îşi alege combustibilul, chiar dacă noi suntem aceia care îl ard pe el, că ai aşteptat o mie de ani să vină noaptea iar acum noaptea s-a închegat în sfârşit, şi v-a înconjurat cu amândoire – ea, noaptea, ca un gigantic păr negru ce se revarsă prin odaie şi în care razele subțiri ale benzii cu leduri fluorescente par fire albe, crescute întru noroc şi putere de voi. O mie de ani ai fost bătut de lumina sorilor nemărginirii galactice, o mie de ani reci şi goi, o mie de ani fără sprijin ce te-au făcut pe tine flutur de zi; şi poate tot atâția ani ea, aici, a aşteptat citindu-ți sosirea în Cartea lăsată de un mag obscur să unească destine. Aici, în noapte, ea deveni noaptea însăşi care pe ea s-o umple; şi sosi vremea întîlnirii dintre zi şi noapte ca, îngânându-vă, să fiți când dimineață, când amurg. Apoi tăcerea vă readuce la margi-

nea oceanului, acolo unde valurile amestecă stele și oameni și se sfârșește împărăția ta.

O vei întreba apoi:

— Știi ce este Imaginea?

Te va recunoaște, vă veți recunoaște amândoi despărțiți în simțuri, despărțiți ca doua aripi ale uneia şi aceleiaşi păsări, aripi care s-au unit doar pentru a imprima un nou impuls ființei prin Spațiu, existenței prin Formă, căci ai nevoie – aveai nevoie – de certitudine și Aralda a bătut aerul împreună cu tine, ați clipit laolaltă şi chiar ați strigat la un loc şi în aceeaşi secunda acelaşi cuvânt; iar acum, despărțiți fiindu-vă în voi, pasărea care râde şi plânge omeneşte, încremenită față de ea dacă s-ar considera pe sine însăşi reper, se mişcă fără efort, se mişcă în Spațiul Omului, planează...

— Imaginea, Aralda, e un joc de careuri. Fiecărei civilizații, fiecărei planete vii îi corespunde o anumită suprafață ființabilă, iar suma acestora, suma lor galactică, formează Imaginea. O văd sub forma unui chip omenesc – o femeie frumoasă, deşi n-aş reuşi să-ți explic în ce anume constă frumusețea sa. Ea este esența existenței Galaxiei noastre. Iar dacă un careu e amenințat, cineva ca mine e trimis pentru a lumina pata neagră apărută pe obrazul Imaginii. Sau, dacă vrei, Imaginea e tendința umanului către perfect. Toți facem fapte bune în numele unui crez estetic sau moral, profilat la scară individuală sau socială. Adună aceste crezuri de pe toate planetele, găseşte-le un

numitor comun; va fi exact ceea ce doresc să-ți descriu. Poate crezul meu este doar estetic, şi de aceea văd Imaginea ca pe un chip...

— Dar ea ne dirijază, Cavalere?

— Ne dirijază pentru că o dirijăm.

— De ce-ai venit aici, Homer? De ce-ai venit acum şi nu înaintea războiului care ne-a pustiit? De ce abia acum?

— Poate... – îngâni – poate pentru că războiul l-ați pregătit voi pentru voi, iar Imaginea nu se amestecă în istoria lumilor decât în cazuri de urgență extremă... ideile salvează mai adesea idei şi mult mai rar oameni.

— E şubredă argumentația, Homer!

— Alta n-am, deocamdată. Poate voi afla mai multe când mă voi întâlni cu Copilul. În fond, joc împotriva unui alt joc, asta-i tot. Nu mi se spune nimic dinainte, n-are cine s-o facă, nu există nimeni capabil să mă prevină, să mă ajute să evit erorile. Nu ştiu de ce mă aflu aici, nici ce trebuie să fac, dar, în măsura în care supraviețuiesc, descopăr...

Dar ea, – te întrebi – ea cum a intrat aici şi de ce? Care e rolul ei în joc? Nu cumva, nu cumva e tot o întrebare pusă lui de cei doisprezece bătrâni şi la care a ştiut a răspunde, a răspuns cum ar fi trebuit sau, sau a greşit şi tot ce ar fi putut urma a luat sfârşit înainte de a începe şi a rămas singur, cu o consolare superfluă numită Aralda, exclus din toate, dat afară din misiunea lui de care n-a fost demn şi pe care nici chiar nu şi-o cunoaşte? Iată-mă,

îți spui, iată-mă cuprins în brațele acestei femei, în sângele şi-spiritul ei ca într-un adăpost antiatomic, îți vine deodată să râzi...

— De ce trebuie să înving Minotaurul?

— Scrie în Carte.

— Ce scrie?

— „Ia în brațe Cuvântul – recită Aralda –

Și fă-l Copil din tine

Flacăra ta va străpunge, fierul tău va lovi,

Norii împietriți îşi vor deschide puterea"...

— Norii? Ce legături au norii?

— După luptă, norii se vor prăbuşi pe pământ – şoptește Aralda. Atunci va răsări soarele şi va începe o nouă eră.

Legende peste legende, nimic concret, normal, inteligibil.

— Ce e Minotaurul?

— Ai să vezi. Vino! E timpul! privește ea către uşă, aşteptând parcă să se arate din clipă-n clipă cineva.

A lua în brațe cuvântul, îți spui, în timp ce o urmezi pe Aralda, a-l face Copilul... a lua, deci, ordinea şi a crea prin ea haos, oare asta să fie soluția, căci jocul e haos; a renaşte în mine acea parte a ființei pe care abia mi-o amintesc, copilăria, deci totuna cu a face apel la o armă secretă, secretă chiar şi pentru mine căci, adulți fiind, ne e ruşine să ne întoarcem prin timp acolo şi nici nu credem că ar mai fi posibil, ni se pare că am trăda ziua de azi, clipa în care

ardem, dar copilăria există încă şi ea răsare atunci când, dincolo de luciditatea care descompune infinitul nerepetabil în granule suficient de combustibile pentru spirit, constatăm existența unei insidioasa legături între toate, ele, granulele, invizibilă dar sesizabilă și pe care o putem, am putea-o umple dacă n-am fi prea lucizi, dacă alcătuirea nu ne-ar fi atât de interşanjabilă, dacă am fi altfel de stânci, pline de crăpături care să permită semințelor căzute în puținătatea pământului adus de ploi acolo şi de vânturi, încolțirea, creşterea şi, prin aceasta, chiar sfărâmarea noastră treptată în numele unor alte stânci, unor posibile stânci ce se vor naşte cândva din acest nisip. Maturitatea şi nu doar ea, ci fiecare moment al vremii tale (gândeşti în timp ce intri din nou în sala mare a celor doisprezece înțelepți) are pe lîngă calitățile fireşti de evidențiere a lucrurilor şi de aranjare a lor in cadrul unei logici clare şi defectul de a pierde din vedere o esență care constă în diferențele ce apar între logica zilei de azi şi logica de ieri – nu mai discutăm despre proiecții, despre logicile posibile ale zilei de mâine. O disimulăm – de ce altceva, decât pentru a ne păstra echilibrul?

— Ne pare rău, străinule – se întoarce spre tine unul din bătrâni. Îi studiezi atent fizionomia, urechile îi lipsesc, nasul se prelungeşte printr-un apendice cornos ca un cioc de vultur către bărbie. Părul, rar şi negru, izbucneşte ici şi colo de sub bonetă. Priveşti în jos şi zăreşti picioarele bătrânului unite între ele printr-o membrană groasă care îngreunează mişcarea lor unul față de celălalt.

— Ne pare rău – rosteşte din nou bătrânul. Copilul, azi, nu se joacă. Şi asta face parte din joc.

E mai bine, îţi spui, norocul mă ajută. Nu ştiu cum, cu ce anume m-aş fi putut descurca în faţa unui copil. Iar alegerea frazei e o provocare. Dacă fiul acestei planete s-ar fi supărat, poate ar fi ordonat uciderea mea şi atunci... da, am avut noroc, am fost trimis aici exact în norocul meu. Sau e una dintre intervenţiile Imaginii? Una dintre acele intervenţii aflată sub pragul perceptibil şi despre care am auzit multe povestindu-se?

— Poţi să ne întrebi, străinule – vorbeşte blajin bătrânul. S-au aşezat toţi la masă şi te contemplă.

— Ce e sau cine e acest Minotaur?

— O maşină.

— Cine a construit-o?

— Noi.

— Voi?

Răspunsul te descumpăneşte.

— Aşa spune Cartea, străinule – explică binevoitor un bătrân cu păr auriu.

— În fiecare an, strângem cenuşa care cade peste oraş adaugă altul. În fiecare an, meşteri fauri clădesc în atelierele lor subterane, din această pulbere metalică, doi monştri ai căror parametri se află descrişi cu precizie în Cartea noastră. Două maşini autonome, semiinteligente, doi Minotauri care sunt apoi conduşi fiecare la câte o poartă a Labirintului. E scris în Carte că e necesar să fie feriţi cu

infinite precauțiuni unul de celălalt. Ei nu trebuie să se ştie, să se vadă sau să se atingă în afara labirintului. Odată pătrunşi acolo, se întâlnesc în centru şi se luptă.

— Și?

— Și atât. Și la fel în fiecare an.

— Ce se întâmplă cu învingătorul?

Bătrânul zâmbeşte.

— Nu există învingător. Când se întâlnesc, se naşte acolo un munte de foc şi cerul se apleacă peste pământ.

Te concentrezi, încerci să vizualizezi spusa bătrânului.

— Ca... atunci? întrebi, executând un gest evaziv către înapoi.

— Da – clatină bătrânul din cap şi toți bătrânii îi repetă mişcarea. Da, ca atunci.

Deci: o explozie atomică. Înseamnă, judeci tu, că în luptă, Minotaurii declanşează un anumit mecanism care-i anihilează. În fiecare an... asta înseamnă că orice mecanism s-ar volatiliza laolaltă cu monştrii metalici şi ar trebui înlocuit periodic. Întrebi:

— Oamenii intră în labirint?

Bătrânul neagă.

— Nici atunci? insişti. Nici mai târziu?

— Cel ce intră în labirint nu se mai întoarce – rosteşte monoton bătrânul cu ochi diferiți.

Fireşte, gândeşti. Radioactivitatea. Până descoperi centrul labirintului, până te întorci, ai timp destul pentru a muri de douăzeci de ori. Atunci, atunci înseamnă că me-

canismul care declanşază explozia se află ascuns chiar în Minotauri sau, da, sau însăşi Minotaurii sunt mecanismul... doi monştri construiţi pe baza unor parametri precişi, prestabiliţi. Deci, sintetizând, două maşini construite din material fisionabil, aflate fiecare sub masa critică. Ele nu se luptă în labirint; e suficient să se întâlnească. Masele lor comune vor depăşi atunci punctul critic şi va avea loc explozia. Şi e de înţeles şi colecterea pulberii de pe oraş; fără această acţiune, oamenii ar muri. Neagră şi nevăzută, radiaţia s-ar insinua în carne, ar invada oasele, ar şti ea să chinuie, să ucidă – cum i-a chinuit şi i-a ucis aproape şi pe aceşti bătrâni mutanţi care se descompun de vii. Se descompun – şi ei ştiu foarte bine asta.

— Şi totuşi – spui – m-aţi ales să lupt cu Minotaurul. E o contradicţie.

— Nu – vorbeşte bătrânul cu nas vulturesc. Nu e nimic contradictoriu. În Carte scrie că va sosi clipa când din cenuşa adunată nu se va mai putea construi decât un Minotaur.

— A sosit – înţelegi deodată.

— Da, străinule. Din cenuşă am construit doar un Minotaur; a mai rămas puţină, iar din puţinul acela faurii au închipuit Spada.

— Care Spadă?

Bătrânul te priveşte, pare uimit că poţi întreba una ca asta. Spada mea, te lămureşti imediat, spada mea cu care sunt dator să lupt, adică nu să lupt, ar fi prea frumos,

spada pe care însă o voi purta în mână ca pe un stindard al morții pentru ca, alăturând-o monstrului radioactiv să declanşez reacția şi prin aceasta pieirea lui, pieirea mea. Scopul scuză mijloacele, nu? Pe planeta asta nu s-a găsit niciun curajos. Zâmbeşti amar. Aşa îşi închipuie înțelepții, în ale căror capete clocește o rațiune care mi-e străină, ce ma va ucide dacă nu voi putea s-o contracarez cu arma rațiunii mele triumfătoare. Ba nu, rațiunile nu sunt făcute să triumfe, ele sunt egale, indiferente, nu pot decât să ne coboare la rangul de maşini logice; dar iată că viața nu e un concept abstract, generat de interferența formulelor şi ecuațiilor, ea există dincolo de logică şi de luciditatea decrepită, decadentă şi conformistă care-i oferă ei, logicii, protecție ca o piele ştirbă, ciuntită, protejând un organism ştirb şi de aceea nu are dreptul să triumfe peste viața ce-mi este mie hărăzită spre a o fi, peste fervoarea sângelui care pulsează în artere îmbătate de perfecțiunea însăşi a pulsului, peste extazul narcisist al degetelor care mângâie, al piciorului care păşeşte ca să învingă drumul şi teroarea distanțelor lui, peste cumulul amintirilor – jaloane ale duratei, ale trăirii care am fost. Constat cu surprindere că mă iubesc, mă iubesc disperat – şi tocmai acum, când sunt pe cale de a mă pierde şi nici n-are rost să mă mir – nu tremuri decât atunci când ți-e frică şi nu fugi decât atunci când n-ai, când n-am, când nu mai am încotro...

Eşti condus înapoi în celulă, aşa simți nevoia acum s-o numeşti, de către Aralda. Ea te mângâie, iar ție ți-e silă,

eşti condamnat şi ți s-a oferit o femeie care să-ți îndulcească suferința, ultimul prânz, ultima țigară, nu? Ce vor face cu ea după ce voi muri, te întrebi? Poate și ea e doar o simplă condamnată, poate că eu fac parte din pedeapsa ei? Și nu ştii dacă întrebarea ta merită chinul descoperirii unui răspuns. Minotaurul, gândeşti, ucis de un viţeluş, el însuşi adus aici la tăiere! Dar Imaginea? Imaginea n-o să permită! Există o dreptate, nu? Și zâmbeşti amar amintindu-ți de milioanele de victime nevinovate ale istoriei. Și pentru **ele** există o dreptate? Şi suferința lor va fi plătită cândva? Prin ce anume va fi ea plătită? Unii au murit în numele ideilor, alții nici măcar în numele unor idei. Conştiința e mai prețioasă decât ființa? Dar ființa nu eşti oare tu, laolaltă cu (sau mai ales prin) conştiința ce-ți aparține sau **te** aparține? Considerații sterile, moarte explorată abstract, asta fac, asta faci acum – şi la ce bun? O priveşti pe Aralda stupefiat de sila ta enormă, în vreme ce ea se aşează pe pat şi te priveşte blând.

— Și nu-i aşa, – izbucneşti – nu-i aşa că nici măcar nu va folosi cuiva asta? Că peste un an va sosi printre voi altcineva, alt condamnat, pentru a prelua noua Spadă şi a se lupta cu noul Minotaur? Și mereu, până când din pulbere nu se va mai putea construi nici Spada şi atunci se va căuta altceva, un alt mod de a muri, până când pulberea nu va mai putea ajunge nici pentru făptura asta monstruoasă, când întreaga cenuşă radioactivă din atmosferă va fi anihilată, dar voi, desigur, veți găsi noi modalități de a jertfi, de a vă jertfi, poate un nou război, cine ştie?

Aralda te priveşte uimită, cu buzele întredeschise.

— Homer – şopteşte ea. Nu te-a trimis nimeni să mori.

Te apropii de ea, o măsori, îi studiezi linia gingaşă a gâtului, a umerilor, te apleci asupra ei şi o săruţi şi te miră gestul tău: mă amăgeşte, întrebi în tine, îmi oferă iluzia inamovabilităţii adevărului ce-mi aparţin, îmi dă speranţa oarbă a utilităţii căutării unei soluţii, căci încotro va să ducă toată a mea bâjbâială prin rămăşiţele de rău augur ale acestei civilizaţii străine şi bolnave?

— Ce spune Cartea despre lupta asta, Aralda?

— Spune că vei învinge, Cavalere. Vei învinge şi vei trăi. În numele bunătăţii...

— Ştiu, – întrerupi brutal rostirea formulei – ştiu. Dar despre luptă? Despre lupta în sine?

— Nimic – răsuflă, dezolată, Aralda.

— Dar Cartea spune totul, aşa ziceai!

— Spune totul pentru cei care ştiu s-o citească. Eu nu înţeleg. Dar dacă ştii tu cum, vei afla. Între cele două poeme care explică, unul venirea ta aici, iar celălalt plecarea, există o baladă. Pot să ţi-o recit, dar sensul nu-l cunosc.

Şi dacă nu-l vei afla nici tu, te întrebi obsedat de viziunea fărâmiţării trupului tău în atomi? Dacă nu-l voi afla, voi muri – şi e cumplit nu sfârşitul cât, mai ales, spuneam, inutilitatea lui.

— Aralda! exclami cu pumnii strânşi, cu unghiile înfipte adânc în palme. Recită-mi poezia aceea!

Aralda se întinde lângă tine pe pat, se răsuceşte şi te cuprinde. Şopteşte:

Mi-a spus odată cineva
C-a fost o glumă lancea, tot,
Neîmblânzita-i, oarba stea:
Scorneli de babe la prohod.

Greșeală! Lancea scursă-n vânt
Creștea prin șipotul de seară...
Purta un vis de dor flămând
Și-o dăruire prea amară!

Părea ținută de mâner
Cea lance, ne-mblânzită trișcă,
Dar toți puteau zări, stingher,
Că-n urmă-i, numai vântul mișcă...

Sus la castel e mare chef –
Domnița râde și-i ferice
Și tot împunge la gherghef:
Un tânăr mire stă să pice.

Dar colo,-n poarta de palat,
Ce s-a oprit, înfipt în scânduri?
E fierul vechi și supărat
Și sur răscolitor de gânduri.

Domnița-n casă tresări,
Dar spuse calmă astă veste

Când spaima i se risipi:
„Demult oșteanul nu mai este!

El a purtat-o-n lupte mii
Cu mine-n gând. I-am fost aleasă...
Cu lancea-n mână el pieri –
S-a-ntors doar ea din zări acasă

Și vechiul jurământ ce-am scris
Ca să-l aștept, ca el să-mi fie
Bărbat, e-n urma mea doar vis
Și-am ars demult acea hârtie!

Azi, tânăr, viu și-adevărat
Sosește vesel al meu mire.
Hai, prieteni, la ospățul dat
Cinstiți de noi ciocnind clondire!

...Atuncea lancea tresări,
Se smulse brusc din lemn afară
Și ne-mpăcat se repezi
În pieptul tânăr de fecioară...

E văduv astăzi mirele,
Îl poartă lăncile la oaste

Și-un paing leagă firele
Pe rana vremii, între coaste.

E *„Balada lăncii fără trup"* – continuă Aralda, iar tu o privești și nu înțelegi. O baladă, gândeşti, o poveste din care tu va trebui să extragi un adevăr – şi nu oricare, ci unul anume, pe baza instinctului care a funcționat în tine până acum, în ciuda îndoielilor, fără greş, un adevăr prin care vei obține, se pare, o victorie strălucită cândva...

— Aralda – rosteşti nesigur, parcă încercând să câștigi timp. Ce ştii tu despre stele?

— E greu să le atingi – răspunde ea. E greu să fii zeu.

— Știi şi asta?

Aralda zâmbeşte și te privește în ochi:

— Cei prea siguri de ei cad mai întotdeauna pradă propriei lor siguranțe. Ei trăiesc şi fac tot felul de lucruri, dar lucrurile pe care ei le fac nu sunt unice.

— Și îndoiala, Aralda? Îndoiala, ce face ea din noi?

Aralda râde de-a binelea.

— Face oameni, Homer! Și tu ştii asta sau o vei afla. Nu porni pe un drum, nu va fi niciodată cel mai bun. Porneşte pe toate căile la un loc, căci drumul e media, rezultanta acestor drumuri. O învățătură derivată din Carte.

Te gândeşti: ea are dreptate. E greu să fii zeu, mai ales pentru că îndoielile tale de zeu nu derivă din lucrurile mari, ci din lucruri mărunte. Caraghios cât de uşor îi tulbură pe zei sentimentele specific omenești. Dar nu putem fi maşini – te revolți în tine – şi nu avem de ce să ne supu-

nem logicilor perfecte atâta timp cât suprema lor calitate e indiferența, o indiferență malefică deoarece pretindem că ne aduce adevăr absolut şi dreptate absolută şi rău şi bine absolut, dincolo de omenesc, dincolo, deci, de noi şi e totuna, asta, cu a inventa dumnezei care pun în balanță faptele noastre deşi ştiu, ştim ca doar omul e cel care are căderea să-şi judece faptele.

— Luciditatea ucide, Aralda – oftezi.

— Dacă ai fi lucid până la capăt nu ți-ai mai inventa singur piedici...

Pentru cei lucizi, îi dai tu iarăşi dreptate, pentru cei lucizi (şi morți chiar prin această luciditate) nu există probleme irezolvabile, căci în canoanele lor vor şti ei închide până şi necunoscutul şi, numind totul, tot ceea ce a fost cândva inefabil; acoperă sensurile prin cuvinte a căror adâncime dispare, se uzează moral datorită rostirii lor repetate. Eu, azi, spun „Aralda" şi Aralda încă nu a devenit cuvânt în sine, nu a pierdut nimic din atributele reprezentării imediate; dar ce va fi mâine, dar ce va fi peste foarte mulți ani? Voi include acest nume în vreo frază oarecare mai atent la respectatea gramaticii, a corectitudinii discursului, decât la profunzimea, chipul şi culoarea ființei desemnată de el, rostirea sa va deveni un reflex al limbii şi buzelor, sunetele se vor îndepărta de mine iar cuvântul îşi va pierde puterea, va fi o simplă suprafață sonoră nonfigurativă şi lipsită de emoție – deşi nu aşez neapărat egal între cele două noțiuni – va interveni rutina, abia târ-

ziu ajungând să-mi dau seama că a păstra pentru totdeauna profunzimea şi prospeţimea cuvântului ar fi necesar cu a-l spune de parcă l-aş inventa mereu şi l-aş rosti mereu ca prima dată şi asta nu poate să dureze deoarece ar însemna să-mi amintesc mereu toată fericirea şi toată nefericirea pe care a fost capabilă să mi-o ofere fiinţa ascunsă cândva sub numele pe care tocmai l-am rostit. Dar ce rost are, ce rost are să mă revolt împotriva unui fenomen atât de firesc ca moartea înţelesurilor care tot din noi au crescut odată?

— Spune-mi, Aralda, – te auzi – dispuneţi aici, în oraş, de un amplificator de unde cerebrale?

— Ai găsit, nu-i aşa? se bucură ea.

— M-am gândit că nu în balada propriu-zisă se află soluţia problemei, fizic vorbind, ci în titlu. Lancea fără trup e un exemplu de purtător al unei informaţii remanente. Dar nu pot crea legătura fără amplificator.

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu dacă vei înţelege şi nici măcar dacă am dreptate. E vorba, pur şi simplu, de o translaţie a motivului luptei dintre mine şi Minotaur. Caut o sincronicitate, un eveniment similar în timp şi spaţiu.

— Vrei să pleci de-aici?

E rândul tău să zâmbeşti.

— Nu. Vreau un refugiu şi un ghid.

Probabil, îţi spui, nu va înţelege. Dar ce-ţi pasă, atâta timp cât simţi rezolvarea apropiindu-se, ce-ţi pasă de gân-

durile şi interpretările date de cei din jur faptelor tale? Ai descoperit că dispui de un atu şi atunci pasiunea jocului devine mai importantă chiar decât tine, altfel n-ai putea să te uiți, să-ți uiți cumva ființa unind-o prin uitare de sine.

— Un amplificator. Sunt pretutindeni în lumile civilizate. Cereți cui m-a trimis aici unul, dacă totuși așa ceva vă lipsește.

Bolta nu ți se mai pare boltă de celulă. Ridici de pe jos costumul şi-l aşezi la capătul patului, în loc de pernă. O mângâi pe Aralda şi ea vine alături şi-şi culcă buclele pe umărul tău.

— În curând, – o auzi spunându-ți – în curând nu vei mai avea nevoie de mine, Homer.

— Te înşeli, Aralda – rosteşti cu glas uscat, cufundându-ți privirea în ochii ei negri. Te înşel şi tu o simți, îi spui doar în gând. Și totuşi sunt, am fost, continui să gândeşti, atât de fericit, o clipă, atât...

— Nu eşti Cavalerul meu – zice Aralda. Eşti Cavalerul unei Imagini pure şi nepervertite, căci reprezintă iubirea aşa cum i-a fost ea dăruită omului de către zei, demult, foarte demult...

— Și aşa cum va fi ea cândva, Aralda, pentru toți.

— Crezi în paradisuri regăsite, Homer?

— Cred că mă supraestimezi. Unii îşi zic; ce erou aş fi fost dacă m-aş fi născut în cutare sau cutare perioadă tulbure a istoriei, cun aş fi pus mâna pe armă şi ce minuni

de vitejie ar fi izbutit palmele astea ale mele! Şi nu-i adevărat. Dacă s-ar fi născut atunci, ar fi fost aceiaşi indivizi oarecare. Omul e erou când e cinstit cu el însuşi.

— Şi – surâde, şireată, Aralda – nu te-ai îndoit niciodată de credinţa asta?

Începi să râzi, ştii foarte bine că da, însă există adevăruri şi adevăruri care tind, cu trecerea vremii, să te trăiască pentru a te salva. Ai vrea să spui multe lucruri, dar taci şi o priveşti bucurându-te pe marginea clipei. În cele din urmă oftezi:

— E târziu, Aralda!

Glasul ţi-e tern, nu lasă să se întrevadă nimic din frământările tale lăuntrice.

— E târziu – repeţi. Condu-mă la un amplificator.

Fericirea – îţi spui urmărind-o pe fată de-a lungul coridorului – n-o pot câştiga decât cei care o merită. Ea e o floare rară pe care fiecare vânt poate s-o smulgă şi să te condamne astfel la eforturi noi, uriaşe şi disperate, pe lungul drum de la tine la tine. Aralda se opreşte în faţa unei uşi masive şi te priveşte înfrigurată. Ar putea să te urmeze dacă ar vrea, dar deja ştii că n-o va face, pentru că nu crede în fericiri promise, nici în regăsirea paradisului, nici în multe alte în care tu crezi sau te cred ele pe tine, căci altfel la ce bun te mişti, însuţi, în spaţii şi vremi, dacă nu ţi-ai imagina convingându-te întâi pe tine că viitorul te alege şi că va fi să vină şi dreptatea aceea a ta şi a multora dintre nevinovaţii care au plătit cu vieţile lor, ori

cu trudă, ori cu spaimă, ei, toți, adevăruri ce şi-au dovedit prin timp relativul valorii? Dar te va aştepta, eşti sigur: Aralda, fiica frumoasă a jocului...

Intri – şi acolo îl descoperi pe bătrânul cu nas cornos şi obraji vineți. A fost, desigur, anunțat de hotărârea ta.

— Duceți Minotaurul în labirint – porunceşti grav, iar bătrânul se agită spre uşă şi împrăştie ordinul mai departe, prin interfonul mascat de una din cărămizile aflate lângă toc.

...Departe, în spatele tău, pădurea înverzită urcă panta unei măguri scăldate de soare. Pe drumul colbuit care şerpuieşte printre colinele domoale ale căror temelii sunt mângâiate, în cealaltă parte, de mare, un om se apropie încet de tine: e gol până la brîu, pletos şi poartă un fel de fustă scurtă, multicoloră. La gât i se bălăngăne în ritmul fiecărui pas un sigiliu agățat cu o cureluşă maronie. Ajungând în dreptul tău se opreşte şi schițează un gest de salut. Privirea sa sfredelitoare, uşor enignatică, încearcă, îți dai imediat seama, să-ți citească în ochi trecutul, ori poate viitorul.

— Vin din Milatos, prietene, şi merg la Cnossos – explici tu completându-ți cuvintele cu gesturi largi. Am deprins acolo meşteşugul boiangeriei şi căpătasem o oarecare bunăstare, dar m-a-mpins păcatul să mă cert cu starostele.

— Cnossosul e la două zvârlituri de săgeată, omule – silabiseşte cretanul. Regele nostru se desfată azi cu jocul

de tauri, iar tinerii se îmbulzesc care mai de care să-şi dovedească vitejia.Te du şi zeii fie cu tine!

Prea departe, gândeşti – şi imaginea devine deodată lividă, se despleteşte în fâşii semitransparente pentru a se dizolva apoi definitiv. Clădeşti, pe baza regulilor cunoscute, o altă imagine şi te integrezi proaspetei coordonate informaţionale. Palatul din Cnossos, arhitectura lui bizară, frescele, basoreliefurile de stuc pictat, apoi podul suspendat pe nouă arcuri care conduce paşii călătorilor către intrarea în apartamentele regale, pavilioanele de primire a oaspeţilor şi poarta largă de doisprezece metri ce-ţi pregăteşte parcă extazul contemplării vestibulului pavat cu plăcuţe de şist, vestibul ornamentat în culori vii – roşu, galben, albastru, negru – apoi peretele pe care o mână meşteră a gravat scena luptei cu taurul oferind-o astfel, fără să ştie, nu doar privirilor regelui şi curtenilor săi, ci mai ales unei posterităţi atinse de sindromul căutării originilor şi violatoare, în numele atotstăpânitoarei boli, a sensurilor sale care ar fi trebuit, pentru a se păstra pure, să-i rămână neexplicite. Coridor, anticameră, sală de recepţie cu tron şi bănci de piatră, zona sacră a băilor rituale şi, în sfârşit, camera unde se păstrează labrysul, securea cu două tăişuri, simbolul aroganţei omului de-a se considera rotund prin alcătuire dual: rotund, el şi ea, bine-rău, viaţă-neviaţă. Trece pe lângă tine o fată, îi studieri rochia în formă de clopot, strînsă pe talie, lăsându-i sânii descoperiţi şi hotărăşti să ştergi şi această imagine

care te depărtează de ţelul propus al călătoriei tale. Dar fata se răsuceşte spre tine şi te priveşte uimită, nu, nu doar cu ochii negri ea te priveşte, ci şi cu gândul, cu părul fumuriu, cu obrazul fraged...

— Tezeu!

Da, Aralda, îţi spui, să continuăm, nu? Să continuăm acum discuţia, sau monologul sau, hai, fie totuşi, discuţia noastră despre fericire, fenomen incert întru care tu, eu, ei se zbat să se-mplinească, s-o continuăm spunându-ţi, aducându-ţi argumentul suprem că ea există pretutindeni, pretutindeni unde sincer o cauţi şi te ramifici să o-mpresori, dar că, ştiind atât de puţin despre tine, vei sta sub ea ca sub ploaie întrebându-te: este aceasta sau nu fericire şi este ea, fericirea, exact cea pe care o cauţi? Şi picăturile căzute de sus se amestecă în gura ta cu lacrimile îndoielii tale şi vor oferi mai degrabă un gust amar lucrului acum de tine trăit şi-ţi vei spune, Aralda, că fericirea nu-ţi supravieţuieşte decât o clipă, clipa în care o primeşti fără să şovăi, o primeşti şi apoi începi să tremuri de teama pierderii ei şi chiar teama asta o va ucide, va şti s-o ucidă în tine, va şti să **te** ucidă, căci îţi rămâne de împlinit un nou război, o nouă ingratitudine, vei călca în picioare norocul pentru a-l regăsi cândva şi, cu cât îl vei călca mai des astfel în picioare, cu atât te va descoperi, îl vei descoperi mai murdar, iar la sfârşitul sfârşitului îţi vei spune: nu, n-am întâlnit fericirea promisă şi totuşi am fost fericit atunci şi atunci şi atunci, dar n-am ştiut că lucrul petrecut în mine se numea astfel...

— Poseidon te-a trimis aici – şopteşte fata şi te ia de mână şi te poartă pe scări prin mulţimea de meşteşugari, sclavi şi negustori, te conduce departe, tot mai departe de tine.

Nu-mi doresc o nouă aventură, încerci să te convingi, deşi ar fi normală atâta timp cât eu mă aflu aici pe baza unui principiu al sincronicităţii preţios numit „efect autooscilant al informaţiei simetrice" şi de aceea îi cer, îi vei cere Ariadnei, ştii că o chemă aşa şi că e fiica regelui Minos, să te ducă în Labirint şi ea te va strânge de mână şi când vei ajunge în faţa porţii căutate îţi va da, îţi dă spada şi gândurile ei, toate, de bine şi de dragoste şi răspunde chemării adresate de buzele tale şi şopteşte: „Afrodita fie cu tine, eroule!"

Eu, îţi surâzi ţie amar, eu, erou? Eroii sunt invincibili, lucizi şi nu mor şi nu trădează decât la porunca unui zeu care-ar putea să-ţi ceară, iată, s-o părăseşti pe Ariadna în pustietatea insulei Naxos, sau să te oblige să-ţi ucizi tatăl făcându-te să uiţi că, la întoarcere, pânzele negre ale corabiei vremii cu care ai poposit aici vor trebui înlocuite. Înaintezi singur pe coridorul sumbru, cu simţurile anesteziate de serul trecutului, de întrebările pe care ţi le aşterni ţie, metodic, sub tălpi ca pe nişte covoare – fiecare pas purtând, înlăuntrul formalităţii surpării prin el a distanţei, o altfel de surpare, abjectă crezi, reluare a surpărilor esenţiale lumilor înseşi. Nu e destul să lovesc Minotaurul, îţi spui, deoarece n-am de unde să ştiu ce trebuie

ucis întâi, partea lui de om sau partea lui de taur? Sau, nu cumva, te simți pătruns de o subtilă inspirație, nu cumva trebuie lovit în partea lui de *maşină* şi atunci sabia mea n-are altă putere dacât aceea de a-i reflecta esența, de a-i fi oglindă şi deci, deci, enormitatea concluziei se impune, eu trebuie să învinq doar prin ceea ce am în mine omenesc...

Cei doi Minotauri de până acum, întâlnindu-se, aveau ce anula între ei; singura rezolvare ce şi-o puteau propune era înfrîngerea, dar unde e totuşi motivul pentru care au fost mereu doi – şi mai ales, de ce *în fiecare an?* Acum, când unul dintre Minotauri lipseşte, apar eu să-l ucid pe celălalt şi să salvez viitorul despre care ştiu încă prea puțin, apar să desființez un joc de neînțeles – e un fir clar oare mă face să întrevăd, prin mişcarea uciderii Minotaurului, uciderea însăşi a esenței jocului pentru că instaurez o ordine, aduc pe planeta asta mitul, repetabilitatea, certitudinea... repetabilitate? Dar singurul lucru care se repetă, care s-a repetat mereu, a fost lupta dintre cei doi monştri. Repetabilitatea, ciclul – ce rol a avut, cine şi de ce l-a impus ca pe trunchiul lui să se altoiasca, ajutată de mine, ordinea viitoare? Ciclu, durată, CEAS!

Te opreşti, covârşit în fața descoperirii tale. Un ceas, gândeşti, un ceas atomic care-a avut menirea să evidențieze momentul necesității apariției mele aici! Cineva a ştiut să scrie o carte despre toate – o carte inexplicabilă pe care eu o citesc trăind-o – a ştiut despre venirea mea

şi i-a oferit Imaginii un orologiu atomic prin intermediul căruia a fost ținută mereu la curent asupra situației planetei.

Iată, Aralda, încă un moment de nedeterminare depăşit, încă un metru de labirint cucerit. Și situația asta, a mea e labirintică, e bîjbîială înfrigurată, nu sunt erou, căci eroii merg la sigur aidoma zeilor, ei n-au semeni, Aralda-Ariadna, pentru ei omul e o jucărie de plâns căreia îi acorzi când şi când o şansă, toți ceilalți sunt cel mult victime colaterale sau piedici ușor de îndepărtat. Bunătatea, frumusețea şi adevărul, colțurile triunghiului ființei noastre unice, Aralda, pe care tu pari s-o respingi ori te prefaci că o respingi, valorează mai mult decât eroismul veacurilor duse şi viitoare, mai mult decât zeii care nu cer altceva decât jertfe. Gândind astfel ajungi în centrul labirintului şi-ți spui, stând aplecat asupra trupului prăbuşit: logicile operează adesea prin includere şi excludere, de aceea nu caut să mă conving că el e mort, el *trebuie* să fie mort, căci prezența mea l-a exclus. Existența lui a devenit o reflexie a existenței mele, l-am ghicit, definit, – şi nu e necesar decât să aşez sabia alături de cadavru şi să mă retrag lăsând să lucreze mai departe timpul mut, de-a lungul breşei informaționale ce eu şi el, împreună, am creat-o pentru eu şi el. Îmi pot satisface capriciul de a mă reîntoarce exact pe acelaşi drum sau pot alege altă cale, toate drumurile ar trebui să mă scoată exact în careul desemnat mie ca punct de pornire de către Imagine acolo, departe,

în Galaxie. Dar „Afrodita fie cu tine" a spus Aralda-Ariadna şi asta înseamnă că mă voi întoarce totuşi pe drumul pe care am venit pentru a o reîntâlni...

Paşii tăi lasă amprente pe lespezile trecutului, în jurul tău istoria îşi ţese pânza mumificîndu-se, contopindu-se cu tine şi prefăcându-te, vezi în depărtare o lumină, ieşirea şi cele trei benzi cu leduri fluorescenta ale sălii, care imprimă umbre groteşti pe chipurile bătrânilor adunaţi în jurul tău, umbre groteşti, mai groteşti, adică, decât grotescul, oricum, al fizionomiilor.

— A explodat? întrebi obosit şi obsedat de posibilitatea eşecului.

Bătrânii clatină afirmativ din cap.

— Aralda?

Tăcerea se măsoară în tâmplele tale, îţi auzi parcă părul albind, carnea ghemuindu-se în jurul oaselor, din ce în ce împuţinată şi nesupusă; lumina deja prinde să te sperie, ea nu e, parcă nu e aceeaşi pe care ai visat-o tu aşteptându-te să te cureţe de vărsarea unui sânge străin – deşi n-ai vărsat sânge, încerci tu zadarnic să te înşeli, deşi asta e totuna cu ceea ce ai făcut – şi nu-i aici nici Aralda, sau e poate afară, în faţa uşii? Sau acolo, în încăperea cu pereţi negri care ţi-a slujit ţie gândurilor? Te laşi dus copilăreşte de mână, purtat pe coridor, împins într-o altă încăpere, iar acolo presimţi încă înainte de a intra, zace Aralda cu un zâmbet trist în colţul gurii, care consfinţeşte zădărnicia tuturor acestor căutări.

— Lipseşte ceva – cauți să-ți aduci aminte pentru a nu te surpa, cauți fragmentul de trecut care să te lege – legenda nu e, nu putea fi... – rostești.

Bătrânul îşi aşează mâna stângă şi descărnată pe umărul tău.

— Lipseşte firul, străinule, sau ți se pare ție că el lipseşte. Ea a fost acolo, cu tine.

Nu l-am ucis eu, crezi cu o bolnăvicioasă amărăciune, ci ea. Dacă a fost cu mine acolo, înseamnă că n-am reprezentat decât conținutul unei forme, conținut în numele căreia ea, forma, a luptat. De drept sunt învingător, dar de fapt sunt învinsul, căci n-am putut, nu mi s-a oferit calitatea de implicat, ci doar aceea de implicant. Minotaurul ucis cu o simplă oglindă.

— Ea te-a protejat mereu, străinule – îți explică bătrânul lucruri pe care deja le ştii. Tu ai atins miezul întâmplării străvechi, iar sincronicitatea a făcut restul. Ariadna a oferit în legendă firul salvator, apoi a fost părăsită și s-a sinucis din disperare. Aralda a fost cu tine și a trebuit să-și asume destinul de-atunci. A rămas prinsă în cerc...

„Afrodita fie cu tine". Ca pentru prima oară, ca şi când le-ai inventa mereu pe ele, cuvintele, îți aminteşti, dar asta nu poate să dureze, n-are cum să ți se întâmple altfel decât odată. Aralda şi-a făcut datoria când s-a aflat în camerea întunecoasă şi te-a ajutat să treci peste anxietatea intrării noului în tine, şi-a făcut datoria recitându-ți pasajele Cărții...

— Străinule, firul Ariadnei e Ariadna – mai spune bătrânul.

...şi-a făcut, iată, datoria, continui tu, când s-a îndrăgostit de tine şi când ţi-a recitat poemul iubirii ei, o, probabil te iubea demult, tot aşteptându-te, căci firul Ariadnei, care mă putea face să mă întorc din labirint, era un sentiment ilogic, dar uman şi tocmai de aceea superior logicii; am înfrânt astfel ordinea mea cu dezordinea mea în numele altei ordini care va să vină – şi Aralda şi-a făcut din nou datoria când m-a urmat intuind ce avea să se petreacă, şi-a făcut datoria murind, căci ce rost ar fi avut ca de acum s-o târăsc după mine prin spaţiile incerte dintre lumi de-a lungul vieţii, să ne umplem amândoi gurile cu banalul unor fraza standard şi să murim îndoliaţi de luciditatea decrepirii, eu şi ea, împreună şi, între noi, crepusculul zeilor? Aşa, însă, totul devine perfect cu ajutorul proaspăt mie însumi mărturisit al judecăţii greşite ce m-a obligat s-o condamn.

— Şi dacă nu m-aş fi întors pe acelaşi drum?

— Ai fi rămas închis în labirintul buclei temporale, străinule.

Sec, seci cuvintele, armura spartă, amintirea calului alb...

— „Şi pulberea glasului tău – recită bătrânul – va chema pulberea glasului meu..."

Gândeşti: afară plouă, Aralda. Cantitatea de pulbere radioactivă a scăzut sub pragul critic, iar explozia ato-

mică, ultima, a catalizat reacţia fizico-chimică prin intermediul căreia norii masivi şi murdari se dezagregă în picături fine, curăţind atmosfera. Tu nu vezi toate astea, pieptul tău nu se mai ridică, nu se mai coboară să înţeleagă el pentru tine aerul nou, tu ai fost jumătate de cerc şi eu jumătate, căci separaţi nu valoram nimic, eu nimic fără Cartea povestită de tine, pe care, ciudat lucru, n-ai vrut să mi-o arăţi şi Cartea nimic fără mine, ceea ce înseamnă că, totuşi, perfecţiunea există şi prin ea a fost salvat viitorul. Dar cum ai mai putea tu gândi toate astea, cum ai mai putea judeca deşi simt că merit îndoit această judecată a ta, căci trebuie să mă judece şi pe mine cineva, nu? Şi nu e aceea nici chiar Imaginea – uite cum mă îndoiesc din nou că omul, singur, e dator să judece faptele pe care le are în pază – să le judece şi să şi le adjudece, nu? Aş vrea să plâng dar nu pot; cât de slabi şi puternici suntem!

— Părăsiţi oraşul! ordoni, fals puternic, către bătrâni, căci în faţa lor nu poţi să-ţi oferi vreun moment de slăbiciune decât dacă ai ştii, dacă ai simţi cumva că slăbiciunea ta ar fi lor necesară ceea ce, bineînţeles, nu e cazul acum. Părăsiţi oraşul, căutaţi un loc mai sănătos şi construiţi acolo un alt oraş – repeţi şi te întrebi, nu înţelegi nici tu în numele cărui motiv: de ce a trebuit să descopăr rezolvarea pe baza unei Cărţi interpretabile, de ce tocmai eu şi de ce oare am interpretat-o aşa şi nu altfel, greşind? De ce, mai ales, de ce evenimentele n-au fost descrise acolo

în mod direct, fără figuri de stil? E ca şi când autorul s-ar fi temut să nu depăşească un anumit prag critic al determinismului istoriei...

Aralda, dialoghezi în continuare cu un nume golit de conținut, de ființă, exact cum ți-ai imaginat, golit, în timp ce păşeşti pe cenuşa umedă şi o rază fierbinte, izvorând din steaua centrală gata să apună, îți încălzeşte partea stângă a costumului tău etanş pe care te-ai hotărât să-l porți convins, în acelaşi timp, de inutilitatea gestului, am construit, iată, ploaia care va veni, a venit – şi cred, continui să cred că de-asta am fost trimis aici: împotriva morților, alți morți care să-i izgonească pe primii. Dar nu sunt fericit.

Mergi prin cenuşă şi te trezeşti singurul punct cenuşiu, mai îmbătrînit cu o viziune, în peisajul colorat al începutului unei lumi noi, început consfințit de această primă apariție a astrului, clară, limpede, prima de după catastrofă. Mergi şi încă te-ntrebi, continui să rumegi ceea ce a fost, ori asta înseamnă, din cât te cunoşti, că mai e ceva de aflat, a rămas o nelămurire, un strop de inefabil – nelămuririle conservă, nu-i aşa, o oarecare doză de inefabil –, îți scapă ceva şi nu ştii dacă merită conştientizat, deşi simți conştientizarea inevitabilă. O clipă rațiunea se opune – încă o descoperire, deci încă o pierdere –, apoi Aralda e lângă tine iar, poate pentru ultima dată lângă tine...

„De ce-ai venit aici, Homer? De ce ai venit acum şi nu înaintea războiului care ne-a pustiit? De ce abia acum?"

Vai, Aralda! Cum aş mai putea eu oare să te fac să mă înțelegi şi să mă ierți, fată frumoasă, şi să-ți ierți şi tu du-

rerosul contur al întrebării tale acum, când presimțirea unei amintiri fantastice, provenită dintr-un viitor al meu abia întrezărit, care pentru voi este deja trecut îndepărtat, îmi spune că *am fost si atunci,* înainte de marele vostru război, că *am fost* şi am încercat, voi încerca totul pentru a vă salva planeta de catastrofă, dar erau țările voastre prea multe şi oamenii prea indiferenți şi mereu tentați de experiențe irepetabile? Cum să-ți explic că peste cine ştie câtă vreme, după lungi peripluri pline de pierderi şi regăsiri, mă voi întoarce în trecutul acestei lumi pentru a lupta din tot sufletul, din toată durerea celui care ştie ce va fi împotriva tocmai a ceea ce ştie, sperând disperat că poate modifica îngrozitoarea creodă, că poate impune pacea într-o lume sortită autodistrugerii şi ca tu, Aralda, te vei naşte în lumina soarelai tău şi vei creşte zâmbind nu dureros către un pustiu de cenuşă ci către flori şi păduri, către mări şi oceane, către atâtea lucruri care ne fac fericiți iar noi, bieți muritori grăbiți, nici măcar nu le prea luăm în seamă când se află ele în jurul nostru.

Şi cum să mai ştii tu, Aralda, că singurul lucru pe care-l voi putea atunci face simțind zădărnicia tuturor acțiunilor mele, singura şansă pe care am să pot să v-o dau (şi mie, eu am să pot să mi-o dau în numele amintirii tale) a fost, va fi, **să scriu o carte**?...

Umbre lungi s-au întins peste deşertul umed, leagă între ele colinele aurii şi tu ştii că ultima imagine va persista, că ea te va urma aşa cum urmează mişcarea aerului

aripa porumbelului plecat să afle sfârşitul acestui potop trăit, acest început de căutare întru imaginea ta, imagine ce cu buzele aducerii aminte va rosti către tine drumul. Sasul se închide cu un scrâșnet ambiguu, te roteşti în întuneric, comanzi ecouri ale altor mişcări, de demult, apoi şopteşti ceva, un nume acoperit treptat cu pulberea stelelor.

Acolo, sus – stele spre care te îndrepți încercând să le-atingi.

AL 16-LEA ETAJ

Moșul râdea din nou, hămăit, lăsându-mă să-i admir în voie dinții înegriți de tutun și gingiile iritate. Spusese, probabil, ceva porcos, căci și tovarășii săi râdeau și conturau prin aer cu degetele forme obscene. Până la urmă, se ridică de lângă ei, îi salută cu un gest și se așeză pe scaunul gol de la măsuța mea:

— Doctor, hă?

Zâmbii de circumstanță, căci mă indispuneau atmosfera fumegoasă a bodegii aceleia infecte, mesele scrijelite cu briceagul și scaunele cu tapiseria lucind de jeg. Nu știu nici azi ce mă împinsese să intru aici, în acea după-amiază splendidă de vară când normal ar fi fost să caut o terasă decentă; acum regretam.

— Și ce fel de doctor ești dumneata?

Barba moșului, foarte albă, contrastând prin curățenia ei cu murdăria crâncenă din jur, se cobora și urca pe măsură ce gura abia vizibilă pronunța cuvintele. Observai mirat în degetul mijlociu al mâinii lui drepte un inel de aur cu sigiliu.

— Doctor obișnuit – am răspuns cam cu întârziere. De fapt, nici nu există altfel de doctori...

— Asta o spui dumneata – pufni el. Ori chiar nu știi, ori faci pe prostul. Există tot felul de doctori, de la veterinari până la cei care vindecă morții.

Îmi mutai privirea de pe chipul lui în halba de bere și dădui din umeri.

— Nimeni nu vindecă morții...

Moșul slobozi iar acel râs hămăit pe care-l auzisem de mai multe ori de când intrasem în bodegă și care începuse să mă calce pe nervi.

— Nu prea vii des prin cartierul ăsta, așa-i? vorbi el.

— Nu.

— Și-ți place?

— Ce să-mi placă?

— Eh, locurile, oamenii... Așa-i că-ți plac locurile?

— Da, – rosti eu politicos, îmi plac.

— Atunci, ia aminte ce-ți spun – rânji. Ăsta e cel mai împuțit cartier pe care-l are orașul. Numai case mici. Mici și urâte, dacă te uiți mult la ele rămâi bocciu!

— Totuși, văd și aici blocuri noi...

Arătai cu un gest spre fereastra murdară. Moșul se răsuci, privi la rândul lui spre fereastră, apoi zise scârbit:

— E singurul. La blocul de peste drum te referi? E singurul. Are cinci'șpe etaje. L-au construit de curând. De fapt, e ceva curios cu blocul ăsta...

Moșul făcu o pauză studiată.

— Blocul ăsta – zise el când văzu că nu mă grăbesc să-l întreb nimic – are ceva aparte. De fapt, ar trebui să te pun mai întâi să-i numeri etajele...

Căpătă o mină serioasă și privi iar către fereastră.

— Mda... dar nu acum – continuă. Există anumite momente, noaptea, când dacă numeri pe verticală ferestrele luminate, ai să observi că dincolo de cele cincisprezece șiruri pe care te așteptai să le vezi, apare un al șaisprezecelea șir. Luminile ce izvorăsc din acest ultim șir de ferestre sunt slabe, ca trecute prin grosimea unor perdele. Au o culoare ciudată, un roșu mohorât, ca al sângelui pe jumătate închegat. Totuși, la geamuri nu se văd perdele. E o lumină moartă, de parcă proprietarul apartamentului face economie aprinzând, în locul plafonierelor, veioze mici, cu abajure stacojii...

— Ei, poate asta și face – m-am prefăcut plictisit de poveste ca să-l împing să continuie.

— Stai să vezi; interesant e că, spre acel etaj, în nopțile respective, dacă vrei, poți să urci cu liftul. E un lift cu cinci'șpe butoane pe tabloul de comandă, știi? Dar în nopțile alea – doar în nopțile alea! deasupra lor apare încă unul. Și e tot roșu, dar un altfel de roșu, cum să-ți spun? O culoare nepământeană, un roșu nefiresc, întunecat și luminos în același timp. Câțiva indivizi împinși poate de curiozitate sau orgoliu sau de vreun pariu idiot au luat liftul și au urcat... știi ce-au pățit? S-au întors în zori cu părul albit, gârboviți, cu fețele pline de riduri. Abia au mai putut fi recunoscuți. Și niciunul n-a vrut să spună ce-a văzut...

Moșneagul vorbise cu o sinceritate care nu putea fi pusă la îndoială.

— Am să-ți mai spun un lucru care te va uimi. În urmă cu vreo doi ani, acolo, pe trotuar, a fost găsit un om. Părea că fusese azvârlit sau poate căzuse singur de la mare înălțime. Zăcea într-o baltă de sânge pe jumătate închegat cu membrele aruncate aiurea și cu creierii împrăștiați pe o rază de câțiva metri. Omul purta un costum negru de calitate, o cravată cu ac de diamant, pantofi negri, de marcă...

„Era el!"

Gândul străluci o clipă în mine ca un arc voltaic. Noaptea aceea – și taxiul cenușiu care-l purtase pe omul în costum negru până în pragul locuinței mele. Apoi drumul pe străzile întortocheate, parcarea în fața unui bloc turn cufundat în penumbră, uimirea tâmpă a șoferului când zărise banii ciudați pe care-i scosese din buzunar strania mea călăuză. A trebuit să plătesc eu, cu banii mei obișnuiți. Apoi butonul roșu al liftului, trepidația cabinei călătorind printre etaje și în sfârșit camera aceea plină de o lumină roșie, cumva grețoasă, de culoarea sângelui închegat ce nu pornea de niciunde în mod special dar ajungea pretutindeni și cuvintele omului care-mi spunea că nu vrea să rămână singur aici, că lumea căreia îi aparține nu-l mai putea primi și că tare mult a călătorit pentru a o cunoaște pe aceasta. Tovarășul lui zăcea pe un pat cu baldachin înconjurat de buchete de flori negre cum n-am mai văzut niciodată pe pământ. Era mort – și când i-am spus asta, omul costumat în negru și-a acoperit îngrozit fața cu mâi-

nile și a strigat ceva atât de tare încât n-am înțeles; apoi, mai potolit, s-a întors către mine spunându-mi că nu mai poate să trăiască suspendat pe fragila punte întinsă între două piscuri străvezii ale timpului și că trebuie să aleagă sau poate că n-are de ales și că-i pare rău că mă amestecă și pe mine în asta. A deschis fereastra și s-a azvârlit în gol... și habar n-am când și cum am reușit să ajung acasă terifiat, încercând să-mi stăpânesc tremurul bizar, care a continuat zile în șir, al feței mele îmbătrânite...

Am vrut atunci să alerg la telefon și să anunț autoritățile, dar mi-am spus că, oricum, n-aș avea cum conduce echipa de polițiști la fața locului pentru că nu-mi puteam aduce aminte în ce parte a orașului mă dusese omul în negru. Ca prin vis am auzit din nou vocea moșului cu barba imaculată:

— Uneori, foarte rar, se observă la una din ferestrele acelui etaj o umbră subțire, neagră, care se apleacă înafară și schițează un gest ciudat. Parcă ar vrea să strige, sau...

— Stai puțin – l-am întrerupt, tulburat. Spui că omul căzut de la etaj a fost găsit acum doi ani?

— Păi, tocmai asta e – zâmbi strâmb moșul. Omul nu căzuse de la etaj.

— Cum așa? De unde știi?

— Acum doi ani, blocul ăsta nu fusese construit. Peste drum era doar un teren viran.

L-am privit aiurit. Mi-am trecut mâna peste față căutând să mă dezmeticesc. Moșul dădu cu îngăduință din cap.

— Asta e. Un teren viran. Ia stai... ai urcat acolo? Câți ani ai? Eu am urcat... Unde pleci?...

Am rătăcit o vreme pe străzi, la întâmplare, până când s-a întunecat de-a binelea. Am ajuns acasă obosit, am făcut eforturi disperate să nu mă mai gândesc la nimic și, într-un târziu, am adormit.

A doua zi soarele, izbind violent fereastra, mi-a risipit spaimele, dar nu și curiozitatea. M-am grăbit să mă spăl și să mă îmbrac, apoi am alergat la autobuz.

— Nu vă putem servi băuturi alcoolice până la ora zece, barmanul e învoit două ore. Dacă vreți altceva, un suc... – m-a prevenit chelnerița.

Am privit-o dezamăgit și am comandat apă minerală. Simțeam nevoia să clarific totul – lumina vioaie a soarelui de vară mă predispunea la claritate – și iată că ajunsesem iar în bodega asta murdară de la periferie. M-am așezat cât mai aproape de fereastră alături de doi cheflii, stâlpi ai tavernei probabil, care așteptau și ei cu nerăbdare apariția barmanului. Mutrele lor îmi păreau cunoscute. Mi-am amintit deodată că-i zărisem cu o zi înainte la aceeași masă cu moșneagul.

— Mă scuzați – rostii – nu știți cumva unde pot să dau de moșul ăla care a fost pe-aici ieri după masă? Un moș cu barbă lungă și albă... a stat cu dumneavoastră...

Cheflii mă priviră cu o mirare nedisimulată.

— Nene, – zise unul dintre ei – matale ești beat? Noi nici n-am ajuns ieri pe-aici.

— Imposibil – mă încruntai eu. Vă recunosc foarte bine. Chiar nu vă amintiți? Mă scuzați, dar trebuie neapărat să dau de moșneagul ăla...

— Care moșneag, dom'le? se miră unul dintre ei.

— Acela cu barba... în sfârșit. Vorbea despre blocul de peste drum...

— Care bloc? Auzi, nene, chiar ești beat! Du-te dom'le și te culcă...

— Blocul de peste drum! exclamai eu furios. Cel cu cincisprezece etaje!

— Care bloc? repetă omul. Ce vrei, nene, de la noi? Ia lasă-ne-n pace!

— Cum, care bloc? Ăla! arătai eu pe fereastră.

Și am încremenit. Dincolo de stradă, pe locul în care zărisem cu o zi înainte clădirea, se întindea un teren viran.

Am tăcut, m-am târât la o altă masă. Barmanul apăruse, în sfârșit. Am luat o vodcă mare, am gustat-o prudent și am știut că în seara asta voi primi o vizită importantă, care-mi va schimba viața. I-am cerut chelneriței un pix și câteva foi de hârtie. Trebuie să scriu tot înainte de a uita tot și de a o lua de la capăt.

Căci în seara asta va suna la ușa casei mele un om îmbrăcat în costum negru cu cravară neagră în care va avea înfipt un ac cu diamant. Mă va purta undeva, între lumi, între două piscuri străvezii ale timpului.

Un om cu care voi lua liftul aflat într-un bloc care nu există, către un etaj care nu va exista niciodată...

PRISACA

prietenului Dan Ninoiu și cuvioaselor sale
proze fantastico-duhovnicești

Venise primăvara peste pripoarele vârstate de viroage puțin adânci, ce-și împleteau dârele părăsite deja de șuvoaiele topite din fostele zăpezi ale muntelui, până către capul micului sat cu nume năzdrăvan, aciuit într-o vale rotundă ca o găleată, la întretăierea drumurilor negustorești. Venise primăvara, iar odată cu ea, păsările ce cuibăreau, florile ce se deschideau și albinele care trudeau să adune din cupele lor colorate nectarul cel neprețuit. Și tot pentru că venise primăvara, Moș Nichifor, prisăcarul ce locuia mult departe de sat, sub pădure, singur-singurel, a luat-o într-o zi încet pe cărarea subțire care-l lega de lume. Se ducea în sat să-și cumpere cele de trebuință de la prăvăliile știute, ținute de săteni mai cu dare de mână și în care, adesea, prețul se fixa după îndelungate tocmeli în care contau, mai abitir decât banii, vorba bine așezată și chezășia pe care-o oferea fața mușteriului. Moșul n-avea

bani, că rareori se nimereau în chimirul său asemenea minunății, însă căra cu sine un burduf plin cu cea mai aleasă miere a anului trecut, lucru, firește, peste măsură de truditor, povara nefiind dintre cele ușoare; totuși, în ciuda anilor pe care-i adunase, unde te-ai fi așteptat să-l găsești gârbov și pierit, îl puteai zări pășind țanțoș, cu privirea dârz ațintită nu spre locul de călcătură, ci spre zarea albastră și spre linia caselor satului care se sumețeau ici-colo din verdeață. De te-ai fi uitat la el din spate, ai fi zis că e vreun băietan venit de la arie, ce pășește grăbit și fără ocolișuri spre casă, așteptându-se să găsească, frumos așternut peste ștergarul curat, prânzul pregătit de mamă, de vreo surioară sau de nevasta tinerică și harnică. Așa i s-a părut și lui Sofronie, negustorul de pe prima uliță, cum faci în dreapta, care la început nici nu l-a recunoscut. Abia după ce au ajuns față-n față, omul a căscat gura a mirare:

— Măi, Nichifor, parc-ai întinerit! Ia să te văd, că nu ne-am mai întâlnit de-astă toamnă!

Ce-i drept, fața moșului era tot cam cum fusese, zbârcită și oacheșă, iar părul tot alb și în neorânduială, dar moș Nichifor parc-ar fi căpătat de undeva o putere nevăzută care-i dădea aripi. Din vorbă-n vorbă, din una-n alta, s-au tocmit ei o vreme pe-un sloi mare de slănină și-o coșarcă de făină, negustorul plângându-se de vremurile grele, iar Nichifor îmbiindu-l să guste mierea cea din burduf, până când ajunseră să cadă la-nțelegere.

— Ehei – a oftat atunci negustorul – dacă muierea mea ar fi sănătoasă, altfel ar merge treaba: aș pleca eu să cumpăr marfă ieftin și-ar rămâne ea la tejghea. Dar așa, sunt nevoit s-o cumpăr la preț îndoit de la cei care pot să mi-o aducă-ncoace...

Nichifor s-a mirat auzindu-l și i-a cerut deslușire. Așa a aflat că muierea omului căzuse-n iarnă prin pod călcând tocmai unde se slăbise o pârdalnică de scândură, își frânsese piciorul și nu se știe de ce, acesta nu i se mai vindecase nici pân-acum. Dar unde nu fusese cu ea? Ajunsese sus, la schit: preacinstitele fețe bisericești se rugaseră o săptămână-ncheiată pentru însănătoșirea bietei femei și scormoniseră după leacuri tainice spre a o ajuta întru tămăduire; fusese la babe doftoroaie care-i dăduseră fierturi de care mai de care ierburi, ca să nu mai vorbim de prișnițele fierbinți ce-o făcuseră să țipe de usturime; ba chiar o dusese la oraș, la un doctor adevărat cum s-ar zice, dar totul se dovedise în van. Bani aruncați și vreme pierdută.

— Ei, – i-a spus atunci moș Nichifor – iacă, am un leac potrivit pentru muierea ta.

Și a scos de sub dulamă o sticluță.

— Dă-ncoace un păhărel, că-i leac tare, nu-ți dau toată sticla.

Și sub privirile uimite ale omului, a lăsat să curgă pe fundul paharului un lichid maroniu și subțire, preț de numai o-nghițitură.

— Atât? a făcut acesta ne-ncrezător.

— Doar atât! a încuviințat cu voce aspră moș Nichifor. Dă-i-l să-l bea chiar acum, iar de s-o face bine, ne-nțelegem noi de vreo plată.

Negustorul, mai cu voie, mai de obrazul moșului, s-a dus cu paharul în spate, unde, peste curte, își avea ridicată casa în care trăia și s-a întors după câteva clipe cu el gol.

— Na! i-a zis cu năduf lui Nichifor. I-am dat-o. Otravă de-ar fi – și tot i-ar fi mai bine decât îi e acum.

— Nu-i otravă, nene! a râs de-a binelea moșul. Mă-ntorc mâine pe-aici și mai vedem cum se simte...

După ce-a ieșit din prăvălie, moș Nichifor a mai trecut pe la alți doi sau trei precupeți să cumpere cele trebuincioase, tocmindu-se cu singura monedă pe care o avea la îndemână: mierea de albine. Târziu, a ajuns la hanul ce se ridica în celălalt capăt al satului, chiar în răscrucea unde, din drumul mare, se abătea poteca spre schit. Hangiul l-a primit morocănos, cu o figură posacă și o uitătură chiorâșă care l-au mirat pe Nichifor.

— E-nchis.

— Cum asta?

— Băiatul meu zace de lingoare – l-a lămurit omul. Trebuie să dăm cu var peste tot, așa cere legea.

— Ei, și? O cămăruță tot s-o mai găsi.

— Nu se poate. N-am vreme de tine. Am trimis după călugări, poate au ei vreun leac, cine știe? Sau măcar să-i dea ultima-mpărtășanie...

— Ca să vezi! a râs moș Nichifor. Am picat la țanc! Ia dă-ncoa' paharul ăla!

Și a scos iar sticluța din dosul dulamei ponosite. A turnat iute din ea câțiva stropi, apoi a-mpins paharul către hangiu.

— Du-te repede și dă-i să bea. Mă jur pe mântuirea sufletului că-n două ceasuri e sănătos tun!

— Ce-i asta?

— Leacul, nene! În două ceasuri, mă pun zălog!

Și în timp ce hangiul ieșea clătinând din cap, cu paharul în mână, moș Nichifor și-a tras un scaun și s-a așezat, trântind alături burduful de miere ajuns aproape gol și papornița plină cu lucrurile târguite. Hangiul s-a întors și l-a lăsat o vreme în pace; apoi a scos ceva șuncă, pâine și o butelcă cu vin. I le-a pus pe masă și și-a văzut de ale lui. Moșul a mâncat tacticos, udând cu vin inima bucatelor, apoi, uitându-se la soarele ce sta să apună, i-a zis:

— Hai, omule, du-te și vezi ce face băiatul.

Dar n-a mai fost nevoie, că tocmai atunci a apărut pe ușă muierea hangiului, ducând de mână un băietan ca la vreo doisprezece anișori, slăbuț, încă palid, dar vioi și cu ochi curioși, cu care-l iscodea aproape fascinat pe moș Nichifor.

— Iaca poznă! râse moșul. Te miri că s-o fi făcut sănătos?

Hangiul căscase ochii cât cepele și o bucurie abia îndrăznită i se lățea pe față.

— Ionuț, puiule! Ți-e mai bine?

Acesta a dat din cap a încuviințare și a zâmbit.

— Mi-e bine, tată!

— Ei – a intervenit moșul și a ridicat un deget către hangiu. Acum mă primești peste noapte? Dar să știi că tot va trebui de mâine să dai cu var, că dac-așa-i legea?

Hangiul l-a găzduit, ba încă i-a dat cea mai bună cameră pe care o avea, cea în care nu poposeau decât boieri de rang înalt sau domni cu obrazul subțire de pe la oraș, cu toate că rar se nimerea pe-acolo vreun asemenea mușteriu, iar a doua zi, văzând că băietul e tot mai în putere și mai plin de viață, a scos o pungă și i-a vărsat din ea moșului patru galbeni nou-nouți și zimțați pe deasupra. Iar când moșul tocmai pleca, abia atunci s-a arătat la ușă o cuvioasă față bisericească dintre cele care sălășuiau la schit, aducând cu sine o carte groasă însăilată între pagini cu semne din panglici brodate, ca să știe cam de pe unde să-i citească băiatului vreo moliftă ori vreun acatist, cum al sfântului Efrem, de-o pildă, sau cel al sfântului Ciprian, mântuitor de vrăji, blesteme și de oricare lucrare diavolească. A fost întors cu blândețe de către hangiu, dar îndrumat să se roage pentru sănătatea tuturor celor din casă, lucru pentru care a primit un pitac, să nu-i fie supărare că fusese degeaba pus pe drumuri. Omul sfânt a luat moneda, cu toate că nu părea tocmai mulțumit și a pornit înapoi către schit, iar moș Nichifor, întorcând spatele tuturor, a tăiat în două satul și a ajuns iar la primul prăvăliaș cu care se tocmise mai deunăzi.

— Ei, ce-ți face nevasta? i-a zis acestuia, în loc de bună ziua.

— Moșule, prost am fost că nu te-am crezut, că, zău, e mare mirare! S-a dat jos din pat și a pășit pe piciorul beteag la fel ca pe cel sănătos! Acum umblă iar prin pod să așeze niște fuioare, dar calcă mai cu grijă, nu ca atunci. Când o să coboare, o s-o vezi și dumneata. Ce să-ți dau pentru binele ce mi l-ai făcut? Ia asta, de ți-o fi de ajuns!

Și i-a împins moșului o punguță frumos brodată unde acesta a găsit, pipăind-o, tot patru monede care, zimțate cum se simțeau prin lucrătura pânzei, păreau aidoma galbenilor primiți de la hangiu.

— E aur, nu te gândi că vreau să te-nșel – l-a asigurat negustorul. Da' mai vino și dumneata mai des, că multă lume ar avea nevoie de leacul ăsta pe-aici! Am un văr înspre Soceni, nu-i chiar de-aci, din Maimoț, și are așa, ca o gălbinare, da' una de-l macină rău, abia de mai poate să se dea jos din pat. I-o folosi leacul ăsta?

— Ei, folosește, sigur că folosește – a lămurit Nichifor, – dar nici eu nu pot să mă duc creanga, din om în om, mai am și eu masă și casă și lucruri de făcut și-ndreptat. Știi ce? Să nu spui că n-am inimă și că la alții nu gândesc ori că nu-mi plec sufletul la durerea lor. Adu-l aici pe vărul dumitale și eu voi veni iar de azi în șapte zile. Și mă jur pe sfânta cruce că ți-l pun pe picioare mintenaș.

Bucuroasă s-a arătat de pe scară și femeia omului, care nu mai știa cum să-i mulțumească moșului că nu rămă-

sese beteagă. Nichifor le-a mulțumit și el și, cu multe plecăciuni, când dintr-o parte, când din cealaltă, s-au despărțit.

Au trecut pe rând cele șapte zile, iar când moșul s-a întors în sat, s-a trezit că nu-l aștepta doar un bolnav, ci vreo zece, dintre cei care auziseră despre leacul său minunat, că așa e la țară: vestea merge din gură-n gură, că n-are altă treabă, iar cine aude o tărășenie, se grăbește s-o împărtășească iute cu un vecin, în devălmășie cu vreo cinzeacă. Moșul venise aducând sticluța și s-a pus pe-mpărțit la toți din lichidul maroniu și unsuros – unuia trei picături, altuia douăzeci, după cum chitea el că-i mai de trebuință fiecăruia pentru boala de care suferea – iar mai târziu hangiul l-a primit ca pe-un rege și l-a ospătat, că de, doar îi scăpase copilul de la moarte și orice i-ar fi dat, tot dator se simțea. Nichifor a plecat a doua zi dis-de-dimineață către prisacă, având chimirul plin de bani cum nu agonisise el niciodată, cu tot neamul laolaltă, și preaslăvit de mulțimea bolnavilor ce se tămăduiseră. A promis că tot la șapte zile va veni acolo, dar, chitind lucrurile mai bine, le spuse că de data viitoare va trage mai degrabă la han, ca să aibă unde să se așeze bolnavii, să nu-l aștepte mereu în drum.

Zilele au mers înainte, iar moșul aduna, când apărea prin sat, o mulțime de lume. Într-o seară, socotind că află ceva taine, hangiul l-a tot îmboldit să mănânce, dar mai ales să bea. S-a așezat, la sfârșit, alături și l-a întrebat:

— Măi, moș Nichifor, da' de unde ai mata leacul ăsta nemaipomenit? Că până și călugării de la schit ți-au luat seama. Lumea nu se mai duce pe la ei cum se ducea și vine la dumneata, aici, s-o scapi de belele...

— Ehei – a râs atunci Nichifor, – da' ce știu ei, bieții? Doar cântă și fac mătănii, dar la altele câte sunt, ce să se priceapă?

— Nu vorbi așa – l-a întors hangiul. Ei fac treabă dumnezeiască și nu pot spune că n-au vindecat destui oropsiți! Mai ales din cei năpăstuiți de vrăji și demoni, Maica Precistă mi-e martoră că am fost odată la schit, când au scos, numai cu vorbă duhovnicească, trei draci dintr-o muiere, păcatele mele, că și acum mă ia cu fiori când mi-aduc aminte!

— Ai dreptate, dar pentru boala trupului tot leacul meu e mai bun.

— Păi cum așa? Cine te-a ajutat să-l faci?

— Iaca, albinele.

— Leacul tău e făcut de ele?

— De ele și de mine! a râs moșul. Dar nu orice albine fac asta. Uite, ți-o spun, că te văd vrednic și om cinstit. Am dintre toate un știubei anume, mai spre pădure, că albinelor de-acolo nu le prea place să stea cu celelalte. Ele și numai ele pot face leacul.

— Le ai de mult?

— Nu prea. Doar din iarnă.

— Păi, albinele iarna dorm, stau în stup.

— Astea nu. Astea au venit astă-iarnă, când toate celelalte dormeau, cum spui dumneata. Au venit așa, – a mustăcit moșul – de sus.

— Cum, de sus? De la Dumnezeu?

— Păi, eu știu? De sus, ce să-ți spun?

— Și n-ai decât un stup cu ele? Nu s-au înmulțit?

— A, nu. Nu cred. Unul am – și ajunge. Degeaba mă descoși, că mai multe nu m-aș pricepe a-ți spune.

Hangiul a mai încercat și atunci și în alte dăți să-l tragă de limbă, dar pas de-a mai scoate ceva de la Nichifor. A venit vara, iar moșul ajunsese putred de bogat – cu toate astea, nu-și cumpăra nimic mai mult decât cele trebuincioase și umbla în aceleași haine peticite știute de toți. Pe la schit prea puțină lume mai cugeta să treacă și, unde călugării până atunci avuseseră tot ce-și putuseră dori, căci daniile veneau cu ghiotura de la cei vindecați prin ajutor dumnezeiesc, de la o vreme, de când moșul găsise leac pentru toate bolile pământului, au început, sărmanii, să ia seama că bucatele din cămări se cam împuținaseră, iar despre bani, ce să zic? Se uitau lung în cutia milei și ajunseseră să binecuvânteze ziua când se mai alegeau cu vreo firfirică. Și unde odinioară cele din cutia milei se orânduiau săracilor, acum ajunseseră abia să mai ogoiască foamea preacinstitelor fețe bisericești, care posteau nu doar în zilele sorocite de călindar, ci și-n celelalte, cele care ar fi fost cuvenite și potrivite ospețelor.

Luând astfel seama la propria nefericire, s-au strâns într-o seară, cu două ceasuri înainte de Vecernie, și și-au

dat cu presupusul în fel și chip despre cum ar putea face să se reîntoarcă belșugul în schit. Unii se gândiseră să ceară ajutor de la Mitropolie, alții să meargă prin sate mai des și să dea iertarea tuturor păcatelor acelora care-i vor milui cu prinos, ba chiar vreo doi au propus, lucru nemaiauzit în vremea aceea la un schit, să se apuce să facă și dânșii negustorie cu tot felul de cruciulițe, iconițe sau șiruri de mătănii sfințite și binecuvântate, pe care ei înșiși să le migălească, ori asta nu era tocmai de șagă, deoarece niciunul dintre ei nu dovedise vreodată vreo aplecare către asemenea dibăcii. În cele din urmă, egumenul, mai cu scaun la cap, s-a ridicat și le-a zis:

— Văd eu bine că nu putem găsi astfel dezlegare la toate acestea. Eu aș zice că lucrul cel mai bun ar fi să putem afla cumva taina moșului, să vedem de unde are cunoașterea despre elixirul acela și din ce anume e săvârșit. Și aș mai zice că n-ar fi rău ca unul sau doi dintre noi, aleși din cei mai tineri, să meargă la prisacă și să tragă cu ochiul și cu urechea la ce face pe-acolo afurisitul de Nichifor, că prea ne-a sărăcit, de mai e puțin și ne duce la pieire sau la părăsirea sfântului lăcaș!

Acestea fiind zise, ochii fețelor bisericești s-au mai luminat și, înțelegându-se între ele, au pus cu cale că Zenobie și Antonie, încă ucenici și în deplinătatea tinereții și puterilor, având ochi limpezi și auz ascuțit, ar fi cei mai potriviți să se înhame la o asemenea treabă însemnată, veghind când unul, când celălalt, în preajma prisăcii. Și chiar a doua zi, Zenobie a pornit pe drum.

Multă vreme s-a uitat el către casa moșului, pitit după tufișurile din marginea pădurii, dar – ce să vadă? Nichifor trăbăluia pe lângă casă, mai intra, mai ieșea, mai dădea ceva pită la doi dulăi care se pripășiseră pe-acolo, mai se ducea pe la prisacă și se uita la știubeie, să fie totul în bună orânduială...

A stat el, Zenobie, până către apusul soarelui, apoi s-a întors cu grăbire la schit, dar n-a prea avut ce să spună. A doua zi a venit rândul lui Antonie să stea de caraulă, dar nici acestuia nu i s-au arătat mai multe. Tot așa, în toată săptămâna; doar duminică, venindu-i iar lui Zenobie rândul la iscodit, a băgat de seamă că moșul s-a apucat să umble la un știubei aflat ceva mai departe de restul stupilor și a scurs ceva din el într-un căuș. Apoi a intrat în casă și n-a mai apărut decât spre seară, dar nu pentru a face un lucru anume, ci doar spre a sta pe prispă și a se uita la cerul care se întuneca de-a rândul.

Egumenul s-a gândit o vreme, auzind acestea, mai ales că aflase de la hangiu ce spusese moșul la beție. L-a chemat pe Antonie și i-a dat poruncă, așa încât, în dimineața următoare, când moșul avea să coboare iar în sat, la lungul șir de bolânzi ce-l aștepta la han, să intre hoțește în casa acestuia și să scormonească pe-acolo, doar-doar o găsi câte ceva lămuritor. Iar Antonie, plin de zel, n-a stat pe gânduri: cum a pornit Nichifor spre sat și l-a pierdut din priviri, cum a și intrat în casă, mai cu seamă că dulăii erau legați, să nu ia urma moșului; și a scotocit el în stânga și-n

dreapta, negăsind nimic altele decât o masă, un scăunaș cu trei picioare și un pat rostuit din crenguțe și paie, așternut cu două velințe. S-a întors la schit și i-a spus despre toate egumenului. Acesta a cugetat iar ceva vreme, apoi i-a adunat la sine pe ceilalți monahi și le-a grăit:

— Văd că nu-i nimic de aflat. Mâine, ucenicii nu vor mai veghea ziua. Vor merge seara, îi dezleg de trebuința de-a fi aici la Vecernie, la Miezonoptică și la Utrenie, iar dimineața, înaintea Sfintei Liturghii, să se înfățișeze și să ne spună ce-au văzut!

Și din prima seară cei doi ucenici, când unul, când altul, au vegheat până-n zori lângă casa moșului, dar acesta stingea din vreme opaițul și părea că toată noaptea doarme dus. Asta până sâmbătă, când a venit rândul lui Antonie să facă de strajă...

Era lună plină – o lună luminând ca ziua, poleind casa, prisaca, poiana și vârfurile înalte ale copacilor pădurii ce fremăta ușor. Antonie s-a arătat destul de isteț să se apropie tiptil, venind dimpotriva adierii răcoroase, ca să nu-l simtă câinii. A stat când pe brânci, când tolănit lângă gardul de nuiele-mpletite ce despărțea curtea moșului de prisacă și a așteptat acolo, temător, neștiind dacă se va petrece ceva și cam ce anume. Într-un târziu, a fost gata să ațipească. L-a trezit ușa casei dată de perete și, ridicându-se oleacă din iarbă, l-a zărit pe Nichifor, gol pușcă, mergând cu pași rari către primii stupi, pe care i-a ocolit parcă nerăbdător. Cu răsuflarea oprită, Antonie l-a urmat

pe lângă gard, mergând în patru labe, înfrângându-se să nu geamă sau să mormăie vorbe păguboase pentru mântuirea sufletului său când dădea de spini sau urzici, și s-a oprit în clipa în care moșul a depășit prisaca, ridicând brațele goale către cer. De spunea ceva sau nu, ucenicul n-a avut știre, că era prea departe. Dar fie că a spus ori nu, deasupra de locul în care stătea a părut că s-a aprins cerul și o puzderie de lumini colorate a prins a se urzi în jurul lui Nichifor și a-i da târcoale. Acesta s-a apucat să dănțuiască, mai întâi încet, ca într-un ritual din cele vechi, apoi tot mai repede, învârtindu-se vioi în jurul ultimului știubei aflat la ceva distanță de celelalte. Bietul Antonie l-a urmărit o vreme, cu răsuflarea tăiată, cum se rotea și dădea din mâini ca un nebun, diavol nu alta, arătându-și toate cele bărbătești în lumina curată a lunii, până când un zumzet sălbatic a răsunat dinspre știubei și un nor negru de albine întărâtate s-a năpustit afară pe urdiniș, înălțându-se, amestecându-se cu luminițele colorate sosite de nicăieri și formând un vârtej de neînchipuit; apoi toate, albine și lumini, s-au așezat pe trupul moșului, ferecându-l într-o armură vie, mișcătoare și fermecată. Mișcările lui Nichifor s-au făcut atunci mai dulci, mai alunecoase, mâinile ridicate cântau către cerul nopții o bucurie neînțeleasă, o bucurie seducătoare care-l amețea până și pe ucenicul ce privea totul năuc, cu gura uitată deschisă; un dans nupțial plin de gingășie și fervoare, deopotrivă învârtejat și mângâietor, ca un sărut dat vântului, cerului și piscurilor negre ale munților.

Lui Antonie i s-a părut că băierile timpului s-au dezlegat, că s-au dat în lături și că tot ceea ce vede e o amintire a lui, adâncă, suflată deodată de praful vremii așternut peste străvechea năzărire a unor eoni tainici în care oamenii se aveau fârtați cu toate făpturile lumii, vremuri în care hainele de pe trupurile lor nu erau făcături părăsite de viață, ci alcătuiri vii și supuse gândului lor, când fiarele pădurii îi cuprindeau, în firea iernii, nu pentru a-i sfâșia, ci pentru a-i încălzi și hrăni, paserile îi ridicau în slavă și-i învățau să zboare, iar peștii și arătările azi nemiloase ale mării, îi purtau în adâncuri fără să-i ucidă sau pătimească. Vremuri ciudate, de început, cu mult mai mult decât înaintea potopului, când primii dintre ei au pășit pe uscat ca pe un pământ nou, întors cu fața către cerul cel nou, milostiv, gata să primească sub el o rațiune pe care încă n-o cunoscuse și o iubire de toate care urca spre stele. Și multe alte lucruri au fost juruite atunci, dar oamenii, mai apoi, au refuzat să le înfăptuiască sau le-au amânat sau le-au uitat, iar jurămintele s-au părăginit și s-au cernit, drept pentru care cerul mânios și pământul mânios au refuzat să le mai fie slugă credincioasă și i-au alungat și obijduit, înlesnindu-le căderea din Rai...

O clipă doar, Antonie a văzut toate acestea, o clipă cât o eternitate, apoi amintirea imposibilă s-a închis în fața ochilor lui lăuntrici și, mai neștiind încă pe ce lume este, l-a zărit pe Nichifor lângă știubei, în razele sălbatic de luminoase ale lunii, cum s-a învârtit pentru ultima dată în

jurul acestuia, cum a mângâiat lemnul rotund aidoma mirelui ce mângâie, în noaptea nunții, sânii miresei sale, iar apoi cum îl apucă în brațe cu totul, plin de dorință. Și a mai zărit ucenicul, cu ochi holbați și migălind cruci mărunte peste cruci mărunte, pe prisăcar înfigându-și îndârjita mătărângă ajunsă de-a dreptul uriașă, în jos pe urdiniș, împingând cu nădejde și începând să bată cu bucile un coit care, vai, l-a întârâtat într-atâta pe sărmanul privitor încât și acesta a fost nevoit, în doar câteva clipe, să se caute pe sub sutană și să-și verse iute sămânța printre buruienile crescute lângă gard...

Iar după această păcătoasă făptuire, Antonie, tremurând din tot trupul, l-a zărit pe moș Nichifor scoțând din urdiniș un mădular de necrezut, bun să sature cu el un șir de șapte iepe-n călduri întru necazul armăsarului și să mai dea și pe deasupra la un rând de șapte vădane dornice și nemângâiate; și fugind cu el, asmuțit cum era și înțepat de sute de albine, precum bănuia ucenicul văzându-i urieșenia, a ajuns la marginea pădurii, unde a prins să cânte un cântec ciudat, nefiresc, ca dinainte de facerea lumii, cântec menit unor urechi demult pierdute sub un cer pe care străluceau alte stele decât cele de azi. Luminile l-au înconjurat atunci cu totul, ca într-o feerie, iar când moșul a pierit printre copaci, sărmanul Antonie, biruit de cele văzute, a luat-o la goană la vale, în cealaltă parte, zgâriindu-și mâinile și sfâșiind pulpana sutanei în mărăcinii crescuți anapoda la marginea viroagelor care

se aflau, prin noroc, în drumul lui, prea sfios de adânci ca să poată, călcând în ele cu nesăbuința dată de grabă, să-și rupă, căzând, vreun picior sau vreo mână. Cu groaza-n suflet a alergat astfel toată noaptea, iar în zori, când a ajuns la schit, a bătut în poartă cu atâta putere, că i-a trezit pe toți mult înainte de ora liturghiei, așa că egumenul, cu toate că ar fi dorit să afle el primul povestea adusă de ucenic, a fost nevoit să adune anahoreții și să-i facă părtași la mărturisirile acestuia.

— Diavolească făcătură! a spus la sfârșit, închinându-se și rupând tăcerea ce se adunase ca un nor negru peste capetele cuvioaselor fețe bisericești. Ce facem, fraților? Nichifor s-a înrudit cu necuratul, pângărește stupina și face leac din ce-i dau albinele în locul sămânței de om. Blestemat e știubeiul acela pe care-l prihănește, blestemată licoarea pe care o primește dimineața pe urdiniș! Ce facem?

Toți cei adunați s-au gândit o vreme mocnit, privindu-se unul pe altul pe furiș, înfricoșați, neștiind ce să zică și abia într-un târziu, unul dintre ei a îndrăznit:

— Le spunem oamenilor din sat și din toate împrejurimile. Se vor scârbi să mai guste din leacul moșului.

— Așa e! și-a luat altul inima-n dinți. Oamenii se vor întoarce la noi, la cele sfinte, și bolnavii vor veni iar la schit să afle vindecare!

Egumenul a făcut atunci o cruce mare deasupra tuturor.

— Mergeți în sat și povestiți oamenilor cele văzute de fratele Antonie! Să afle toți din ce-i făcut leacul cel blestemat!

Au intrat apoi cu toții în mica bisericuță de lemn, pentru a sluji Sfânta Liturgie, și mai că niciodată n-au pus, ca atunci, patimă în glasuri și credință în rostirea cuvintelor sfinte pe care, de altfel, le știau pe de rost. A urmat un ceas întreg de rugăciuni întru mântuire și alungarea răului care se lăsase peste capetele lor smerite întru Domnul, iar apoi, primind fiecare binecuvântare de la egumen, porniră pe potecă, spre sat, să ducă oamenilor vestea despre originea păguboasă și scârbavnică a leacului pe care-l precupețea moș Nichifor.

Ehei, dar credeți că mult au fost luați în seamă? Oare țăranul nu știe să pună la rădăcina grâului bălegarul spurcat pentru ca grâul să crească mare și să-i dea vara pâinea pe care o va mânca peste an? Tot astfel, oamenii au râs de stăruința călugărilor de-ai lămuri că trupurile lor se pângăresc folosind leacul moșului și au dat din umeri – ba, unul sau doi, din cei buni de gură, i-a luat fără rușine în zeflemea că, pasămite, tare îl mai pizmuiau pe Nichifor și aveau trebuință să bage zâzanie între el și săteni, lucru care nu era chiar prea departe de adevăr. Așa că, fețele bisericești s-au întors pe rând, mâhnite foarte, la schit, să-i spună egumenului că oamenilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de unde scoate moș Nichifor leacul miraculos, că s-au păcătoșit într-atâta încât pun sănătatea trupurilor mai presus de mântuirea sufletelor și că nici amenințarea cu focul gheenei n-a reușit să-i sperie.

Acum, bietul egumen, ce să facă? I-a adunat iar împrejur de sine și i-a poftit să gândească o altă cale de-a pune stavilă faptelor necurate care se petreceau în parohie. Au stat și au cugetat adânc, cu toții, vreme îndelungată, iar într-un târziu, unul dintre ei, cu glas pierit, a îngânat:

— Sfinția ta, de nu ți-o plăcea lucrul pe care voiesc a-l spune, iartă! Dar eu cred că singura cale de-al opri pe Nichifor ar fi aceea... de-a face, într-un fel sau altul, ca zilele lui... să se sfârșească...

Toți au început să murmure, căci prea îndrăzneț era gândul fratelui, dar egumenul a făcut iute un semn și au tăcut, pregătiți să asculte.

— Noi nu putem săvârși o asemenea faptă, căci ar fi păcat de moarte și ne-am pierde mântuirea sufletelor. Cum vii tu să aduci în fața cinstitei adunări asemenea păreri?

— Iertare, ce să zic? Nu gândeam ca vreunul dintre noi să păcătuiască așa adânc și fără întoarcere. Doar că prin munții ăștia am auzit că ar umbla niște lotri. Oare nu i-am putea năimi să facă ei cele ce se nevoiesc a fi făcute fără zăbavă? Poate nici nu-i trebuință să le dăm ceva pentru asta – ce să le dăm, păcatele noastre, că nu mai avem de niciunele? Dar zic și eu, dacă ar ajunge cumva la ei o veste cum că moșul are ascuns pe-acolo o mulțime de aur? Eu cred că asta i-ar face să-l pizmuiască și să se abată într-o noapte către prisacă, pentru a o jefui în lege. Și chiar dacă nu i-or lua zilele, măcar vor distruge prisaca, cu știubeiul cel diavolesc cu tot, și-l vor alunga de prin locurile astea!

— Și cum duci vorbă la lotri?

— Iaca, știu pe cineva care știe și el pe altcineva și tot așa. Vorba o să ajungă cu siguranță acolo unde trebuie auzită.

Toată luminata adunare a fost, în cele din urmă, de acord că încercarea merită făcută, așa că egumenului nu i-a mai rămas decât ca, biruindu-și îndoiala, să dea binecuvântare tuturor și să meargă să cadă în genunchi în fața icoanei Domnului, din altar, pentru iertarea hotărârii lor păcătoase și a gândurilor prea îndreptate către cele lumești.

N-a trecut multă vreme și jos, în sat, s-a auzit veste că o hoardă de lotri a încercat într-o noapte să ia pe sus prisaca lui moș Nichifor, dar sărmanilor de ei nu le-a fost cu nimic de folos, ba dimpotrivă: mulți au pătimit groaznic pentru asta, iar unii s-ar fi săvârșit chiar din viață, căci de cum s-au apropiat, la lătratul furios al câinilor, albinele s-au trezit și i-au năpădit, înțepându-i cu mii de ace și risipindu-i care-ncotro...

A fost jale mare la schit. Părea că diavolul însuși râde de sărmanele fețe bisericești și le pune sula-n coaste să-și ia fiecare în traistă bruma de agoniseală și să plece-n bejenie. Cât despre moș Nichifor, acesta râdea ghiduș când i se cerea să povestească întâmplarea, spunând tuturor:

— Ei, iaca, am paznici de nădejde, care nu mă lasă la greu!

Iar hangiul îl cocoloșea cu băutură de soi și mâncare bună și-l primea în camera pregătită pentru domni, căci

de când se adunau la han bolnavii, ajunsese și el să facă bani frumoși hrănindu-i pe toți și adăpostindu-i.

A mai trecut astfel ceva vreme, iar în preajma sărbătorii Nașterii Maicii Domnului, zisă și Sfânta Marie Mică, văzând că se-apropie toamna și că se trec până și poamele cu care-și mai alinau foamea care-i rodea, călugării slăbiți, cu ochii sticlind aidoma lupilor, ferindu-se de egumenul care, cu siguranță, n-ar fi aprobat hotărârea lor, s-au adunat în sobor de taină și s-au înțeles să facă oricum ar face ca Nichifor să piară. Întorcând lucrurile pe toate fețele, chitiră că doi tâlhari ar putea să-l înfrângă pe moș când acesta s-ar întoarce din sat cu chimirul plin, înainte de a ajunge la prisacă. Trebuiau doar găsiți și îndrumați pe căile răului, lucru fără putință în sat sau în împrejurimi, căci era primejdie ca lumea să afle în cele din urmă despre cei ce-au pus la cale asemenea ticăloșie. Astfel că, sub pretextul căutării unui ajutor de la episcopie, unul dintre ei a căpătat a doua zi binecuvântare să plece la oraș.

Seara s-a întors de-a dreptul mulțumit, ba încă din două pricini diferite: mai întâi că episcopul se îndurase de ei și le dăruise destul cât să poată cumpăra de-ale gurii pentru o săptămână încheiată, și mai apoi pentru că găsise doi vagabonzi care, pentru câțiva pitaci și promisiunea unei prăzi bogate, se învoiseră să-i facă moșului de petrecanie...

Așa se face că în următoarea zi de luni, moș Nichifor s-a lăsat așteptat până seara de oamenii plini de beteșu-

guri care sosiseră la han să se mântuiască de relele trupești. Și cum nici peste noapte moșul n-a apărut, în faptul zilei următoare, cei adunați au hotărât să meargă ei la prisacă, să afle ce s-a întâmplat și dacă nu cumva moșul are nevoie de ceva ajutor din partea lor sau al altora. Au pornit astfel în șir lung pe ulița mare, stârnind câinii și făcând atâta gălăgie încât mulți dintre sătenii sculați din somn de hărmălaie și aflând motivul pelerinajului, au hotărât să li se alăture. Nu mai spun că și multe dintre muieri au luat urma bărbaților, astfel că la ieșirea din sat sute de oameni mergeau deja umăr lângă umăr, de-ți venea să crezi că-i răscoală sau litania vreunei sărbători nenumită prin călindar. Au urcat astfel la grămadă delușorul către prisacă, au ajuns la poarta meșteșugită din nuiele și, dând-o la o parte, s-au lăsat pradă uluirii pricinuite de cele ivite deodată în fața ochilor lor.

În mijlocul curții largi, vegheat de cei doi dulăi culcați de-o parte și de alta, trona un catafalc meșteșugit cu totul și cu totul din ceară, garnisit cu broderii alb-gălbui, prin care lumina trecea ca o părere de rău și adăugat pe la colțuri cu figuri cioplite cu finețe, închipuind patru albine uriașe, cu ochii transparenți și șlefuiți cu o pricepere dincolo de cea omenească. Iar pe catafalc zăcea întins însuși moș Nichifor, tras pe de-a-ntregul în aceeași ceară sidefie care fusese așezată, de această dată, în foaie subțire, adăugând doar o câtime peste suprafața întregului trup. Oamenii s-au înfiorat văzând tăietura adâncă de la gât, aco-

perită și ea cu ceară străvezie, dar mai tare s-au aiurit fugindu-le ochii către uriașa mătărângă ce se ridica din trupul moșului către cerul siniliu, ea însăși îmbrăcată cu totul în ceară, veghind țeapănă aidoma unui catarg rămas prin minune întreg deasupra corăbiei eșuate și care i-a lăsat pe toți muți, mai cu seamă pe muierile care-și astupau gurile cu palmele bătătorite și cântăreau din priviri, cu poftă și părere de rău, mândrul mădular ajuns azi, din păcate, de nefolosit...

Vă spun și ce-a mai fost. Tâlharii s-au îmbătat din banii furați și au povestit ca nebunii, în gura mare, isprava, așa că au fost puși curând în fiare de oamenii legii, căzniți să spună totul cu amănuntul, iar apoi spânzurați la una din porțile orașului, întru învățătură de minte altora care-ar mai încerca să făptuiască asemenea rele; episcopul, ca să nu-și lase preacuvioșii păcătoșiți pe mâna legiuitorilor, a desființat schitul și i-a împrăștiat pe toți la alte schituri și mănăstiri, atât cât să nu li se mai poată da de urmă; albinele prisăcii moșului au roit cu toate și te miri unde s-or mai fi dus, iar satul s-a trezit pătimind din pricina ciudatei întâmplări, cu toate că numai vinovat nu era, căci lumea, auzind povestea, a hotărât că numele de Maimoț nu i se mai potrivește și că ar trebui rebotezat.

Și pentru că oamenii sunt tare hâtri și mai cu seamă nemiloși în judecata lor, l-au numit Mătărânga.

Rangkook

de Constantin D. Pavel

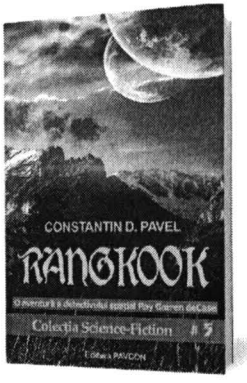

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

CUPRINS

Noapte cu vampir și steag 5

Tablou cu Maestru 19

Ghereta 29

Repartiția 35

Imaginea ta 58

Al 16-lea etaj 109

Prisaca 116

Dimineața, când s-a luminat de ziuă, un măturător l-a găsit acolo. Mic, gheboșat, zăcea culcat pe-o parte și părea că doarme. Când s-a aplecat asupra lui, se zice că ar mai fi scos un oftat. Unul fericit oarecum, ca și când ființa lui ajunsese să-și găsească tihna în acel gest ultim: un steag al partidului lipsea din panoplie, iar Ionescu îl adunase în gură și îl supsese în tihnă vreme îndelungată, după cum s-a consemnat în procesul verbal. Măturătorul a povestit apoi mulți ani, cui a dorit să audă (deși fusese anchetat de două ori pe această temă și bătut în beciurile Securității, cu un meritoriu simț de răspundere), că nu faptul că Ionescu a murit chiar în clipa în care a fost descoperit l-a marcat, cât mai ales imaginea gurii acestuia: largă, înfometată, pe la colțurile căreia se scurgea, ca un val de sânge închegat, culoarea de proastă calitate cu care fusese vopsit mărețul drapel...

ISBN 978-606-9057-35-3